

Chúng Ta Khác Loài Thì Làm Sao Yêu Nhau

Contents

Chúng Ta Khác Loài Thì Làm Sao Yêu Nhau	1
1. Chương 1	1
2. Chương 2	4
3. Chương 3	8
4. Chương 4	10
5. Chương 5	14
6. Chương 6	19
7. Chương 7	21
8. Chương 8	25
9. Chương 9	31
10. Chương 10	34
11. Chương 11	36
12. Chương 12	39
13. Chương 13	41
14. Chương 14	43
15. Chương 15	47
16. Chương 16	50
17. Chương 17	53
18. Chương 18	56

Chúng Ta Khác Loài Thì Làm Sao Yêu Nhau

Giới thiệu

Thể loại: đam mỹ, hiện đại, huyền huyền, ảm áp, thanh thủy văn. Số chương: 18 chươngEdit: Chen WanMột câu chuyện

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/chung-ta-khac-loai-thi-lam-sao-yeu-nhau>

1. Chương 1

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Hà Nhất Phàm cuộn tròn thân thể đầy lông, nhỏ bé, ngồi trước khu phố XX, trước mặt của cậu còn có mấy chiếc lá được sắp xếp thành phép toán: $1 \times 1 = 1$ nhằm thu hút sự chú ý của những người qua đường.

Hà Nhất Phàm vừa chăm chú quan sát đồng lá cây vừa nghiêm túc suy nghĩ về nhân sinh, à không, thổ sinh. Hà Nhất Phàm làm người được hai mươi ba năm, việc đột nhiên bị biến thành con thổ khiến cậu cảm

thấy có chút không quen. Hà Nhất Phàm cũng không thể chắc chắn rằng với kích thước của bộ não này, liệu cậu có thể suy xét một cách thấu đáo về thọ sinh hay không?

Trong gần đây năm sống trên cõi đời, Hà Nhất Phàm luôn tuân thủ pháp luật, chưa bao giờ nghĩ đến việc sẽ vi phạm luật giao thông, cho đến tận bây giờ, cậu vẫn không thể nào hiểu được lý do vì sao ngày hôm ấy, bản thân lại giống như một thằng điên, ung dung lái xe vào phần đường dành cho người đi bộ khi tín hiệu đèn vừa chuyển sang màu đỏ. Mẹ kiếp, rõ ràng là đầu bị kẹp vào cánh cửa, cái thằng không nào kia chắc chắn không phải là mình rồi. Trước đây, nếu gặp phải tình huống này, Hà Nhất Phàm nhất định sẽ không ngừng nguyên rửa thằng cha vi phạm luật giao thông trong năm phút đồng hồ, đồng thời, cậu còn cảm thấy vô cùng tự hào về sự nghiêm túc của bản thân.

Trong khi những lời nguyên rửa của Hà Nhất Phàm dành cho kẻ khác vẫn chưa linh nghiệm thì hậu quả dành cho cậu lại nhanh chóng kéo đến. Về phần những chuyện xảy ra sau tai nạn, Hà Nhất Phàm cũng không nhớ rõ, khi vừa tỉnh dậy, cậu nhận ra rằng bản thân đã biến thành con thỏ với bộ lông màu xám. Nửa giờ trước, Hà Nhất Phàm cay đắng học cách chấp nhận sự thật, nhờ vào tấm bảng đèn LED bên trong một cửa hiệu nhỏ, cậu nhận ra được ngày tháng. Con thỏ hoang này sẽ sớm chết đói vì Hà Nhất Phàm không bao giờ chấp nhận việc lục thùng rác để tìm thức ăn. Thêm vào đó, nếu chẳng may bị mấy ông bảo vệ trong khu phố bắt được, không chừng nó sẽ bị biến thành món thỏ nướng, vừa nghĩ đến đây, Hà Nhất Phàm đã cảm thấy vô cùng mệt mỏi.

Suy đi nghĩ lại một lát, Hà Nhất Phàm quyết định rằng việc quan trọng nhất bây giờ là phải tìm được một nơi có thể ăn cơm lâu dài.

Hà Nhất Phàm không thể nhận ra bản thân thuộc giống thỏ gì, đáng giá bao nhiêu tiền nhưng rõ ràng là đôi mắt của con thỏ này không được tốt, móng vuốt lại ngắn đến mức không thể chạm vào lỗ tai, cuối cùng, sau rất nhiều nỗ lực, cậu vẫn không thể đạt được thành công trong việc chiêm ngưỡng dung nhan của chính mình. Một lát sau, Hà Nhất Phàm ngồi xuống bên cạnh vách tường, phía trước trạm canh gác, tại vị trí này, nếu ông bảo vệ không lơ đãng ra khỏi căn phòng thì sẽ không thể nhìn thấy con thỏ nhưng người qua đường lại dễ dàng quan sát nó. Trong dòng người tấp nập kia, nhất định sẽ có kẻ nhận ra Hà Nhất Phàm thuộc giống thỏ gì, không những vậy, trước mặt của cậu còn có phép toán $1 \times 1 = 1$. Thời buổi này, một con thú cưng biết làm toán cộng là bình thường nhưng một con thỏ biết làm toán nhân thì rõ ràng là rất có giá trị, nhất định sẽ có người ôm nó về nhà, nhất định là như vậy.

Trong lúc Hà Nhất Phàm đang nghiêm túc xây dựng kế hoạch nhằm tiếp tục sống sót trong hình dáng con thỏ thì một chiếc xe rẽ vào khu phố, chiếc xe lướt ngang tạo ra một trận gió nhẹ thổi bay phép toán. Lúc này, con thỏ vừa nhìn theo bóng dáng của chiếc xe hơi chết tiệt kia vừa chơi đùa với đám cỏ dại, trong lòng lại thầm mắng vài câu. Bây giờ đang là giờ tan sở, một lát sau, vài chiếc xe lại rẽ vào khu phố, cứ như vậy, phép toán vừa được sắp xếp năm lần bảy lượt bị gió thổi bay, cuối cùng, sự kiên nhẫn của Hà Nhất Phàm cũng bay theo cơn gió kia, cậu tức giận, phóng về phía trước.

Tôi chỉ muốn làm một con thỏ xinh đẹp, im lặng chờ người ta mang cơm đến cho ăn thôi mà.

Con thỏ âm ức sắp xếp lại phép toán, sau khi nhìn thấy một chiếc xe hơi màu đen đang tiến về phía này, con thỏ thông minh nhanh chóng nằm đè lên phép tính mà bản thân đã dày công sắp xếp, tuy nhiên, cuối cùng, phép toán vẫn bị gió thổi bay, rõ ràng đây không phải là lỗi của Hà Nhất Phàm, nếu muốn trách, chỉ có thể trách phép toán quá lớn so với thân thể của con thỏ.

Còn nữa, một phần cũng là do thằng cha lái xe kia cố ý.

Con thỏ chính thức nổi điên, nó đứng bật dậy, chỉ thẳng vào mặt người lái xe rồi mắng: “Nè, lái xe kiểu gì vậy, anh không biết đây là khu phố à, phải hạn chế tốc độ chứ, đồ dê tiện, đúng là không biết tuân thủ luật pháp gì cả”. Nếu những câu mắng kia may mắn lọt vào tai của người lái xe thì chỉ còn lại những âm thanh “Gru gru...” vô nghĩa. Nhưng tiếng kêu của con thỏ khá nhỏ nên người lái xe không thể nào nghe được, cuối cùng, con thỏ chỉ còn biết trơ mắt đứng nhìn chiếc xe lao vọt đi. Rõ ràng là tôi đang tức giận nhưng tại sao lại bị đáp trả như vậy? Thái độ này khiến Hà Nhất Phàm không thể nào nhẫn nhịn được, cậu vội vàng đuổi theo chiếc xe kia.

Trình Cẩn ngồi trong xe, qua gương chiếu hậu, hắn nhìn thấy một cục bông nhỏ đang đuổi theo xe của mình, sau khi giảm tốc độ, Trình Cẩn nở một nụ cười mang đầy vẻ nhăm nhăm.

Lúc này, khi đỗ xe ở trước khu phố để nghe điện thoại, Trình Cẩn nhìn thấy một con vật nhỏ rất kì lạ. Mỗi lần có xe chạy ra hoặc chạy vào, nó lại sắp xếp một thứ gì đó rồi ngồi xuống bên cạnh bức tường. Vì khoảng cách khá xa nên Trình Cẩn không thể nhận ra là con thú kia đang sắp xếp thứ gì, một lát sau, trong lúc chiếc xe đang tăng tốc, hần liếc mắt, nhìn ra bên ngoài, hóa ra là một phép toán nhân sao? Không những vậy, nó còn được bày ra ở nơi mà người qua đường dễ dàng nhìn thấy nhất.

Quả thật là một cục bông nhỏ thú vị.

Nhưng điều khiến Trình Cẩn cảm thấy bất ngờ nhất chính là khi hần lái xe đến gần, con vật kia lại nằm đè lên phép toán bằng một tư thế rất buồn cười, sau khi lái xe đi được một đoạn, Trình Cẩn quay đầu lại, hết nhìn đồng lá cây bị gió thổi bay rồi lại nhìn sang con thỏ, cuối cùng, hần bật cười.

Nhìn thấy cục bông nhỏ càng lúc càng tiến đến gần, Trình Cẩn tăng tốc, một lát sau, khi khoảng cách đã được kéo giãn, hần lại giảm tốc độ, cứ như vậy, Trình Cẩn vui vẻ lái xe vòng quanh khu phố, đến khi con thỏ không còn sức lực đuổi theo, hần đột ngột tăng tốc rồi rẽ vào gara, nằm bên trong biệt thự.

Đến khi Hà Nhất Phàm chạy đến nơi, chiếc xe đã hoàn toàn biến mất. Hà Nhất Phàm cố gắng tiến về phía trước nhưng vẫn không nhìn thấy bóng dáng của người kia, lúc này, trong lòng cậu không tránh khỏi có chút mệt mỏi. Sau khi Hà Nhất Phàm đuổi theo chiếc xe, cậu bắt đầu cảm thấy hồi hận, nếu người lái xe không giảm tốc độ, Hà Nhất Phàm đã bỏ cuộc. Một lát sau, việc tốc độ của chiếc xe cứ lúc nhanh lúc chậm khiến Hà Nhất Phàm nhận ra tất cả nhưng cậu nghĩ rằng: không có bất kì người bình thường nào lại rảnh rỗi đến mức đùa giỡn với một con thỏ xa lạ. Cuối cùng, Hà Nhất Phàm kết luận: rõ ràng là chủ nhân của chiếc xe kia muốn cậu đuổi theo.

Con thỏ phóng như bay về phía trước, đến lúc nó mệt mỏi đến mức không còn chút sức lực nào, chiếc xe lại đột ngột tăng tốc, khi Hà Nhất Phàm chạy đến đây, chiếc xe màu đen kia đã hoàn toàn biến mất. Việc phải chạy bộ khá lâu khiến con thỏ mệt mỏi đến mức ngay cả hô hấp cũng khó khăn, nó lao đảo tiến về phía trước, lúc này, Hà Nhất Phàm cũng không còn tâm trạng để suy nghĩ về việc rốt cuộc là thằng cha chủ xe kia có đùa giỡn với mình hay không?

Sau khi đỗ xe cẩn thận, Trình Cẩn bước ra khỏi gara, nở một nụ cười như không cười, nhìn cục bông nhỏ màu xám đang lao đảo tiến về phía trước, hần cầm sắp tài liệu, rút chìa khóa xe, vui vẻ huýt sáo một tiếng.

Trong nháy mắt, sự xuất hiện của Trình Cẩn đã thu hút sự chú ý của Hà Nhất Phàm, cậu thầm nghĩ: nếu không tìm được chiếc xe chết tiệt đó thì anh chàng kia cũng không tồi, chỉ cần nhìn cách ăn mặc cũng đủ nhận ra rằng anh ta không phải là một ông chú bán cơm. Trong lúc Hà Nhất Phàm vẫn còn đang đắn đo xem liệu có nên biểu diễn chỉ số IQ cao ngất ngưỡng để người kia nhận nuôi, đồng thời mang đến cho cậu một cuộc sống không lo không nghĩ hay không thì gã kia đã bước đến trước mặt con thỏ, rút chìa khóa xe ra, vẫy vẫy rồi vui vẻ huýt sáo một tiếng.

Mẹ kiếp, đây... đây chẳng phải là thằng cha chủ xe đã đùa giỡn với mình sao? Không ngờ bộ dạng đẹp trai, lịch sự mà lại mất nét như vậy, quả thật là hình mẫu điển hình cho kiểu người “lòng lang dạ sói” mà.

Dĩ nhiên là Trình Cẩn không thể đọc được những suy nghĩ trong đầu của con thỏ, sau khi tận mắt chứng kiến bộ dạng ngạc nhiên của nó, hần vui vẻ bước về phía ngôi biệt thự. Trình Cẩn vừa mở cửa vừa nhìn về phía con thỏ vẫn còn ngồi im bất động trong khu vườn: “Mày không định vào sao? Tao sắp đóng cửa rồi đó”.

Con thỏ nhanh chóng lấy lại tinh thần, lao về phía cánh cửa nhưng khi con thỏ đáng thương vừa đặt chân lên bậc thềm thì một tiếng “Rầm” vang lên, cánh cửa đóng sầm lại.

2. Chương 2

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Con thở tức giận, miệng không ngừng phát ra những tiếng “Gru... gru... gru...”. Mẹ kiếp, đồ dê tiện, tại sao mày cứ đùa giỡn với ông mãi thế?

Cánh cửa mở ra, cảnh tượng đang diễn ra trước mắt khiến Trình Cẩn chỉ còn biết cố gắng nhịn cười, vội vàng giải thích, bất chấp việc cục bông nhỏ kia có hiểu hay không: “Lúc này, tao trượt tay...”.

Con thở ngẩng đầu, trừng mắt nhìn gã đàn ông đang đứng trước mặt, miệng liên tục mở ra rồi khép lại. Mẹ kiếp, đồ hèn, tại sao lúc nào anh không trượt tay mà lại chọn ngay lúc này để trượt vậy?

“À... vậy là mày không vào sao? Được rồi...” – Trình Cẩn giả vờ đóng cửa.

Con thở đặt móng vuốt lên cánh cửa, đầu quay sang nơi khác.

Cho dù là con thỏ thì cũng phải có tôn nghiêm.

Trình Cẩn khẽ nhếch môi, cúi người quan sát cục bông nhỏ đang giận dỗi: “Mày không muốn vào thật sao?”.

Con thỏ không thèm liếc mắt, nhìn gã đàn ông đang đứng trước mặt cho dù chỉ là một cái, lúc này, bộ dạng của nó như thể “có chết cũng không vào”.

Một lát sau, con thỏ nhận ra rằng cánh tay của nó đã bị một ai đó nhấc khỏi cánh cửa.

Mẹ... mẹ kiếp... Thằng kia, mày đang làm gì vậy...? Con thỏ xoay người, há hốc mồm nhìn gã đàn ông bằng một ánh mắt mang đầy vẻ ngạc nhiên.

Trình Cẩn liếc mắt, nhìn con thỏ rồi bình tĩnh lên tiếng: “Tao phải đóng cửa...”.

Lời nói này có ý nghĩa: nếu mày cứ đặt móng vuốt lên cánh cửa thì tao không thể đóng nó lại.

Trong nháy mắt, con thỏ chính thức bùng nổ, mẹ kiếp, tại sao anh có thể so đo với một con thỏ chứ? Tôi chỉ là một con thỏ thôi mà, chẳng lẽ việc nói một vài câu nhẹ nhàng với nó sẽ khiến anh chết hay sao?

Con thỏ tức giận, nhảy về phía trước, lúc này, thân thể nhỏ bé của nó chắn ngang cánh cửa, này thì đóng cửa, có giỏi thì đóng đi.

Trình Cẩn nhìn con thỏ đang nằm chắn ngang cánh cửa, đột nhiên, dường như vừa nghĩ ra được một tình huống thú vị, hần nói: “Nếu mày có thể nhảy múa thì tao sẽ nuôi mày”.

Hà Nhất Phàm cảm thấy thằng cha này chẳng khác gì một tên cầm thú, từ nãy đến giờ, mày đùa giỡn với ông như vậy vẫn chưa đủ sao? Mẹ nó, bây giờ còn muốn ông nhảy múa, ông đây chỉ biết bút lông, không biết nhảy múa.

Hừ... nếu không phải vì lý do đã dói đến mức sắp chết thì ông sẽ chẳng mặt dày đứng đây cho mày sỉ nhục.

“Nè, nhảy múa đi... tao sẽ nuôi mày...” – Trình Cẩn đá nhẹ vào cục bông nhỏ đang nằm trên mặt đất.

Đồ đê tiện, ông còn chưa kịp nhảy múa thì mày đã đá ông. Con thỏ ầm ầm ứ ứ đẩy chân thằng cha kia ra rồi chậm rãi đứng lên, lắc qua lắc lại vài vòng, cái đuôi nhỏ khẽ chạm vào mông. Sau khi thực hiện những động tác này, nó ngẩng đầu, “Gru... gru...” vài tiếng nhằm thông báo rằng: tôi đã nhảy xong rồi đó.

Tuy động tác trông có vẻ mất thẩm mỹ nhưng bao nhiêu đấy cũng đủ khiến Trình Cẩn cảm thấy hài lòng, hần cúi người, nhấc bổng cục bông nhỏ lên, đặt nó nằm bên cạnh chiếc tủ giấy. Trình Cẩn mở cửa, lấy ra một chiếc hộp đựng giấy, sau đó, hần tiến vào nhà bếp, lấy một chiếc túi ni lông, lót vào trong chiếc hộp rồi cẩn thận đặt con thỏ vào, nhanh chóng bước ra khỏi nhà.

Hà Nhất Phàm tự hỏi rốt cuộc là đã xảy ra chuyện gì? Con thỏ thò đầu ra khỏi chiếc hộp, chăm chú quan sát xung quanh. Lúc này, nó chỉ mãi mê đuổi theo chiếc xe mà không chú ý đến cách bày trí của khu phố.

Nhưng con thỏ càng nhìn thì càng cảm thấy kì lạ, lúc này, chẳng phải nó đã chạy qua rất nhiều ngã rẽ sao? Tại sao bây giờ, chỉ cần đi qua hai ngã rẽ là anh ta đã rời khỏi khu phố rồi. Vừa nghĩ đến đây, con thỏ nhận ra rằng bản thân đã bị thằng cha này chơi một ván.

Sự tức giận khiến gương mặt của cục bông nhỏ đỏ bừng, nó không ngừng nguyên rửa gã đàn ông xấu xa.

Mẹ kiếp, rõ ràng là thằng cha này bị điên rồi, làm gì có người bình thường nào lại mang việc đùa giỡn với một con thỏ xa lạ ra làm thú vui chứ?

Bên trong khu phố nơi Trình Cẩn đang sống có hai bệnh viện dành cho thú cưng, hần quyết định chọn bệnh viện cách nhà một dãy phố. Khi Trình Cẩn vừa bước vào, cô gái đứng tại quầy tiếp tân đã nhanh chóng lên tiếng: “Xin chào, liệu chúng tôi có thể giúp gì cho anh không?”.

Trình Cẩn đặt chiếc hộp lên bàn, sau đó, hần chỉ vào cục bông nhỏ đang nằm bên trong rồi nói: “Kiểm tra sức khỏe toàn diện, tiêm vắc xin, tắm rửa, cho ăn”.

Cô gái bế con thỏ lên, sau khi cẩn thận quan sát, cô nói: “Đây là giống thỏ lùn Hà Lan(1), bình thường, chúng ta không cần phải tắm cho nó, chúng sẽ tự liếm lông để làm sạch thân thể. Tuy nhiên, con thỏ này khá bẩn, chắc chắn là sức khỏe của nó đã có vấn đề, một con thỏ khỏe mạnh sẽ có bộ lông rất sạch”.

Vừa nghe được hai chữ “liếm lông”, Trình Cẩn đã nghĩ ngay đến viễn cảnh bản thân sẽ phải ôm một con thỏ với bộ lông dính đầy nước miếng. Hần nhú mày, trên gương mặt không giấu được vẻ chán nản: “Cô có thể tắm cho nó không?”.

Về mặt này khiến cô gái có chút bất ngờ, cô vội vàng lên tiếng: “Dĩ nhiên là được, nhưng sau khi tắm, chúng ta phải tiến hành sấy lông cho nó”.

Trình Cẩn gạt đầu, bước theo cô gái kia, tiến về phía cầu thang.

Thật ra không phải chỉ có Trình Cẩn cảm thấy chán nản, ngay cả Hà Nhất Phàm cũng nhận ra rằng hành động “liếm lông” này rất quái đản, dù sao thì cậu cũng không phải là một con thỏ thật sự, liếm lông cái gì mà liếm lông? Sau khi lăn vài vòng trên mặt đất rồi lại dùng chính nước miếng của mình để làm sạch thân thể, không chừng miệng còn dính đầy lông nữa. Hà Nhất Phàm không hề cảm thấy thất vọng khi nghe được giọng nói mang đầy vẻ chán nản của Trình Cẩn, ngược lại, cậu còn âm thầm gạt đầu, tỏ vẻ đồng ý.

Sau khi kiểm tra sức khỏe tổng quát cho con thỏ, bác sĩ thú y cảm thấy vô cùng kì lạ, ông vốn nghĩ rằng: chắc chắn là sức khỏe của con thỏ có vấn đề nên thân thể mới bẩn như vậy, nhưng kết quả kiểm tra cho thấy nó vô cùng khỏe mạnh, chẳng lẽ trên thế giới này lại có con thỏ không dùng nước miếng của mình để làm sạch bộ lông sao?

Sau đó, cô gái mang con thỏ đến phòng tắm, trong quá trình tắm rửa, nó nằm yên, không hề giãy giụa, cảnh tượng đang diễn ra trước mắt khiến cô gái cảm thấy vô cùng sợ hãi, lúc này, cô còn định bảo anh chàng kia nắm chặt chân, vỗ về con thỏ để cô có thể dễ dàng tắm cho nó.

Sau khi tắm rửa, con thỏ còn được tỉa lông, cắt móng vuốt.

Nửa giờ sau, Trình Cẩn bước xuống cầu thang, tiến vào cửa hàng bán vật dụng dành cho thú cưng, mua một ít đồ dùng cần thiết. Sau đó, hắn hỏi số điện thoại của bệnh viện rồi ôm con thỏ ra về.

Trình Cẩn mua một cái chuồng thật lớn và một ít thức ăn rồi nhờ người giao những thứ đó về tận nhà.

Trên đường đi, Trình Cẩn tranh thủ cơ hội dạy dỗ con thỏ: “Thỏ lùn nhỏ à, từ nay về sau, mày không được phép tự liếm lông đâu đấy”.

Vừa nghe được ba chữ “thỏ lùn nhỏ”, Hà Nhất Phàm trừng mắt, cắn vào cánh tay của Trình Cẩn một cái, thỏ lùn cái gì mà thỏ lùn? Việc biến thành con thỏ hoàn toàn không phải là ước mơ của tôi, còn nữa, quả thật là cái tên này rất khó nghe, anh mau đổi tên khác đi.

Dưới ánh sáng phát ra từ ngọn đèn đường, Trình Cẩn nhận ra được những hành động bất thường của con thỏ, lúc này, trong đôi mắt của hắn không giấu được ý cười, Trình Cẩn giả vờ tức giận: “Chẳng lẽ mày muốn tự đi về nhà sao?”.

Con thỏ im lặng, bám chặt cánh tay của Trình Cẩn, dù sao thì nó cũng vừa tắm nên không hề muốn bị biến thành một cục bông lấm lem bùn đất.

Tận mắt chứng kiến thái độ của con thỏ, Trình Cẩn bật cười.

Một lát sau, khi Trình Cẩn vừa đặt con thỏ lên xô pha, nhân viên giao hàng tại cửa hàng vật dụng dành cho thú cưng đã gõ cửa.

Trình Cẩn bảo bọn họ mang đồ vật dụng kia vào phòng khách, sau khi nhân viên ra về, hắn mở tivi rồi bước lên lầu.

Con thỏ vui vẻ, ngồi trên xô pha, đặt móng vuốt lên chiếc điều khiển, đã rất lâu rồi, Hà Nhất Phàm không xem tivi nên bây giờ, cậu cũng không biết phải chọn đài nào.

Sau khi tắm rửa, thay quần áo, Trình Cẩn nhìn thấy cục bông nhỏ đang ngồi trên xô pha, hăng hái ấn chiếc điều khiển, hắn vui vẻ, huýt sáo một tiếng rồi bước xuống tầng trệt.

Âm thanh phát ra từ chiếc tivi khá lớn nên con thỏ không hề nghe được tiếng huýt sáo, đột nhiên, một giọng nói vang lên: “Nè... mày lại định chuyển kênh sao?”.

(1). Thỏ lùn Hà Lan là một giống thỏ nhà có nguồn gốc từ Hà Lan, chúng là giống phổ biến trong dòng thỏ nhà với đặc trưng mặt tròn, tai ngắn, nhỏ con và nhẹ cân với cân nặng khoảng 1,1 kg (mọi người có thể tham khảo thêm thông tin tại đây)

3. Chương 3

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

“Đúng vậy” – Con nhỏ nhanh chóng trả lời nhưng khi câu trả lời này truyền vào tai của Trình Cẩm, nó lại trở thành những âm thanh “Gru... gru...” vô nghĩa. Việc tivi chỉ phát những bộ phim với đề tài cung đấu khiến con thỏ cảm thấy có chút khó chịu, lúc này, nó chỉ muốn bật máy vi tính, xem phim hoạt hình.

Tâm trạng của Trình Cẩm rất tốt nên hẳn cũng không gây khó dễ cho cục bông nhỏ. Chiếc chén dành cho thú cưng vừa mới mua vẫn chưa được rửa, Trình Cẩm bước vào nhà bếp, đổ thức ăn dành riêng cho thỏ vào một chiếc đĩa, sau đó, hẳn trộn một ít cà rốt, hoa quả và cỏ lại với nhau rồi bế con thỏ đến bên cạnh chiếc bàn.

Trình Cẩm vỗ nhẹ lên đầu của con thỏ rồi nói: “Mau ăn đi, đừng đồ lung tung đó”.

Con thỏ chăm chú quan sát chiếc đĩa bằng một ánh mắt mang đầy vẻ chán nản, thứ xanh xanh đỏ đỏ kia là gì vậy? Còn viên tròn màu mận chín đó nữa, rốt cuộc là những thứ này có ăn được không? Tại sao khi tôi vừa nhìn là đã cảm thấy khó nuốt rồi?

Con thỏ khều khều thức ăn bên trong chiếc đĩa, sau đó, nó nhảy đến trước chiếc túi to đặt trên bàn ăn, trên túi có ghi mấy chữ: “Thức ăn dành cho thỏ”, bên cạnh còn có hai chiếc túi nhỏ đã được mở ra. Con thỏ chăm chú quan sát những chiếc túi chứa đầy hoa quả và cỏ, rõ ràng là bản thân đã bị lừa rồi. Tại sao bên ngoài của những chiếc túi kia rất bắt mắt nhưng bên trong lại chứa toàn thức ăn dở tệ vậy?

Con thỏ lục tung chiếc túi to nhằm tìm ra một túi thức ăn hợp khẩu vị. Sau khi hết nhìn nhìn túi này rồi lại lắc lắc túi kia, cuối cùng, nó cũng chọn được một túi thức ăn với mặt trước in hình rau củ quả rất dễ thương, mặt sau lại là một chuỗi dài những từ tiếng Anh. Hàng nhập khẩu chắc chắn là rất ngon, con thỏ cố gắng tha chiếc túi đến trước mặt Trình Cẩm.

Để giúp việc đã chuẩn bị bữa cơm chiều, bây giờ, Trình Cẩm chỉ cần đặt những món ăn vào lò vi sóng, hâm nóng lại là có thể dùng ngay. Trong lúc bụng thức ăn ra bàn, hẳn nhìn thấy cục bông nhỏ đang cố gắng lôi túi thức ăn về phía trước, bộ dạng của nó khiến Trình Cẩm cảm thấy có chút buồn cười.

Mùi hương tỏa ra từ đĩa thức ăn trên tay của Trình Cẩm đã hấp dẫn con thỏ.

Nó hít hít cái mũi nhỏ, thơm quá, tôi cũng muốn ăn. Con thỏ vừa ngậm túi thức ăn vừa nuốt nước miếng, chăm chú quan sát chiếc đĩa.

Trình Cẩm đặt chiếc đĩa lên bàn, sau đó, hẳn lấy túi thức ăn trong miệng con thỏ ra rồi hỏi: “Mày muốn ăn loại này sao?”.

Con thỏ hết nhìn túi thức ăn của chính mình rồi lại quay sang nhìn đĩa thức ăn của Trình Cẩm, cuối cùng, nó lắc đầu một cách dứt khoát rồi phóng lên bàn, chỉ vào chiếc đĩa, tôi muốn ăn món này.

Trình Cẩm đặt túi thức ăn lên bàn, khẽ vỗ lên đầu con thỏ: “Mày muốn ăn thịt sao?”.

Con thỏ gật đầu, thật sự là nó đã thèm đến mức không thể nào nhẫn nhịn được nữa.

Tận mắt chứng kiến ánh mắt tràn ngập vẻ tha thiết của cục bông nhỏ, Trình Cẩm bật cười: “Ăn vào nhỡ chết thì phải làm sao?”.

Hà Nhất Phàm nói không nên lời, nhất thời, cậu cảm thấy cuộc sống của một con thỏ quả thật là vô cùng nhàm chán. Hà Nhất Phàm đau lòng ngậm túi thức ăn, tha về phía chiếc đĩa của mình.

“Nếu muốn ăn thì... mày biến thành người đi” – Trình Cẩm đề nghị.

Hà Nhất Phàm liếc Trình Cẩm một cái, biến thành người sao? Anh nghĩ tôi là con thỏ thành tinh à?

Trình Cẩm đứng dậy, bước vào phòng khách, gọi điện thoại cho bác sĩ.

Giọng nói dứt quãng vang lên từ phòng khách khiến con thỏ cảm thấy vô cùng hồi hộp, nó thật sự hi vọng rằng sẽ được ăn thịt, không những vậy, con thỏ còn định tặng cho anh chàng tốt bụng kia một điểm cộng.

Trình Cẩn tắt điện thoại, bước vào phòng bếp, tiếp tục bưng ra hai chiếc đĩa chứa đầy thức ăn. Con thỏ cào nhẹ lên chiếc bàn, lúc này, ánh mắt to tròn của nó đang chăm chú nhìn theo bóng dáng của người đàn ông kia, cuối cùng, Trình Cẩn bưng một chén cơm và một chiếc chén rỗng ra.

Ngay lập tức, ánh mắt của con thỏ sáng lên, chẳng lẽ sắp được ăn thịt thật sao? Nó vẫy vẫy cái đuôi nhỏ, vui vẻ nhìn về phía Trình Cẩn.

Sau khi đặt hai chiếc chén xuống bàn, Trình Cẩn nhanh chóng ngồi xuống.

Con thỏ vui vẻ chọt chọt vào thành đĩa, sau đó, nó phóng đến trước mặt Trình Cẩn, khều khều vào chiếc chén rỗng với hàm ý: anh hãy gấp một ít rau vào đây cho tôi.

Liệu Trình Cẩn có gấp rau vào chén cho con thỏ hay không?

Dĩ nhiên là không rồi, Trình Cẩn kéo chiếc đĩa chứa đầy thức ăn dành cho thỏ đến trước mặt cục bông nhỏ, sau đó, hắt phun xương cá vào chiếc chén rỗng kia.

Hành động này khiến con thỏ đáng thương tức giận đến mức sắp phát hỏa: tôi thế sẽ không bao giờ... cộng điểm cho anh nữa.

Mẹ kiếp, đồ cầm thú, mày lại trêu chọc ông rồi.

Lúc này, con thỏ rất muốn giơ ngón giữa vào mặt thằng cha kia nhưng hành động này có vẻ rất khó thực hiện, vì vậy, nó quyết định giơ móng vuốt về phía Trình Cẩn. Sau đó, Hà Nhất Phàm ầm ầm ực ực kéo chiếc đĩa chứa đầy thức ăn dành riêng cho thỏ về phía góc bàn, âm thầm tưởng niệm về cuộc sống đầy gian khổ trong hình dáng của một con thỏ. Hà Nhất Phàm nhắm mắt, AQ rằng trước mặt của cậu là một chiếc đĩa chứa đầy bào ngư, hải sâm. Trước đây, Hà Nhất Phàm chưa từng có cơ hội nếm thử những món ăn này nên cũng không thể nào nhận ra được hương vị của chúng.

Đột nhiên, con thỏ liếm phải một bàn tay vô cùng ấm áp, nó trừng mắt, chăm chú quan sát bàn tay đang đặt trước miệng, bây giờ, nếu có đủ can đảm, Hà Nhất Phàm nhất định sẽ cắn vào bàn tay kia một cái. Con thỏ ngẩng đầu, nhìn Trình Cẩn bằng một ánh mắt mang đầy vẻ tủi thân, chẳng lẽ ngay cả cơm mà anh cũng không muốn cho tôi ăn sao?

Trình Cẩn vỗ về cục bông nhỏ: “Giận rồi sao?”.

Con thỏ xoay người, chống hông về phía Trình Cẩn, dĩ nhiên là phải giận rồi.

Trình Cẩn khẽ vỗ lên đầu của con thỏ rồi nói: “Đừng giận nữa, tao cho mày ăn thịt, có được không?”.

Đôi tai của con thỏ khẽ động đập nhưng nó nhất quyết không bị những lời ngon tiếng ngọt của thằng cha kia dụ dỗ.

“Giận thật rồi sao?” – Trình Cẩn tiếp tục vỗ nhẹ lên đầu của con thỏ, hắt lưng lự một lát rồi lên tiếng: “Lúc này, tao không cố ý trêu chọc mày đâu, bác sĩ bảo rằng hệ tiêu hóa của thỏ không thích hợp để ăn thịt, thức ăn dành riêng cho thỏ chứa rất nhiều vi khuẩn có ích, nếu mày ăn một ít thì tao sẽ cho mày ăn thịt”.

Con thỏ nghiêng đầu, nhìn Trình Cẩn bằng một ánh mắt mang đầy vẻ nghi ngờ, liệu những lời nói của thằng cha này có đáng tin hay không?

Trình Cẩn mỉm cười, nhìn cục bông nhỏ đang ngồi trên bàn: “Tao lấy thức ăn cho mày nhé”.

Con thỏ gật đầu, chỉ về phía túi thức ăn nhập khẩu mà nó đã chọn.

Trình Cẩn tiến vào nhà bếp, lấy ra hai chiếc đĩa, sau đó, hắt đổ một ít thức ăn dành cho thỏ vào chiếc đĩa: “Chỉ cần mày ăn hết mớ thức ăn này, tao sẽ cho mày ăn thịt”.

Hà Nhất Phàm nhìn mớ thức ăn nhập khẩu đang nằm trong chiếc đĩa, lúc này, cậu thật sự cảm thấy thương xót cho cuộc sống khổ sở của một con thỏ. Đây không phải là lỗi của Hà Nhất Phàm, rõ ràng thức ăn nhập khẩu cũng chẳng khác mấy so với thức ăn được sản xuất trong nước, tất cả đều là một hỗn hợp xanh xanh đỏ đỏ giống như thức ăn dành cho gia súc. Tại sao con chó có bánh quy hình khúc xương nhỏ, con mèo có thức ăn mang vị cá chiên mà con thỏ lại phải ăn những thứ này? Hà Nhất Phàm kéo chiếc đĩa chứa thức ăn được sản xuất trong nước đến bên cạnh chiếc đĩa chứa thức ăn nhập khẩu, sau đó, cậu hết quay sang trái

rồi lại nhìn sang phải, cố gắng hít lấy hít để nhằm tìm ra sự khác biệt, cuối cùng, con thỏ quyết định mắt nhắm mắt mở, vùi đầu vào đĩa thức ăn nhập khẩu.

Trình Cẩn vừa ăn cơm vừa quan sát cục bông nhỏ, tận mắt chứng kiến vẻ mặt tràn ngập sự chán nản của nó, Trình Cẩn lên tiếng: “Chẳng lẽ thức ăn không ngon sao?”.

Con thỏ trờng mắt, cố gắng nuốt thức ăn rồi “Gru... gru...” vài tiếng.

Đúng vậy, quả thật là rất khó nuốt.

Hà Nhất Phàm đảo mắt một vòng, cố gắng dùng móng vuốt giữ chặt vài viên thức ăn, đưa cho Trình Cẩn.

Nè cầm thú, tôi mời anh ăn thử.

Khóe môi của Trình Cẩn khẽ cong lên: “Tâm lòng của mày tao xin nhận nhưng tao chỉ thích ăn thịt, không thích ăn rau”.

Con thỏ chán nản, cố gắng nhai mớ thức ăn, lúc này, việc tưởng tượng mớ thức ăn đang nằm trong đĩa chiếc chính là thằng cha dê tiện kia đã tiếp thêm động lực để cục bông nhỏ nhanh chóng hoàn thành nhiệm vụ.

Sau khi nhìn thấy mớ thức ăn dành cho thỏ vui dân, Trình Cẩn gấp một miếng thịt, đặt vào trong chiếc đĩa.

Đôi mắt của cục bông nhỏ sáng rực rỡ, nó vui vẻ thưởng thức miếng thịt.

4. Chương 4

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Sau khi ăn xong miếng thịt, con thỏ liếm môi, nuốt nước miếng nhìn đĩa thức ăn, tôi muốn ăn nữa.

Trình Cẩn chống cằm, chăm chú quan sát nhất cử nhất động của con thỏ, xem ra tâm trạng của hắn rất tốt.

Đôi tai của con thỏ khê động đây, nó ngẩng đầu, nhìn Trình Cẩn, sau đó, con thỏ nhảy đến bên cạnh những đĩa thức ăn, hít lấy hít để rồi chỉ vào đĩa thịt kho tàu, tôi muốn ăn món này.

Trình Cẩn nở một nụ cười âm áp: “Vẫn còn muốn ăn sao?”.

Thái độ của Trình Cẩn khiến Hà Nhất Phàm cảm thấy vô cùng hoảng hốt, cậu đã sớm quên mất rằng đầu óc của thằng cha thích đùa giỡn với con thỏ này vốn không hề bình thường.

Quả nhiên, ngay lập tức, Trình Cẩn nói tiếp: “Được rồi, một đĩa thức ăn dành cho thỏ sẽ đổi được hai miếng thịt, nếu mày không sợ no đến vỡ bụng thì tao sẽ cho mày ăn”.

Con thỏ tức giận, trừng mắt nhìn Trình Cẩn nhưng lúc này, nó chỉ còn biết cào mạnh xuống bàn, miệng liên tục phát ra những âm thanh “Gru... gru...” mang đầy vẻ bất mãn.

Tôi vẫn chưa no mà.

Khóe môi của Trình Cẩn khê cong lên, hắn vuốt ve cái bụng đầy lông của cục bông nhỏ: “Tại sao tao lại nuôi dưỡng một con thỏ ngốc như vậy chứ? Mày đã quên bác sĩ từng bảo rằng: mày không thể tự cảm thấy no sao?”.

Đôi tai của con thỏ khê động đây, quả thật là bác sĩ từng nói như vậy nhưng con thỏ vẫn không bỏ cuộc, nó xoa cái bụng tròn vo, dường như mình ăn hơi nhiều rồi nhưng... Con thỏ nuốt nước miếng, nhìn những miếng thịt kho tàu đang nằm bên trong chiếc đĩa, thật sự là tôi rất muốn ăn.

“À... Nếu mày biến thành người thì có thể ăn nhiều một chút đó...” – Trình Cẩn vỗ nhẹ lên đầu con thỏ: “Mày nên suy nghĩ về lời đề nghị này”.

Hà Nhất Phàm trợn trừng hai mắt: rốt cuộc thì tên cầm thú này vẫn nghĩ cậu là con thỏ thành tinh sao? Cho dù tôi thành tinh thì làm sao có thể vô duyên vô cớ xuất hiện tại nơi này chứ? Còn nữa, tuy tôi rất muốn biến thành người nhưng nếu không có phương pháp thì ước mơ này sẽ mãi mãi không bao giờ biến thành sự thật.

Đột nhiên, một ý nghĩ lóe lên trong đầu Hà Nhất Phàm, mẹ... mẹ kiếp, chẳng phải sự tồn tại của cậu chính là minh chứng rõ ràng nhất cho những điều phản khoa học sao? Không chừng linh hồn, yêu quái thật sự hiện diện trong thế giới này. Việc phát hiện ra chân tướng một cách đột ngột khiến Hà Nhất Phàm không thể nhẫn nhịn được, cậu thật sự rất muốn nhanh chóng lên đường đi tìm đồng bọn.

Hà Nhất Phàm ngẩng đầu, lúc này, cậu nhìn thấy Trình Cẩn đang mỉm cười, chăm chú quan sát con thỏ, trong nháy mắt, sự vui vẻ của Hà Nhất Phàm đã bay đi mất. Mẹ kiếp, tại sao tên cầm thú này lại cười một cách khó coi như vậy? Chẳng lẽ hắn đã phát hiện ra sự bất thường rồi sao?

Trình Cẩn mỉm cười: “Suy nghĩ xong chưa?”.

Gương mặt của con thỏ tràn ngập vẻ ngây thơ, nó nghiêng đầu, chớp chớp đôi mắt tròn xoe: cầm thú, anh đang nói gì vậy? Tôi không hiểu gì cả.

Trình Cẩn mỉm cười, chọt chọt vào thân thể của cục bông nhỏ: “Ăn nữa không?”.

Hà Nhất Phàm hoảng hốt, chẳng lẽ thằng cha này dễ dàng bỏ cuộc như vậy sao? Con thỏ chăm chú quan sát Trình Cẩn bằng một ánh mắt mang đầy vẻ ngạc nhiên, tại sao hắn lại dịu dàng như vậy? Lẽ ra hắn phải dọa nạt, thậm chí nghiêm hình bức cung chứ.

Trong lúc con thỏ vẫn chưa lấy lại được tinh thần, Trình Cẩn đã đặt chén đĩa vào trong bồn rửa, sáng mai, dì giúp việc sẽ dọn dẹp mọi thứ.

Sau đó, Trình Cẩn tắt đèn, bế con thỏ lên lầu.

Ngày mai là thứ sáu, Trình Cẩn không cần phải đến công ty, hắn bế con thỏ vào phòng ngủ.

Trình Cẩn đặt con thỏ lên sofa rồi mở tủ, lấy ra một bộ quần áo cũ, khoác lên thân thể của nó. Sau đó, hắn chọt chọt vào bụng của cục bông nhỏ: “Đêm nay, mày ngủ tạm ở đây đi, sáng mai, dì giúp việc sẽ giặt sạch chiếc đệm và dọn dẹp cái chuồng cho mày”.

Con thỏ gật đầu, cuối cùng thì nó cũng có thể yên tâm rồi, xem ra thằng cha này không định tiếp tục truy cứu chuyện lúc này.

Sau khi sắp xếp ổn thỏa mọi việc, Trình Cẩn ngồi xuống bên cạnh cục bông nhỏ: “Nếu tao nuôi mày thì phải đặt cho mày một cái tên”.

Con thỏ mở to hai mắt, vào tư thế sẵn sàng chiến đấu, nó nhất quyết không chấp nhận việc bị gọi là “thỏ lùn nhỏ”.

Trình Cẩn vuốt cằm: “Nếu mày thuộc giống thỏ lùn Hà Lan, chi bằng cứ gọi là ‘thỏ lùn nhỏ’, có được không?”

Con thỏ lắc đầu một cách dứt khoát, không thể được.

“Vậy mày muốn được gọi là gì?” – Trình Cẩn mỉm cười, bộ dạng như thể tao đã sẵn sàng để thương lượng với mày.

Đôi tai của con thỏ khẽ động đậy, Hà Nhất Phàm nhận ra rằng: bây giờ, cho dù cậu có lên tiếng thì cũng chỉ phát ra những âm thanh “Gru... gru...” vô nghĩa, vì vậy, Hà Nhất Phàm quyết định im lặng nhưng thật lòng mà nói, bộ dạng sẵn sàng thương lượng của thằng cha kia quả thật là rất gợi đòn.

“Tại sao lại im lặng như vậy?”

Hà Nhất Phàm thầm nhủ: ông không có ngu, nếu ông lên tiếng thì mày sẽ gọi ông là “Gru... gru...” sao? Ông đây không thèm thương lượng với mày.

“Được rồi... nếu mày không thể nghĩ ra thì chúng ta thống nhất, từ nay về sau, tên của mày sẽ là ‘thỏ lùn nhỏ’ nhé” – Trình Cẩn nhanh chóng quyết định.

Ngay lập tức, con thỏ cào mạnh lên người của Trình Cẩn một cái, không thể nghĩ ra cái gì mà không thể nghĩ ra? Dĩ nhiên là tôi nghĩ ra rồi, chẳng qua là do tôi không nói được tiếng người thôi. Suy đi nghĩ lại một lát, Hà Nhất Phàm quyết định gờ móng vuốt lên.

“Mày muốn tao gọi mày là ‘móng vuốt đầy lông’ sao?” – Trình Cẩn nhú mày.

Hà Nhất Phàm tức đến mức muốn phát điên rồi, “móng vuốt đầy lông” cái con khỉ, ông đây muốn được gọi là “Nhất”, là “Nhất” đó, mày có hiểu không?

Trình Cẩn thở dài: “Thôi quên đi, nếu mày không thể nghĩ ra thì tao sẽ quyết định giúp mày, từ nay về sau, tên của mày sẽ là ‘thỏ lùn nhỏ’” – Vừa nói dứt lời, Trình Cẩn đứng bật dậy, vui vẻ cầm khăn, bước về phía phòng tắm. Về phía Hà Nhất Phàm, cậu hoàn toàn không có cơ hội phản bác.

Con thỏ tức giận, cào mạnh lên sofa: đồ dê tiện, mày mới là “thỏ lùn nhỏ”.

Sau khi tắm, Trình Cẩn quấn khăn, bước vào phòng ngủ. Lúc này, mái tóc rối tung của hắn ướt sũng, trên cơ bụng rắn chắc vẫn còn đọng lại một vài giọt nước.

Nhưng bây giờ, con thỏ vẫn còn đang bận trút giận lên chiếc ghế sofa nên không có thời gian ngắm nhìn người đẹp vừa bước ra từ phòng tắm.

Trình Cẩn tiến đến bên cạnh chiếc tủ quần áo, lấy ra một bộ đồ ngủ rồi cởi bỏ khăn tắm, vứt lên ghế sofa.

Hà Nhất Phàm cố gắng gạt chiếc khăn tắm sang một bên nhưng lúc này, cậu lại nhìn thấy một gã đàn ông chỉ mặc mỗi chiếc quần lót đứng bên cạnh tủ quần áo. Ngay lập tức, con thỏ vội vàng nhắm mắt, quay đầu sang nơi khác: tại sao anh ta lại có thể khỏa thân trước mặt người khác như vậy? Quả thật là đồ biến thái, không biết xấu hổ.

Đôi tai của con thỏ khẽ động đậy, nó mở một con mắt, lén lút quan sát gã đàn ông kia, chẳng lẽ hắn định dùng cơ bụng sáu múi để quyến rũ chị em phụ nữ sao? Vừa nhìn là đã biết không phải người đàn ông hoàng rồi.

Hà Nhất Phàm ghen tị đến mức đầu óc mù mịt, cậu hoàn toàn quên mất rằng bản thân không còn là con người.

Sau khi thay quần áo, Trình Cẩn tiến về phía cục bông nhỏ, nhấc bông nó lên, hít lấy hít để rồi nhúu mày. Trình Cẩn bế con thả vào phòng tắm, sau khi lau sạch miệng và bốn chân của nó bằng một chiếc khăn ướt, hấn dùng máy sấy tóc sấy khô bộ lông của cục bông nhỏ.

Sau đó, Trình Cẩn nhấc bông con thả lên, hít lấy hít để, lúc này, hấn gật đầu, tỏ vẻ rất hài lòng.

Bây giờ, con thả với bộ lông rối tung đã không còn sức lực để mắng chửi gã đàn ông kia.

Trình Cẩn ôm cục bông nhỏ, tựa lưng vào giường, vui vẻ chơi trò chơi trên ipad.

Con thả vừa chải chuốt bộ lông vừa thăm mắng: đồ cầm thú, anh làm rối tung bộ lông của tôi nhưng không thêm giúp tôi chải chuốt lại, chẳng lẽ anh không nhận ra rằng bốn chân của tôi ngắn đến mức không thể tự chải lông cho mình sao?

Âm thanh phát ra từ chiếc ipad khiến con thả càng lúc càng cảm thấy không vui, nó cào nhẹ lên người của thằng cha kia một cái.

Trình Cẩn nhìn cục bông nhỏ đang ngo ngoáy trong lòng của mình: “Có chuyện gì vậy?”.

Con thả tức giận, vuốt bộ lông của mình: nè, mau chải lông cho tôi đi.

Trình Cẩn nhấc bông con thả lên, vuốt ve bộ lông của nó rồi nói: “Đẹp rồi đó”. Sau đó, hấn lại tiếp tục chơi trò chơi.

Hà Nhất Phàm: “...”.

Quả thật là khóc không ra nước mắt mà.

Con thả cố gắng trèo lên vai của gã đàn ông kia, lúc này, hình ảnh phát ra từ chiếc ipad khiến nó cảm thấy ngứa móng vuốt.

Đôi tai của con thả khê động dậy, cuối cùng, nó không thể nào cưỡng lại sức hấp dẫn của trò chơi kia, con thả chọt chọt vào má của Trình Cẩn.

Trình Cẩn nghiêng đầu: “Có chuyện gì vậy?”.

Con thả cố gắng gạt bỏ sự xấu hổ, chỉ vào chiếc ipad, tôi cũng muốn chơi trò chơi.

Trình Cẩn mỉm cười: “Mày cũng muốn chơi trò chơi sao?”.

Con thả rụt rè gật đầu.

Trong lúc cúi đầu, Hà Nhất Phàm không thể nhìn thấy nụ cười mang đầy vẻ nham hiểm đang nở trên môi của gã đàn ông kia.

Trình Cẩn đặt chiếc ipad bên cạnh con thả, sau đó, hấn rút một quyển sách từ chiếc kệ nằm trên đầu giường rồi mở nó ra.

5. Chương 5

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Con thỏ ngồi trên chiếc gối, vuốt màn hình cảm ứng nhưng vì hai chân khá ngắn nên nó gần như nằm đè lên chiếc ipad. Một lát sau, con thỏ chán nản tắt trò chơi, mở trang web Balabala xem phim hoạt hình.

Nhưng khi vừa mở trang baidu, con thỏ lại nhớ đến việc tu luyện, nó lén lút quan sát gã đàn ông đang chăm chú đọc sách kia rồi quyết định tìm hiểu phương pháp để một con thỏ có thể tu luyện thành tinh. Tuy nhiên, kết quả là con số không tròn trĩnh khiến cục bông nhỏ cảm thấy vô cùng thất vọng, nó đăng kí tài

khoản, tạo một chủ đề rồi vui vẻ xem phim hoạt hình.

Chủ đề: HOT!!! [Cầu trợ giúp] Làm cách nào để một con thỏ có thể tu luyện thành tinh?

Lầu 1: Nghiệt súc! Lại lén lút trốn xuống trần gian rồi! Mau quay về cung Quảng Hàn già thuốc trường sinh đi!

Lầu 2: Chủ đề này nhất định sẽ rất hot, tôi phải bookmark lại mới được.

Lầu 3: Mỗi ngày chịu khó mở kinh Phật cho nó nghe, nhất định sẽ sớm tu thành chính quả.

Lầu 4: Lầu trên bị dần à? Nếu cứ cho con thỏ nghe kinh Phật thì sẽ có ngày yêu khí của nó bị đánh tan đấy.

Lầu 5: Mỗi đêm phải ngồi dưới trăng, hai chân trước tạo thành hình chữ thập, sau đó quỳ lạy Mặt Trăng, hấp thụ tinh hoa của trời đất, cứ như vậy trong một thời gian dài thì con thỏ sẽ thành tinh thôi.

Lầu 6: Thốt có phải là Tôn Ngộ Không không? Chủ đề này khiến tôi ngất ngây luôn rồi.

Lầu 7: Đồng ý với lầu 5, thốt cứ cho bé thỏ hấp thụ thật nhiều tinh hoa của trời đất, không chừng sẽ rút ngắn được thời gian đấy.

Lầu 8: Thốt tham khảo cái này đi: “Phàm là cây cỏ, nếu muốn thành tinh thì phải hấp thụ tinh khí của Mặt Trăng nhưng nếu chỉ ngồi dưới ánh trăng thì vẫn chưa đủ. Vào mỗi đêm trăng sáng sẽ xuất hiện Đế Lưu Tương, đây là một loại tinh khí giống như những sợi tơ vàng óng ánh. Nếu cây cỏ trên mặt đất hấp thụ được loại tinh khí này, chúng sẽ biến thành yêu quái, nếu hồ ly hấp thụ được loại tinh khí này, chúng sẽ càng lúc càng thần thông” – Trích “Tục tử bất ngữ”. Tôi nghĩ nếu con thỏ nhà thốt ăn Đế Lưu Tương thì sẽ thành tinh đó.

Lầu 9: Dạy con thỏ nhà thốt nói tiếng Anh đi, nếu nó thi được 80 điểm tức là đã thành tinh rồi đó.

Lầu 10: Lầu 5 phát biểu linh tinh gì vậy? Con thỏ nhà em sáng phơi nắng, tối phơi sương đã gần hai năm rồi, thỉnh thoảng, em bận quá nên không thể thả nó ra khỏi chuồng, thế là nó giận em cả ngày, vậy mà nó có thành tinh đâu. Đúng là đồ ngốc.

Lầu 11: Lầu trên: chắc là do vẫn chưa đến lúc nên con thỏ nhà thím vẫn chưa thành tinh đấy, thím cứ tiếp tục kiên trì đi.

Lầu 12: Thốt có thể mua một cái bình luyện yêu giống như trong Hiên Viên Kiếm, cho vào đó một ít ngọc bích, mã não, hoa thủy tiên và vài thứ linh tinh khác rồi đặt con thỏ của thốt vào, ngâm liên tục trong một giấc, nó nhất định sẽ thành tinh.

Lầu 13: Tôi muốn hỏi một câu không liên quan Làm cách nào để con mèo nhà tôi có thể biến thành thiếu nữ? Mỗi ngày, tôi đều bật chương trình “Những bông hoa nhỏ” cho nó xem thì có tác dụng gì không? Liệu tôi có nên mang nó đến khu phố Akihabara(1) không? Cầu tư vấn.

Lầu 14: Ông chú thô bỉ lầu trên khẩu vị nặng thật đấy, phía trên có rất nhiều gợi ý, ông đọc rồi áp dụng thử xem có thành công không.

Lầu 15: Thím lầu 11 ơi, nếu em làm như vậy thì sáu mươi năm sau, con thỏ nhà em sẽ bay lên cung Quảng Hàn, có đúng không?

Lầu 16: Lầu trên có thể thấp nhang hỏi Hằng Nga để biết kết quả nhé.

Lầu 17: Thốt có thể mua một viên ngọc tứ hồn (loại này có bán trên mạng), sau đó nhét vào cục của con thỏ nhà thốt.

Câu trả lời của lầu 17 khiến hậu môn của con thỏ đột ngột thắt chặt, lúc này, nó thật sự rất muốn giao lưu với những người bạn mới quen kia. Trong lúc con thỏ vẫn còn đang lưỡng lự thì một giọng nói nhẹ nhàng vang lên: “Chà, nhiều gợi ý thật đó, mày đã quyết định chọn phương án nào chưa?”.

Con thỏ quay đầu lại, run rẩy nhìn gã đàn ông kia rồi vội vàng nằm đè lên chiếc ipad.

Lúc... lúc này, không có chuyện gì xảy ra cả, không có thật mà.

Trình Cẩn nằm bên cạnh, cọ cọ hai má vào bộ lông của cục bông nhỏ, hẩn chăm chú quan sát con thỏ rồi nở một nụ cười như không cười. Một lát sau, Trình Cẩn đặt chiếc điện thoại di động xuống trước mặt của nó.

Những dòng chữ hiển thị trên màn hình khiến Hà Nhất Phàm hận đến mức chỉ muốn biến mất khỏi căn phòng này ngay lập tức.

Lúc này, trên màn hình chính là nội dung câu trả lời của câu 17: “Thốt có thể mua một viên ngọc tứ hồn (loại này có bán trên mạng), sau đó nhét vào cúc của con thỏ nhà thốt”.

“Mày định áp dụng phương pháp nào? Mua bình luyện yêu, hấp thụ tinh khí, học tiếng Anh hay là dùng ngọc tứ hồn?” – Trình Cẩn chọt chọt vào cục bông nhỏ đang vui đùa vào trong móng vuốt.

“Có chuyện gì vậy? Mày cảm thấy ngượng ngùng sao? Hay là mày muốn trò chuyện với tao?” – Trình Cẩn ôm con thỏ vào lòng, nhẹ nhàng vuốt ve bộ lông của nó: “Ngoan nào... Nếu mày không nói thì ngày mai, tao sẽ mang mày đến viện nghiên cứu khoa học”.

Con thỏ vô cùng cảm phần, cảm thú, chẳng lẽ anh nghĩ việc bảo sẽ mang tôi đến viện nghiên cứu khoa học không phải là một lời đe dọa sao? Bên cạnh đó, sự ngu ngốc của bản thân khiến Hà Nhất Phàm khóc không ra nước mắt. Trời ơi, tại sao tôi lại ngốc như vậy chứ? Rõ ràng là đã nhận ra rằng thằng cha cầm thú này rất tinh ranh nhưng lại không biết tự kiềm chế bản thân, quả thật là đáng chết mà.

Con thỏ bịt miệng của gã đàn ông kia lại, nó miễn cưỡng “Gru... gru...” vài tiếng rồi phóng đến bên cạnh chiếc ipad. Sau đó, con thỏ đánh chữ lên màn hình: tôi nói là được chứ gì.

Trình Cẩn ngồi bật dậy, mỉm cười gật đầu.

Bộ dạng của thằng cha kia khiến Hà Nhất Phàm chỉ còn biết thẫn mẩn vài câu rồi tiếp tục đánh chữ: tôi sẽ nói nhưng anh phải hứa là không được mang tôi đến viện nghiên cứu.

Trình Cẩn vuốt nhẹ lên lưng của con thỏ: “Được rồi, tôi sẽ không nói cho bất kỳ ai biết bí mật này, tôi cũng sẽ không mang cậu đến viện nghiên cứu”.

Con thỏ ngồi trước ipad, chăm chú quan sát Trình Cẩn, cuối cùng, nó thở dài, tiếp tục đánh chữ: tôi vốn là một con người nhưng hai ngày trước, sau khi gặp phải tai nạn giao thông, tôi đã biến thành bộ dạng này.

Trình Cẩn nhíu mày, ngập ngừng: “Chỉ vậy thôi sao?”.

Hà Nhất Phàm xoay người, nhìn Trình Cẩn bằng một ánh mắt mang đầy vẻ kinh ngạc.

“Thật đáng tiếc... tôi còn nghĩ rằng cậu vốn là một con thỏ thành tinh...” – Gương mặt của Trình Cẩn không giấu được vẻ nuối tiếc.

Hà Nhất Phàm: “...”.

“Vậy rốt cuộc là cậu... À...” – Vừa nói đến đây, Trình Cẩn dừng lại một lát rồi quyết định đổi đề tài: “Thân thể của cậu đang ở đâu?”.

Con thỏ tiếp tục đánh chữ: tôi không biết, tôi cũng không biết rốt cuộc là mình còn sống hay đã chết nữa.

Trình Cẩn khẽ vuốt lên lưng của cục bông nhỏ: “Vậy người nhà của cậu đang ở đâu? Bọn họ đã biết là cậu gặp tai nạn chưa? Cậu có cần tôi đến tìm bọn họ để báo tin không?”.

Con thỏ im lặng một lát rồi đánh chữ: vẫn chưa biết, không cần báo tin đâu, bọn họ đã cắt đứt liên lạc với tôi từ lâu rồi.

Trình Cẩn dừng việc vuốt ve con thỏ lại: “Ngày mai, chúng ta sẽ đến bệnh viện để xem tình hình của cậu nhé”.

Con thỏ liếc gã đàn ông kia bằng một ánh mắt mang đầy vẻ nghi ngờ: chẳng lẽ anh biết thân thể của tôi đang nằm ở bệnh viện nào sao?

“Cậu còn nhớ địa điểm xảy ra tai nạn không?” – Trình Cẩm hỏi.

Con thỏ đánh chữ: nhớ chứ, chính là tại quảng trường OO, bên cạnh tòa cao ốc AA.

Trình Cẩm cầm điện thoại, bấm số, gọi cho một người nào đó: “A lô... Lưu Hiểu à... Cậu mau giúp tôi điều tra thông tin về vụ tai nạn giao thông xảy ra vào ngày 23 tháng này tại quảng trường OO, bên cạnh tòa cao ốc AA... Đúng rồi... Người bị thương rất cuộc là đã được đưa đến bệnh viện nào vậy? Sáng mai, tôi sẽ... Tôi không quan tâm... Cho dù cậu đang nằm trên giường hay đang ở đâu đi chẳng nữa thì cũng phải hoàn thành nhiệm vụ... Nếu không, tôi sẽ trừ lương của cậu...”.

Trình Cẩm tắt điện thoại, ném sang một bên, nhìn cục bông nhỏ ngốc nghếch đang cúi đầu, lặng lẽ suy nghĩ trên giường, cảnh tượng này khiến Trình Cẩm có chút không vui, hần chột chột vào thân thể của cục bông nhỏ vài cái: “Được rồi, chúng ta tiếp tục thôi”.

Cục bông nhỏ nghiêng đầu, lúc này, trong đôi mắt của nó không giấu được vẻ nghi ngờ: tiếp tục cái gì cơ?

Trình Cẩm bình tĩnh lên tiếng: “Chẳng phải cậu muốn tu luyện sao? Chúng ta có thể bàn bạc một chút về vấn đề này”.

Con thỏ im lặng, rốt cuộc là đã xảy ra chuyện gì vậy? Rõ ràng lúc này, bầu không khí vẫn còn rất nghiêm túc mà.

“Nói mau, cậu định chọn phương pháp nào?” – Trình Cẩm thúc giục.

Con thỏ im lặng, nó cảm thấy việc thảo luận về vấn đề này quả thật có chút kì quái, tuy các gợi ý khá hoang đường nhưng dù sao cũng nên thử một lần.

Con thỏ chỉ vào ý kiến thứ 5, sau đó, nó vuốt vuốt vài cái rồi lại chỉ vào ý kiến thứ 11.

Trình Cẩm nhíu mày: “Cậu định ngồi dưới ánh trăng trong vòng một giáp sao?”.

Con thỏ gật đầu, xem ra đây chính là ý kiến hợp lý nhất, trong các bộ phim được phát trên tivi, biên kịch vẫn thường sử dụng phương pháp này, bên cạnh đó, lâu 8 cũng nhắc đến việc ngồi dưới trăng để hấp thụ tinh khí.

Trình Cẩm mỉm cười: “Vậy cậu có biết một giáp là bao nhiêu năm không?”.

Con thỏ lắc đầu.

“Sáu mươi năm”.

Con thỏ chớp mắt một cái, sáu mươi năm sao? Liệu mình có sống đến sáu mươi tuổi hay không?

“Vậy đổi cách khác nhé”.

Được rồi, con thỏ lại chỉ vào ý kiến số 8.

Trình Cẩm lạnh lùng: “Lúc này, tôi đã tìm hiểu rồi, tại cửa hàng M có bán loại này nhưng vấn đề là khi tôi mua về thì liệu cậu có dám ăn hay không?”.

Con thỏ rụt cổ, nó cảm thấy việc nuốt vào bụng một loại thức ăn vẫn chưa được kiểm định nguồn gốc rõ ràng là rất mạo hiểm, khó khăn lắm Hà Nhất Phàm mới có thể nuốt lại được cái mạng nhỏ này, nếu chẳng may ăn vào rồi lại bị ngộ độc thì cậu biết đi tìm kẻ nào để đòi mạng đây.

Ý kiến này cũng không ổn, phải tìm cách khác thôi.

Sau khi chọn lọc, Hà Nhất Phàm cảm thấy chỉ còn phương pháp dùng “bình luyện yêu” và “ngọc tứ hồn” là đáng tin cậy nhưng nếu dùng ngọc tứ hồn thì phải nhét nó vào hậu môn, nếu bất cẩn, không chừng hậu môn sẽ bị rách.

Con thỏ tức giận, cào mạnh vào người của Trình Cẩm một cái, rõ ràng là anh đang trêu chọc tôi.

“Có chuyện gì vậy?”.

Con thỏ nhếch môi, gơ móng vuốt về phía Trình Cẩm.

“Cậu làm vậy là có ý gì?” – Trình Cẩn vẫn còn nhớ rất rõ rằng: lúc này, cục bông nhỏ cũng giờ móng vuốt như vậy.

Con thỏ xoay người, đánh một từ tiếng Anh lên màn hình: FUCK.

Trình Cẩn nhú mày, nhắc bông con thỏ lên, chọt chọt vào mông nó vài cái rồi nói: “Tôi đã tìm hiểu rồi, quả thật là trên mạng có bán ngọc tứ hồn, tôi sẽ mua một viên để cậu dùng thử nhé”.

Trong nháy mắt, toàn thân của cục bông nhỏ cứng đờ, nó cố gắng vùng vẫy nhằm thoát khỏi vòng tay của Trình Cẩn. Đồ... đồ cầm thú, tại sao anh dám chọt vào mông của tôi? Cho dù tôi đã biến thành con thỏ nhưng như vậy không có nghĩa là bất kì ai cũng có thể chọt vào mông của tôi. Còn nữa, nếu anh thích thì cứ mua ngọc tứ hồn về rồi tự nhét vào hậu môn của mình đi, đồ cầm thú.

Tận mắt chứng kiến phản ứng của cục bông nhỏ, Trình Cẩn vuốt ve nó rồi nói: “Được rồi, được rồi... tất cả đều là lỗi của tôi... chúng ta sẽ không mua ngọc tứ hồn nữa, có được không?”.

Vừa nghe được lời nói này, con thỏ im lặng, một giây sau, nó nhận ra rằng giọng nói của Trình Cẩn chẳng khác nào đang dỗ dành một đứa con nít. Con thỏ ngẩng đầu nhưng lúc này, nó lại nhìn thấy gương mặt tràn ngập vẻ dịu dàng của gã đàn ông kia. Con thỏ ngượng ngùng, xoay người, chống mông về phía Trình Cẩn.

“Lại tức giận nữa rồi sao?” – Trình Cẩn chọt chọt vào mông của cục bông nhỏ.

Con thỏ đá vào ngón tay của Trình Cẩn một cái rồi nhắc mông sang nơi khác. Dĩ nhiên là phải giận rồi, có giỏi thì anh đưa mông cho tôi chọt thử xem.

Trình Cẩn bật cười, cọ cọ gương mặt vào bộ lông mềm mại kia.

(1). Akihabara: một quận ở đặc khu Chiyoda của Tokyo, Nhật Bản, đây được xem là một trung tâm văn hóa otaku và khu mua sắm các hàng hóa liên quan đến video game (gồm visual novel), anime, manga, light novel, máy vi tính. Hình ảnh anime, manga nổi tiếng được trưng bày nổi bật trong nhiều cửa hàng và rất nhiều quán cà phê hầu gái được mở ra tại đây.

6. Chương 6

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Con thở dài mắt rồi ngáp một cái, tôi buồn ngủ rồi. Quả thật là khi biến thành con thỏ thì những thói quen hàng ngày cũng thay đổi.

Trình Cẩn bế con thỏ đến bên cạnh chiếc ghế sofa.

Cục bông nhỏ cố gắng ngo nguậy, tôi muốn ngủ trên giường, ngủ trên sofa thì làm sao có thể thoải mái giống như ngủ trên giường chứ, đã vậy lại còn không có chăn.

Trình Cẩn nhíu mày: “Chẳng phải cậu buồn ngủ rồi sao?”.

Con thỏ gật đầu, chỉ về phía chiếc giường: tôi muốn ngủ ở đó.

“Cậu muốn ngủ trên giường sao?”.

Con thỏ gật đầu, lúc này, trên gương mặt của nó không giấu được vẻ mong đợi.

Khóe môi của Trình Cẩn khẽ cong lên: “Nhưng tôi đã quen với việc ngủ một mình rồi, nếu chúng ta ngủ cùng với nhau, chẳng may tôi đề chết cậu thì phải làm sao?”.

Lời nói này khiến thân thể của cục bông nhỏ cứng đờ, nó hết quay sang nhìn chiếc giường rồi lại nhìn về phía chiếc ghế sofa, cuối cùng, nó chỉ về phía chiếc giường, tôi vẫn muốn ngủ ở đó.

Trình Cẩn mỉm cười, đặt chiếc ipad và điện thoại di động lên chiếc tủ nằm trên đầu giường rồi thả con thỏ lên giường.

Cục bông nhỏ nhắm mắt, vui vẻ lăn qua lăn lại, ngủ thôi nào.

Đột nhiên, Trình Cẩn lên tiếng: “Tôi nghĩ là cậu nên ngủ trên ghế sofa đi, chẳng may nửa đêm, cậu tè lên giường thì tôi phải làm sao?”.

Con thỏ ngẩng đầu, nhìn Trình Cẩn bằng một ánh mắt mang đầy vẻ oán giận, tôi chỉ vô tình bị biến thành con thỏ thôi mà, làm sao có thể tiểu tiện lung tung chứ?

Trình Cẩn nhận ra rằng cục bông nhỏ đang phản đối, hần im lặng một lát rồi quyết định thỏa hiệp: “Được rồi, tôi tạm thời tin tưởng cậu một lần nhưng nếu đêm nay... hậu quả cậu tự gánh lấy”.

Con thỏ nhếch môi, nếu đêm nay, tôi tè trên giường của anh thì từ nay về sau, tôi sẽ không bao giờ đặt chân lên chiếc giường này nữa. Con thỏ gơ móng vuốt lên rồi xoay người, chống hông về phía Trình Cẩn.

Trình Cẩn chột chột vào hông của cục bông nhỏ vài cái rồi tiếp tục đọc sách.

Từ trước đến nay, mỗi khi ngủ, Hà Nhất Phàm đều nằm ngửa, bây giờ, tuy việc nằm sấp không khiến cậu cảm thấy khó chịu nhưng quả thật là có chút không quen. Sau khi nằm sấp một lát, con thỏ xoay người, xem ra nằm ngửa có phần thoải mái hơn nhưng một lát sau, nó lại cảm thấy khá lạnh, nếu có một chiếc chăn để đắp thì thật tuyệt vời. Vừa nghĩ đến đây, con thỏ xoay người ngồi dậy, kéo chiếc chăn, tuy nhiên, vì chân trước khá ngắn nên nó ngã nhào vào trong chăn, sau khi lấy lại được tinh thần, con thỏ nhìn thấy gã đàn ông kia vừa nhìn mình vừa mỉm cười. Cục bông nhỏ vội vàng nhắm mắt, tôi đã ngủ rồi, những việc xảy ra từ này đến giờ là do tôi bị mộng du đấy.

Từ khi cục bông nhỏ nằm ngửa, Trình Cẩn đã âm thầm theo dõi nó, dĩ nhiên là việc con thỏ kéo chăn rồi bất cẩn ngã nhào vào trong đồng chăn không qua được ánh mắt của hần. Cũng không thể trách cục bông nhỏ, dù sao thì bây giờ, ngoài trời đang là mùa xuân, thời tiết rất lạnh. Trình Cẩn nhắc bổng con thỏ lên, nhét nó vào trong chăn. Sau đó, hần vỗ nhẹ lên đầu cục bông nhỏ rồi nói: “Được rồi, mau ngủ tiếp đi”.

Con thỏ xoay người, nằm ngửa: quả thật là vô cùng thoải mái, nó lén lút quan sát gã đàn ông đang đọc sách kia, xem ra ngoại trừ việc thích trêu chọc tôi thì tính cách của anh cũng không tệ lắm, được rồi, tôi sẽ ghi cho anh một điểm cộng.

Con thỏ hạnh phúc cọ cọ vào chiếc gối, sau đó, nó sẽ nhanh chóng đi vào giấc ngủ, có đúng không? Không, lúc này, do cục bông nhỏ dùng khá nhiều lực nên chiếc gối đã đè lên đầu của nó, con thỏ đáng thương cố gắng dùng bốn chiếc chân ngắn ngủn kéo chiếc gối ra nhưng một lát sau, toàn bộ thân thể của nó đã nằm dưới chiếc gối. Ôi, cuộc sống này quả thật là đầy rẫy bị kịch mà.

Những hành động của cục bông nhỏ đã thu hút sự chú ý của Trình Cẩn, hần nhắc chiếc gối, nhìn con thỏ vẫn còn đang vùng vẫy rồi nói: “Chẳng lẽ cậu muốn nằm dưới đồng gối này sao?”.

Con thỏ vội vàng lắc đầu, dĩ nhiên là không rồi.

Trình Cẩn gãi nhẹ lên chiếc bụng đầy lông trắng như tuyết kia, sau đó, hần kéo con thỏ vào trong chăn: “Mau ngủ đi, nếu không tôi sẽ kể chuyện ma cho cậu nghe đó”.

Con thỏ xoay người: anh chàng cảm thú, tôi đã ngủ rồi.

Trình Cẩn đóng quyển sách, tắt đèn rồi nhanh chóng đi vào trong giấc ngủ.

Nửa đêm, đột nhiên, Trình Cẩm cảm thấy vô cùng khó thở nhưng khi hắn vừa đưa tay lên mũi thì đã chạm phải một cục bông mềm mại. Trình Cẩm mở mắt, ôm cục bông nhỏ đang nằm trên mặt của mình vào lòng rồi tiếp tục ngủ.

7. Chương 7

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Sáng hôm sau, ánh nắng xuyên qua tấm rèm mỏng, len lỏi vào bên trong căn phòng, Trình Cẩm chậm rãi mở mắt, cảm thấy thân thể ấm áp tựa như đang ôm một chiếc lò sưởi nhỏ, hắn tung chăn, nhìn cục bông nhỏ đang nằm ngửa, ngủ một cách say sưa. Đột nhiên, cơn gió lạnh ủa vào khiến thân thể của nó co lại, Trình Cẩm vỗ nhẹ lên đầu cục bông nhỏ: “Thỏ lùn nhỏ à, mau dậy đi”.

Lúc này, đôi mắt của cục bông nhỏ vẫn nhắm nghiền, nó “Gru... gru...” vài tiếng rồi đẩy ngón tay đang làm phiền mình sang một bên.

Trình Cẩm nhú mào, nhanh chóng tìm chiếc điện thoại để xem thời gian. Cái gì? Bây giờ đã là tám giờ rồi sao? Hắn chọt vào mũi của cục bông nhỏ một cái: “Thỏ lùn nhỏ, dậy mau”.

Con thỏ nhìn Trình Cẩm bằng ánh mắt mang đầy vẻ khó chịu, nó cào mạnh vào ngón tay kia một cái rồi vùi đầu vào áo của Trình Cẩm, tiếp tục ngủ.

“Tất cả là do cậu không chịu thức dậy” – Vừa nói dứt lời, Trình Cẩm đã ngồi bật dậy, ngay lập tức, con thỏ

rơi xuống đùi của hắn.

Cú rơi này khiến cục bông nhỏ nhanh chóng lấy lại được sự tỉnh táo, nhưng khi vừa mở mắt, nó đã nhìn thấy “cậu em” của Trình Cẩn đang đứng bật dậy. Trong nháy mắt, thân thể của con thỏ cứng đờ, tuy Hà Nhất Phàm nhận ra rằng: đối với đàn ông, đây là một điều rất bình thường nhưng việc quan sát ở một khoảng cách gần như vậy khiến cậu cảm thấy có chút xấu hổ.

Con thỏ vùi đầu vào gối rồi nhảy xuống giường, bình tĩnh chải lông, lúc này, tôi không nhìn thấy gì cả.

Trình Cẩn không nhận ra được sự xấu hổ của cục bông nhỏ, hắn tiến đến bên cạnh chiếc tủ, nhanh chóng thay quần áo.

Đến khi Trình Cẩn và cục bông nhỏ bước vào phòng khách, điểm tâm đã được chuẩn bị sẵn sàng.

Dì giúp việc đang bưng một đĩa bánh bao, vừa nhìn thấy Trình Cẩn, bà đã lên tiếng: “Tiểu Trình dậy rồi à, con chờ một chút, dì sẽ mang cháo đến cho con”.

“Cảm ơn dì” – Trình Cẩn gật đầu, lễ phép nói.

Một lát sau, dì giúp việc lại bưng ra một chiếc chén nhỏ, lúc này, bà mới chú ý đến cục bông nhỏ đang ngồi trên bàn: “Tiểu Trình, con thỏ này là do con mua à?”.

Trình Cẩn vừa đổ thức ăn dành cho thỏ vào chiếc đĩa vừa đáp: “Vâng”.

Câu trả lời này khiến dì giúp việc cảm thấy vô cùng kinh ngạc, bà thầm nhủ: không chừng Trình Cẩn đang để mắt đến một cô gái nên mới mua con thú cưng này về, định tặng cho người ta để lấy lòng. Vừa nghĩ đến đây, bà lại chăm chú quan sát cục bông nhỏ như bàn tay kia, tuy rằng bộ lông màu xám trông có vẻ hơi bẩn nhưng công bằng mà nói, nó vẫn rất đáng yêu. Dì giúp việc định chơi đùa với con thỏ nhưng khi bà còn chưa kịp chạm tay vào, nó đã giơ móng vuốt lên, dì giúp việc vội vàng rút tay về, mỉm cười một cách xấu hổ: “Con thỏ này hung dữ thật đó”.

Trình Cẩn mỉm cười, đặt chiếc đĩa chứa đầy thức ăn dành cho thỏ lên bàn, sau đó, hắn rót nước ấm vào chiếc chén nhỏ rồi quay sang dặn dò con thỏ: “Mày đừng uống nhiều quá đó”. Sau khi hoàn thành mọi việc, Trình Cẩn bắt đầu dùng bữa sáng.

“Dì Trương, việc nhà cũng không nhiều lắm, nếu dì bận thì có thể về trước”.

“Được rồi”.

“À, hôm qua, con có mua một cái chuồng và một chiếc đệm dành cho con thỏ, một lát nữa, dì giặt sạch chúng giúp con nhé”.

“Được, con còn dặn dò gì nữa không?”.

“Không ạ”.

Dì giúp việc nhanh chóng rời đi, Trình Cẩn gấp một chiếc bánh bao, đặt trước mặt con thỏ rồi hỏi: “Cậu có muốn ăn không?”.

Con thỏ liếc Trình Cẩn một cái, đôi tai của nó khẽ động đậy, cuối cùng, con thỏ không thể nào cưỡng lại sự hấp dẫn của chiếc bánh bao nhân thịt, nó gặm đầu.

Lần này, Trình Cẩn không hề có ý định trêu chọc cục bông nhỏ, hắn cắt chiếc bánh ra thành hai phần, sau đó đặt một phần vào trong chiếc đĩa rồi tiếp tục ăn.

Con thỏ nhảy đến bên cạnh chiếc đĩa, miệng không ngừng há ra rồi khép lại, vì trong bánh bao có rất nhiều dầu nên nếu không cẩn thận, bộ lông của nó sẽ dính đầy dầu, cứ như vậy, thẳng cha kia nhất định sẽ cảm thấy vô cùng khó chịu. Sau vài lần di chuyển, con thỏ vẫn không thể ăn được chiếc bánh bao, nó phóng đến trước mặt gã đàn ông kia, khẽ cào vào cánh tay của hắn một cái rồi lại chỉ vào chiếc bánh, sau đó, nó hươ hai chân trước rồi lại chỉ vào miệng của mình với hàm ý: chiếc bánh bao kia quá lớn so với miệng của tôi, anh có thể cắt nhỏ nó ra giúp tôi không?

Trình Cẩn nhú mày, sau khi ăn bánh bao, húp cháo, hắn mới lấy phần nhân trong nửa cái bánh bao ra, đặt vào trong chiếc đĩa. Đến khi cục bông nhỏ ăn xong, Trình Cẩn cắt phần da bánh ra thành từng miếng nhỏ rồi đút cho nó, cuối cùng, hắn còn cẩn thận, cho nó uống một ít nước ấm.

Việc được đút cho ăn khiến con thỏ cảm thấy vô cùng hạnh phúc, nó vui vẻ cào nhẹ lên cánh tay của Trình Cẩn, làm tốt lắm, từ nay về sau, anh cố gắng phát huy nhé.

Trình Cẩn rửa tay, sau đó, hắn vuốt ve chiếc bụng đầy lông của cục bông nhỏ rồi nói: “Cậu ăn một ít thức ăn dành riêng cho thỏ nhé”.

Cục bông nhỏ gật đầu, ngoan ngoãn nhai thức ăn.

“Reng... reng...”.

Trình Cẩn vội vàng nghe điện thoại: “A lô... Cậu đã điều tra được rồi à... Được, cậu nói đi... Tôi nhớ rồi... Được, được... Tôi biết... Tôi biết... Mọi việc không liên quan đến cậu... Đừng hỏi nữa... Một lát nữa, tôi sẽ đến đó... Vậy nhé, chào cậu...”.

Sau khi tắt điện thoại, Trình Cẩn chọt chọt vào thân thể của cục bông nhỏ: “Tôi đã điều tra được thân thể của cậu hiện đang nằm tại bệnh viện nào rồi, một lát nữa, sau khi cậu ăn xong, chúng ta sẽ đến đó”.

Con thỏ nhìn về phía gã đàn ông kia rồi gật đầu.

Bộ dạng ngoan ngoãn ăn cỏ của cục bông nhỏ khiến Trình Cẩn rất muốn trêu chọc nó, hắn im lặng một lát rồi lên tiếng: “Cậu nghĩ xem liệu tôi nên gọi cậu là thỏ lùn nhỏ hay là Hà Nhất Phàm?”.

Con thỏ ngẩng đầu, giơ móng vuốt lên: xin hãy gọi tôi là Hà Nhất Phàm, trân trọng cảm ơn.

Trình Cẩn vui vẻ gật đầu: “Vậy là cậu quyết định chọn tên thứ nhất à? Xem ra cậu rất thích cái tên mà tôi đã đặt cho cậu”.

Hà Nhất Phàm lắc đầu, đồ cầm thú, mày nghĩ như thế nào mà lại bảo rằng ông đây thích cái tên “thỏ lùn nhỏ” vậy? Rõ ràng là ông chọn tên “Nhất”, từ nay về sau, mày có thể gọi ông là “Hà Nhất Phàm”, “Nhất Phàm” hoặc “anh Phàm”.

“Cậu không thích thật à? Nhưng nếu gọi một con thỏ là Hà Nhất Phàm thì sẽ rất kì quái đó” – Trình Cẩn nhắc nhở.

Đôi tai của con thỏ khẽ động đậy, nó cảm thấy lời nói của Trình Cẩn rất hợp lý. Nhưng khi Hà Nhất Phàm vừa định lên tiếng thì cậu lại nhận ra rằng: gã đàn ông kia vốn không thể hiểu được những gì mà cậu muốn truyền đạt. Vì vậy, con thỏ nhảy đến bên cạnh chiếc điện thoại di động, vuốt vuốt vài cái rồi cào nhẹ vào cánh tay của Trình Cẩn, này, mau nhập mật khẩu vào đi.

Con thỏ mở tin nhắn nhưng khi móng vuốt vừa chạm vào những chiếc phím nhỏ như hạt đậu, nó lại cảm thấy vô cùng khó chịu, rõ ràng là muốn gây khó dễ cho tôi mà. Con thỏ cào nhẹ vào cánh tay của Trình Cẩn, này, mau chuyển sang hình thức viết tay đi.

Trình Cẩn mỉm cười, vui vẻ thực hiện theo những gì mà con thỏ sai bảo.

Con thỏ vuốt vuốt vài cái, sau đó, nó sẽ vui vẻ trao đổi với Trình Cẩn, có đúng không? Dĩ nhiên là không rồi, tuy đã chuyển sang hình thức viết tay nhưng móng vuốt của con thỏ vẫn khá lớn so với màn hình điện thoại, sau khi thử mãi mà vẫn không thành công, con thỏ tức giận, vỗ mạnh vào màn hình một cái. Mẹ kiếp, ngay cả điện thoại di động cũng muốn bắt nạt ông.

Trình Cẩn dỗ dành cục bông nhỏ: “Được rồi, đừng giận nữa, bây giờ, tôi sẽ nói ra những cái tên mà tôi chọn, nếu cậu đồng ý thì gật đầu nhé”.

Con thỏ không thêm phản ứng.

Trình Cẩn nhanh chóng lên tiếng: “Cậu cảm thấy tên Thù Thù như thế nào?”.

Con thỏ lắc đầu.

“Nho Nho thì sao?”.

Lại lắc đầu.

“Nhất Nhất”.

Cái tên này vừa khó nghe vừa giống với tên của con gái, nhất định không đồng ý.

“Phàm Phàm”.

Anh mới là đồ phiền phiền, tôi không đồng ý.

“Nhất Phàm”.

Được, tên này rất hay, con thỏ gật đầu một cách dứt khoát.

Trình Cẩm nhìn con thỏ rồi lại nói: “Tôi cảm thấy tên Thù Thù rất hay đó”.

Con thỏ lắc đầu, tôi không muốn bàn bạc nữa, nếu anh cảm thấy cái tên Thù Thù rất hay thì từ nay về sau, anh cứ bảo mọi người gọi anh là Thù Thù đi.

Trình Cẩm vẫn không bỏ cuộc: “Cậu nghĩ xem, một lát nữa, khi chúng ta đến bệnh viện, nếu tôi gọi cậu là Nhất Phàm, mọi người nghe được sẽ cảm thấy rất kì lạ”.

Con thỏ kiên quyết lắc đầu, ngoại trừ thằng em trai ngốc thì sẽ không có ai đến thăm tôi đâu.

Trình Cẩm vuốt ve bộ lông của cục bông nhỏ: “Nếu cậu đồng ý với tên Thù Thù thì đến mỗi bữa ăn, tôi sẽ cho cậu ăn thịt”.

Đôi tai của con thỏ khê động đây, ăn thịt à? Xem ra đề nghị này rất hấp dẫn, bây giờ, mình chỉ là một con thỏ, cho dù có bị gọi là Thù Thù thì cũng không phải là một điều kì lạ nhưng lời nói của thằng cha này... liệu có đáng tin hay không?

Trình Cẩm nhanh chóng lên tiếng: “Tôi hứa với cậu là mỗi bữa ăn đều sẽ có thịt”.

Lúc này, cục bông nhỏ mới chịu gật đầu, được rồi, tôi tạm thời tin tưởng anh một lần. Hừ, chẳng qua là do tôi cảm thấy nếu một con thỏ mang tên Nhất Phàm thì sẽ rất kì lạ nên mới đồng ý chứ không phải vì lời hứa sẽ cho tôi ăn thịt của anh đâu.

8. Chương 8

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Trình Cẩm bật cười, vỗ nhẹ lên đầu cục bông nhỏ một cái, tại sao con thỏ ngọc này lại dễ bị lừa như vậy chứ?

Sau khi dùng bữa sáng, Trình Cẩm mang theo thú cưng, lái xe đến bệnh viện.

Nhưng khi vừa bước vào cửa bệnh viện, hắn đã bị y tá đang đứng tại quầy tiếp tân ngăn cản, không được mang động vật vào trong bệnh viện.

Vì vậy, cục bông nhỏ chỉ còn biết trở mắt đứng nhìn Trình Cẩm bị y tá mắng cho một trận, sau đó, hắn ôm con thỏ, rời khỏi bệnh viện.

Cục bông nhỏ ngẩng đầu, chẳng lẽ chúng ta không vào sao?

“Đầu tiên, chúng ta phải giải quyết vấn đề của cậu đã” – Trình Cẩm ôm cục bông nhỏ.

Cục bông nhỏ nghiêng đầu: anh định giải quyết như thế nào?

“Cậu sẽ sớm biết thôi mà”.

(cảnh báo: đây chỉ là tiểu thuyết, đề nghị mọi người không học theo)

Trình Cẩn ôm con thỏ, tiến vào cửa hàng bách hóa nằm bên cạnh bệnh viện, hẩn mua một giỏ hoa quả, lấy tất cả trái cây ra, đặt con thỏ vào bên trong chiếc giỏ rồi dặn dò: “Một lát nữa, mày không được cử động, cố gắng chịu đựng, khi vào đến phòng bệnh, tao sẽ thả mày ra”.

Con thỏ âm ỉ cuộn tròn thân thể giống như một trái banh nhỏ, dưới sự phối hợp của nó, Trình Cẩn vội vàng đặt trái cây vào bên trong chiếc giỏ.

Hành động này khiến tất cả nhân viên trong cửa hàng chỉ còn biết trợn trừng hai mắt, há hốc mồm: chẳng lẽ chỉ vì muốn mang con thỏ vào trong bệnh viện mà anh ta sẵn sàng bất chấp tất cả sao?

Sau khi thanh toán tiền, Trình Cẩn mặt không đổi sắc, xách giỏ hoa quả bước vào bệnh viện, dĩ nhiên là y tá vẫn còn nhớ rất rõ gương mặt của gã đàn ông không tuân thủ nội quy kia. Lúc này, ánh mắt tựa như radar của cô quét qua anh ta nhưng vẫn không thể nhìn thấy con thỏ. Y tá tiến về phía Trình Cẩn, lén lút quan sát chiếc giỏ, hóa ra chỉ có hoa quả.

Trình Cẩn nhìn cô y tá, cô nàng xấu hổ gật đầu, mỉm cười.

Dưới sự chứng kiến của tất cả mọi người, Trình Cẩn thuận lợi mang Thù Thù vào bên trong bệnh viện.

Sau khi hỏi thăm tình nguyện viên tại tầng sáu, Trình Cẩn nhanh chóng tìm ra phòng chăm sóc đặc biệt dành cho các bệnh nhân đang bị bệnh nặng. Phòng bệnh này rất ít người, một lát sau, Trình Cẩn tìm được chiếc nhãn ghi tên Hà Nhất Phàm. Xuyên qua cửa kính, hẩn nhìn thấy một thanh niên đang nằm im trên giường bệnh, thân thể cắm đầy kim tiêm, ống truyền dịch, lúc này, những con số thỉnh thoảng lại thay đổi trên chiếc máy nằm bên cạnh giường bệnh chứng tỏ rằng cậu ấy vẫn còn sống.

Trình Cẩn đặt giỏ hoa quả xuống đất rồi ôm cục bông nhỏ vào lòng.

Con thỏ đứng trên đùi của Trình Cẩn, hai chân bám vào cửa kính, chăm chú quan sát cậu thanh niên đang nằm trên giường bệnh kia.

Trình Cẩn vuốt ve bộ lông của con thỏ: “Cậu đã trải qua một tai nạn kinh hoàng nhưng vẫn sống sót, chắc chắn là cậu sẽ nhanh chóng tỉnh lại thôi”.

Một lát sau, Trình Cẩn bế con thỏ đến gặp bác sĩ.

Bác sĩ lắc đầu, tỏ vẻ không tán thành với việc Trình Cẩn mang động vật vào trong bệnh viện, bà vừa xem bệnh án của Hà Nhất Phàm vừa nói: “Bệnh nhân bị tai nạn giao thông dẫn đến chấn thương sọ não, huyết áp tăng cao, cộng với một vài vết thương ngoài da nên đến tận bây giờ vẫn còn hôn mê”.

“Khi nào thì cậu ấy mới tỉnh lại?”.

“Do não bộ của bệnh nhân đã bị tổn thương nên tôi không thể nói trước được điều gì, việc hồi phục phụ thuộc rất nhiều vào ý chí của cậu ấy. Sau này, khi bệnh nhân được chuyển vào phòng bệnh thông thường, người nhà có thể trò chuyện để giúp cậu ấy nhanh chóng tỉnh lại” – Bác sĩ nói.

“Liệu có để lại di chứng gì không?” – Trình Cẩn hỏi.

“Điều này còn tùy thuộc vào sức khỏe và khả năng hồi phục của bệnh nhân” – Bác sĩ trả lời.

Trình Cẩn gật đầu, đột nhiên, hẩn nhớ đến cảnh tượng trên người của Hà Nhất Phàm cắm rất nhiều kim tiêm, ống truyền dịch, Trình Cẩn tiếp tục hỏi: “Cậu ấy vẫn còn trong giai đoạn nguy hiểm sao?”.

“Chúng tôi sẽ theo dõi bệnh nhân thêm một ngày nữa, nếu không có bất kì vấn đề nghiêm trọng nào phát sinh, chúng tôi sẽ chuyển cậu ấy sang phòng bệnh thông thường”.

Trình Cẩn gật đầu: “Bác sĩ, hai ngày nay, ngoại trừ tôi thì còn có ai đến thăm cậu ấy nữa không?”.

Bác sĩ nhìn Trình Cẩn bằng một ánh mắt mang đầy vẻ kì lạ: “Có một người, cậu ấy tự xưng là em trai của bệnh nhân”.

Trình Cẩn nhớ đến lời nói của Hà Nhất Phàm, hẩn thầm nhủ: cha mẹ của cậu cũng thật là.

Bác sĩ lưỡng lự một lát rồi hỏi: “Cậu có quan hệ như thế nào với bệnh nhân vậy?”.

“Tôi là anh trai của cậu ấy” – Trình Cẩn trả lời.

Bác sĩ gật đầu, từ khi bắt đầu làm việc tại bệnh viện cho đến nay, bà đã gặp gỡ rất nhiều bệnh nhân với những hoàn cảnh khác nhau nhưng mỗi khi nhớ đến cậu thanh niên đang nằm trên giường bệnh kia, bác sĩ lại cảm thấy có chút thương xót. Bản thân là một người mẹ nhưng bà vẫn không thể hiểu được lý do vì sao bố mẹ của Hà Nhất Phàm lại nhẫn tâm bỏ mặc đứa con nằm một mình tại bệnh viện như vậy. Bác sĩ từng nghe các y tá bàn tán rằng: từ khi Hà Nhất Phàm nhập viện cho đến nay, tất cả tiền viện phí của cậu đều do em trai chi trả, em trai còn bảo rằng: do bố mẹ bận tham dự hội nghị ở nước ngoài nên không thể đến bệnh viện. Cùng lắm thì thằng nhóc ấy cũng chỉ khoảng mười sáu, mười bảy tuổi, nếu Hà Nhất Phàm cần phải phẫu thuật thì làm sao có thể để một đứa trẻ chưa thành niên đứng ra kí tên đồng ý chứ?

Bác sĩ nhìn người thanh niên với bộ dạng nghiêm túc đang đứng trước mặt, bà suy đi nghĩ lại một lát rồi nói: “Bố mẹ kiếm tiền không phải để dành cho con cái sao? Nếu con cái không còn thì tiền bạc có ý nghĩa gì chứ? Cậu hãy nói với bố mẹ rằng: em trai của cậu bị thương nặng rất nặng, mong họ có thể sắp xếp thời gian đến thăm cậu ấy”.

Trình Cẩn vuốt ve cục bông nhỏ đang nằm trên đùi rồi gật đầu: “Bác sĩ, khi chuyển em trai tôi sang phòng bệnh thông thường, mong bác sĩ sắp xếp cho nó nằm phòng VIP”.

Bác sĩ gật đầu, ghi vài dòng vào bệnh án.

“Phiền bác sĩ chăm sóc cho em trai tôi, cảm ơn bác sĩ nhiều lắm” – Trình Cẩn đứng dậy, chuẩn bị rời đi.

Thầy thuốc nhìn con thỏ rồi nhắc nhở: “Lần sau, cậu không nên mang động vật vào bệnh viện”.

Trình Cẩn lưỡng lự: “Đây vốn là con thỏ do em trai của tôi nuôi, ngày thường, bọn chúng rất thân thiết, bây giờ, em trai của tôi đang trong giai đoạn nguy hiểm, tôi nghĩ việc mang con thỏ đến đây có thể giúp nó nhanh chóng tỉnh lại”.

Quả thật là lời nói dối này vô cùng hợp lý.

Bác sĩ cố gắng khuyên nhủ: “Sức khỏe của bệnh nhân rất quan trọng nhưng đây là bệnh viện, ngoại trừ em trai của cậu thì vẫn còn rất nhiều bệnh nhân khác”.

Đến lúc này, Trình Cẩn đành phải chấp nhận, hắn cảm ơn bác sĩ rồi nhanh chóng nhét con thỏ vào trong chiếc áo, thanh toán viện phí. Sau khi rời khỏi bệnh viện, Trình Cẩn mới ôm cục bông nhỏ vào lòng.

“Anh gì đang đi phía trước ơi, anh chờ tôi một chút”.

“Anh gì đang ôm con thỏ ơi, anh chờ tôi một chút”.

Trình Cẩn nhíu mày, nhìn con thỏ đang nằm gọn trong lòng ngực, chẳng lẽ người ta đang gọi mình sao?

Hà Nhất Phàm nhìn thiếu niên đang chạy về phía Trình Cẩn, tuy cậu nhận ra rằng gã đàn ông kia sẽ không thể hiểu được những gì mà cậu định nói nhưng con thỏ vẫn “Gru... gru...” vài tiếng với hàm ý giới thiệu rằng: đây chính là thằng em trai gốc của tôi.

Sau khi rời khỏi bệnh viện, Trình Cẩn vẫn luôn âm thầm quan sát Thù Thù, lúc này, hắn nhanh chóng nhận ra được thái độ kì lạ của nó: “Cậu quen với người này à?”.

Con thỏ gật đầu.

Thiếu niên kia chạy đến trước mặt Trình Cẩn, cậu thở dốc một lát rồi ngáp ngừng: “Chờ... chờ tôi một chút...”. Vừa nói đến đây, thiếu niên lại bắt đầu thở dốc.

Một lát sau, sau khi đã lấy lại được sự bình tĩnh, thiếu niên tiếp tục lên tiếng: “Xin chào, tôi là em trai của anh tôi”.

Vừa nghe được lời giới thiệu của em trai, Hà Nhất Phàm che mặt, tôi không quen với thằng gốc này.

Tuy đã phần nào đoán ra được thân phận của thiếu niên kia nhưng Trình Cẩn vẫn cẩn thận lên tiếng: “Anh trai của cậu là ai?”.

Thiếu niên vội vàng giải thích: “Anh trai của tôi chính là Hà Nhất Phàm, lúc này, chẳng phải anh giới thiệu rằng: anh chính là anh trai của anh ấy sao?”.

“À” – Trình Cẩm gật đầu, cảm thấy cảnh tượng “nhận người thân” này có chút kì lạ, hắn chăm chú quan sát thiếu niên kia rồi nói: “Chúng ta tìm một nơi nào đó để trò chuyện đi”. Tôi cũng muốn nhân cơ hội này để tìm hiểu về cậu.

Em trai vui vẻ gật đầu.

Cứ như vậy, em trai nhanh chóng bước theo anh của anh trai đến một nhà hàng chuyên phục vụ những món ăn Trung Hoa.

Trình Cẩm là khách quen của nhà hàng, khi hai người vừa bước vào cửa, người phục vụ đã dẫn bọn họ đến một gian phòng.

Em trai nhìn thanh niên đang đi bên cạnh: người có tiền quả thật là rất phóng khoáng.

Trình Cẩm ngồi xuống, nhường quyền chọn thức ăn cho em trai của Hà Nhất Phàm, thiếu niên kia cũng không khách sáo, cậu vừa xem thực đơn vừa suy nghĩ. Trong khi chờ đợi, Trình Cẩm nói với người phục vụ: “Lấy cho tôi một ly nước ấm, một cái ống hút và một bộ chén đĩa”.

Người phục vụ gật đầu, nhanh chóng rời khỏi gian phòng.

Em trai nhìn người thanh niên đang dịu dàng vuốt ve con thỏ kia rồi lên tiếng, lúc này, trong giọng nói của nó không giấu được vẻ nghi ngờ: “Con thỏ này là do anh nuôi à?”.

Trình Cẩm chột chột vào móng của cục bông nhỏ: “Không phải, con thỏ này vốn là do anh của cậu nuôi”.

Em trai cảm thấy vô cùng vui vẻ: “Cục bông nhỏ này tên gì vậy?”.

Trình Cẩm mỉm cười: “Nó tên là Thù Thù”.

“Tên rất hay...” – Em trai khen ngợi: “Đây là tên do anh trai của em đặt à?”.

Cục bông nhỏ cào nhẹ lên cánh tay của Trình Cẩm một cái, này, anh phải giữ thể diện cho tôi đấy.

Trình Cẩm vội vàng trả lời: “Không, tên này là do tôi đặt”.

Em trai nhú mồm, đây quả thật là một thông tin vô cùng quan trọng.

Con thỏ do anh trai nuôi nhưng tên của nó lại là do người thanh niên kia đặt, quan trọng nhất là mình chưa từng gặp gỡ anh ta... À... Chẳng lẽ người thanh niên kia thật sự chỉ là anh của anh trai thôi sao?

Một lát sau, em trai đã bị cảnh tượng cục bông nhỏ không ngừng cào lên cánh tay của Trình Cẩm hấp dẫn: “Thù Thù, mau đến đây với anh...”.

Trình Cẩm cố gắng nhịn cười.

Lúc này, Hà Nhất Phàm đã tức giận đến mức gương mặt đỏ bừng, cậu vừa cào mạnh vào cánh tay của em trai ngốc một cái vừa dạy dỗ: anh cái con khỉ, thằng ngu, tao chính là anh trai của mày đó.

Việc bị con thỏ “bắt nạt” khiến em trai cảm thấy vô cùng bất mãn, cậu chột vào móng của con thỏ vài cái rồi lên tiếng: “Tính cách của con thỏ do anh trai nuôi cũng hung dữ giống như anh ấy vậy”.

Cục bông nhỏ càng lúc càng cảm thấy tức giận, vô lễ, còn dám chột vào móng của anh mày. Con thỏ cào mạnh vào cánh tay của em trai ngốc một cái, vẫn chưa nguôi giận, vậy thì phải cào thêm một cái nữa, đảm bảo anh mày hung dữ à, rõ ràng là tao vô cùng hiền hậu.

Trình Cẩm bật cười, nhìn cảnh tượng đang diễn ra trước mắt, sau đó, hắn ôm cục bông nhỏ vào lòng, nhẹ nhàng vỗ về rồi vội vàng giải thích: “Ngoại trừ tôi và anh của cậu thì Thù Thù không thích bị người khác chạm vào”.

Hà Nhất Phàm gật đầu, dù sao đi chăng nữa, bây giờ, gã đàn ông này chính là người cung cấp thức ăn cho cậu, việc hắn vuốt ve con thỏ chẳng những không khiến nó mất miếng thịt nào mà đến mỗi bữa ăn, con thỏ còn được ăn thịt. Được rồi, xem như ông tạm thời bỏ qua việc thằng ngu kia dám chột vào móng của ông.

Về phía em trai của Hà Nhất Phàm, lúc này, cậu lại thu thập được thêm một vài thông tin quan trọng.

Đến bệnh viện thăm hỏi, trả tiền viện phí, sắp xếp phòng VIP, khi anh trai bị ốm thì lại giúp anh ấy chăm sóc thú cưng, tên của nó là do người thanh niên kia đặt, ngoại trừ anh trai thì con thỏ chỉ cho phép anh ta chạm vào – những tin tức này đã góp phần khắc họa một cách sinh động thân phận vị anh của anh trai này. Ngoại trừ việc anh ta chính là người yêu của anh mình, tạm thời, em trai không thể nghĩ ra được thân phận thích hợp hơn.

Vừa nghĩ đến đây, em trai khéo léo lên tiếng: “Anh quen với anh trai của em bao nhiêu lâu rồi?”.

Trình Cẩm nhíu mày, xem ra vấn đề này rất nghiêm trọng, hắn vuốt ve gương mặt đỏ bừng của con thỏ rồi nói: “Cũng không lâu lắm”.

Câu trả lời của Trình Cẩm khiến Hà Nhất Phàm cảm thấy vô cùng đau khổ, đầu óc của em trai ngốc vốn không được bình thường nên thỉnh thoảng, nó vẫn ăn nói lung tung nhưng anh trai cảm thấy à, anh không cần phải tham gia cùng với nó đâu.

Em trai bùi ngùi: “Từ trước đến nay, anh ấy chưa từng nói với em, nếu tai nạn không xảy ra... chắc chắn là anh ấy vẫn còn muốn giấu giếm em”.

Trình Cẩm tiếp tục nói: “Có lẽ là do Hà Nhất Phàm nghĩ rằng em vẫn còn nhỏ, dù sao thì việc này...”.

Lúc này, Hà Nhất Phàm rất muốn đánh chết gã đàn ông kia, cậu khẽ cào vào cánh tay của hắn: nè, anh làm ơn im lặng giùm tôi đi, nói cứ như thể tôi và anh thân thiết với nhau lắm vậy, anh đừng khiến người khác hiểu lầm nữa, có được không?

Em trai cảm thấy vô cùng tức giận: “Anh ấy nghĩ rằng em vẫn còn là một đứa con nít nhưng em đã mười sáu tuổi rồi, nhỏ cái gì mà nhỏ chứ, em đã sớm nhận ra vì anh ấy đồng tính nên mới bị bố mẹ đuổi ra khỏi nhà nhưng bây giờ là thời đại nào rồi, chẳng lẽ vì anh ấy là người đồng tính mà em xem thường anh ấy sao? Anh ấy luôn như vậy, lúc nào cũng nghĩ rằng em chỉ là một đứa con nít nên không thêm tâm sự với em, ngay cả việc có bạn trai cũng muốn giấu giếm em...”.

Em trai càng nghĩ càng cảm thấy tủi thân, một lát sau, cậu òa khóc.

Trình Cẩm vừa đưa khăn giấy cho em trai vừa lặng lẽ suy nghĩ về những thông tin vừa thu thập được.

Cục bông nhỏ cào nhẹ lên cánh tay của em trai ngốc một cái, việc nhận ra rằng em trai thật sự quan tâm đến mình khiến Hà Nhất Phàm vô cùng cảm động, tuy nhiên, thằng ngốc này chẳng những bị dụ dỗ mà còn khóc lóc âm ỉ trước mặt người ta, chẳng lẽ cho đến tận bây giờ, mày vẫn không thừa nhận rằng bản thân vẫn chưa trưởng thành sao?

Một lát sau, thức ăn được dọn lên, Trình Cẩm cầm ống hút vào trong chiếc ly đặt trước mặt cục bông nhỏ rồi dặn dò: “Đừng uống nhiều quá đó”.

Con thỏ vừa uống nước vừa chăm chú quan sát những món ăn đang đặt trên bàn, nó chỉ vào đĩa cá sốt chua ngọt, tôi muốn ăn món này.

Trình Cẩm gấp một miếng cá, đặt vào trong chiếc đĩa.

Cảnh tượng đang diễn ra trước mắt khiến em trai ngốc ngạc nhiên đến mức hai tròng mắt gần như đã rơi hẳn ra ngoài, cậu vừa nhai tôm hùm vừa nói: “Không ngờ ông anh trai ngốc nghếch của em lại có thể nuôi dưỡng một con thỏ thông minh đến mức như vậy”.

Hà Nhất Phàm vô cùng tức giận, hôm nay, cậu thật sự cảm thấy rất ghét thằng em trai vừa ngốc nghếch lại vừa lắm mồm này.

Trình Cẩm cố gắng nhin cười, vuốt ve cục bông nhỏ: quả thật là anh em ruột.

Cá sốt chua ngọt

あけましておめでとうございます

9. Chương 9

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Hà Nhất Phàm trừng mắt, liếc em trai ngốc một cái nhưng lúc này, nó lại đang bận vui đùa vào đĩa tôm hùm nên không thể nào nhìn thấy ánh mắt mang đầy vẻ giận dữ của anh trai. Thằng ngốc này chẳng những dám trêu chọc con thỏ mà còn ung dung ngồi ăn tôm hùm, đây chẳng phải đang chọc tức anh mày sao? Quả thật là không thể nhẫn nhịn được nhưng Hà Nhất Phàm lại không thể đánh em trai ngốc một trận, cậu nhếch môi, âm thầm tính toán. Một lát sau, con thỏ cào nhẹ lên cánh tay của Trình Cẩn rồi chỉ vào đĩa tôm hùm: mau bụng nó đến trước mặt của tôi.

Trình Cẩn hết nhìn con thỏ rồi lại nhìn đồng hồ tôm đang nằm trước mặt cậu thanh niên kia, trong nháy mắt, hắn đã nhận ra tất cả, Trình Cẩn bưng đĩa tôm hùm đến trước mặt cục bông nhỏ.

Hà Nhất Phàm mỉm cười, đến khi em trai nhai xong, định gấp thêm một con tôm hùm nữa, cậu mới phát hiện ra rằng chiếc đĩa đã bị bưng đi nơi khác, em trai nhào người về phía trước, định gấp tôm hùm nhưng cục bông nhỏ lại “Phụt... phụt...” hai tiếng thật to vào trong chiếc đĩa.

Em trai hoảng sợ, nhìn về phía anh rể, con thỏ này đang làm gì vậy?

Trình Cẩn nhíu mày, vỗ nhẹ lên đầu cục bông nhỏ một cái rồi mỉm cười: “Bướng bỉnh”. Vừa nói dứt lời, hắn nhanh chóng lấy lại tinh thần, khẽ ho một tiếng rồi vội vàng giải thích: “Khi ở nhà, Thù Thù cũng thường xuyên làm như vậy, à... có lẽ là do nó không quen với việc nhìn cậu ăn tôm hùm”.

Em trai thở dài: “Con thỏ do anh trai của em nuôi thật kì lạ, ngay cả việc này mà nó cũng muốn quản”.

Con thỏ “Gru... gru...” vài tiếng, xem ra thằng ngốc này vẫn chưa rút ra được bài học.

Trình Cẩn mỉm cười, nếu cứ để cho hai kẻ dở hơi này làm ầm ĩ, không chừng bữa ăn trưa hôm nay sẽ biến thành trò cười mất, vừa nghĩ đến đây, hắn nhẹ nhàng vuốt ve bộ lông của cục bông nhỏ: “Thù Thù, mày nghĩ là chúng ta nên ăn thịt hay là một lát nữa khi về nhà, chúng ta sẽ ăn thức ăn dành riêng cho thỏ?”.

Câu hỏi này khiến thân thể nhỏ bé của con thỏ cứng đờ, từ nãy đến giờ, nó bận đặc ý mà quên mất rằng thằng cha cầm thú này vốn bị bệnh điên. Cục bông nhỏ vội vàng cọ cọ gương mặt vào cánh tay của Trình Cẩn, tôi sẽ nghe theo lời của anh mà.

Khóe môi của Trình Cẩn khẽ cong lên, hắn vỗ nhẹ lên đầu của con thỏ: “Thù Thù thật ngoan”.

Cục bông nhỏ cố gắng tỏ ra ngoan ngoãn nhưng trong lòng lại không ngừng mắng Trình Cẩn.

Sau khi làm nũng, con thỏ ngoan ngoãn ăn thịt bò nhưng khi nó còn chưa kịp chạm vào miếng thịt, Trình Cẩn đã ngăn cản, cục bông nhỏ nhìn về phía Trình Cẩn bằng một ánh mắt mang đầy vẻ khó hiểu, anh đang làm gì vậy? Chẳng phải anh vừa khen tôi ngoan sao? Chẳng lẽ tôi đã ngoan như vậy rồi mà vẫn không được ăn thịt à?

Trình Cẩn cố gắng giải thích: “Thức ăn đã nguội rồi, mày phải quan sát cẩn thận trước khi ăn chứ”.

Con thỏ “Gru... gru...” vài tiếng rồi vui vẻ phóng đi chọn thức ăn, xem ra tính cách của tên cầm thú này cũng không tệ lắm.

Do không được ăn tôm hùm, em trai chỉ còn biết chiến đấu với các món ăn khác đang đặt trên bàn, lần này, cậu tỏ ra rất thông minh khi không tập trung vào một món ăn, tránh để con thỏ nhìn thấy lại không vui. Em trai vừa ăn vừa quan sát cảnh tượng anh rể chăm sóc con thỏ, cậu thở dài: con thỏ của anh trai chẳng khác gì một đại gia, vừa búống bình lại vừa phiền toái nhưng anh rể vẫn cố gắng chăm sóc nó, xem ra, khi anh trai tỉnh dậy, mình phải nói tốt cho anh rể vài câu.

“Được rồi, đừng ăn nữa, mày đã ăn nhiều lắm rồi đó” – Trình Cẩn nhẹ nhàng lên tiếng. Trước mặt của người khác, Trình Cẩn luôn bày ra bộ dạng lịch sự, tao nhã, chỉ có những người thân cận với hắn như Lưu Hiểu, Thù Thù mới nhận ra rằng: thằng cha này không những ác miệng mà lòng dạ cũng chẳng tốt đẹp gì.

Bữa cơm hôm nay quả thật đã khiến em trai mở mang tầm mắt, nếu anh rể đối xử tốt với con thỏ như vậy thì anh ấy sẽ còn đối xử tốt với anh trai đến mức độ nào nữa? Vừa nghĩ đến đây, em trai nhanh chóng kết luận: anh rể là một người đàn ông tốt, xứng đáng để anh trai gửi gắm nửa đời còn lại. Sau này, chỉ cần ở bên cạnh anh ấy, anh trai sẽ không bị người ta bắt nạt.

Quan hệ giữa anh trai và bố mẹ khá căng thẳng, anh ấy nhất định sẽ không dẫn anh rể về ra mắt, xem ra bây giờ, mình chính là người thân duy nhất của anh ấy, trước đây, có lẽ là do lo lắng rằng mình sẽ phản đối nên anh trai mới giấu giếm, nếu đã như vậy, mình cần phải cố gắng biểu hiện thành ý.

“Anh rể, anh đối xử với con thỏ rất tốt” – Em trai khen ngợi.

Hai tiếng “anh rể” khiến Trình Cẩn cảm thấy vô cùng sững sốt, hắn nhanh chóng lấy lại tinh thần, cố gắng khống chế con thỏ đang vùng vẫy rồi lên tiếng: “Dĩ nhiên là anh phải đối xử tốt với con thỏ của Phàm Phàm rồi”.

Em trai vô cùng hài lòng: “Em rất xem trọng mối quan hệ giữa anh và anh trai”.

Lúc này, dường như hàng vạn Mặt Trời đang lướt qua cục bông nhỏ, khiến thân thể của nó bị đốt cháy hoàn toàn, có một thằng em trai ngốc đã đủ lắm rồi, bây giờ lại còn thêm một ông anh cầm thú, nè anh kia, anh có thể tạm thời giấu bệnh điên của mình đi không?

Trình Cẩn bật cười, ôm con thỏ đang vùng vẫy vào lòng: “Cảm ơn”.

Em trai thầm nhủ: chỉ cần một câu nói đã khiến anh rể hạnh phúc đến mức như vậy, xem ra mình cần phải tiếp tục cố gắng, em trai lên tiếng: “Em vô cùng yên tâm khi giao anh trai cho anh”.

Trình Cẩn mỉm cười, vuốt ve bộ lông của con thỏ: “Cảm ơn, Phàm Phàm có một em trai tốt như em khiến anh cảm thấy vô cùng vui vẻ”.

Cục bông nhỏ tức giận, vui vẻ cái con khỉ, Phàm Phàm cái gì mà Phàm Phàm, anh đừng khiến tôi cảm thấy buồn nôn nữa, có được không? Lúc này, Hà Nhất Phàm đã bị sự ngốc nghếch của em trai chọc tức đến phát khóc, câu nói “đồng đội ngu như heo” rõ ràng là ám chỉ bộ dạng của thằng ngốc này mà.

Em trai rất lương thiện (nói cách khác là vô cùng ngốc nghếch), vừa nghe được lời khen của Trình Cẩn, cậu đã vội vàng lên tiếng: “Em cũng nghĩ như vậy”. Lúc này, bộ dạng ngượng ngùng của em trai rất giống với con thỏ ngốc kia.

Khóe môi của Trình Cẩn khẽ cong lên, hi vọng rằng tên ngốc kia nhanh chóng tỉnh lại, đến lúc đó, hai người sẽ vui vẻ chơi đùa với Thù Thù.

“Ăn ngon không?” – Trình Cẩn hỏi.

Em trai nhìn những đĩa thức ăn đã vơi đi một nửa đang nằm trên bàn, ngượng ngùng gật đầu.

“Em muốn đi đâu? Anh sẽ đưa em đi” – Ấn tượng của Trình Cẩn đối với em trai ngốc rất tốt, vì vậy, hắn quyết định tiễn cậu một đoạn đường.

“Không cần đâu, em tự đón xe được rồi” – Em trai lễ phép từ chối.

“Để anh đưa em đi, đón xe phiền phức lắm” – Vừa nói dứt lời, Trình Cẩn ôm con thỏ, bước về phía trước.

Hành động này khiến ấn tượng về Trình Cẩn trong lòng em trai ngốc lại tăng thêm một bậc.

“Em định đi đâu?” – Trình Cẩn vừa giữ chặt con thỏ đang tìm cách bỏ trốn vừa hỏi.

Em trai trả lời: “Em định đến bệnh viện nơi anh trai đang điều trị”.

Trình Cẩn ngạc nhiên: “Chẳng phải lúc này em vừa đến đó sao?”.

Em trai giải thích: “Mỗi ngày, em đều đến thăm anh trai, ở lại bên cạnh anh ấy một giờ nhưng hôm nay, khi em vừa đến thì bác sĩ đã kể cho em nghe về anh, em vội vàng chạy đi tìm nên vẫn chưa đến thăm anh trai”.

Đôi tai của con thỏ khẽ động đậy, xem ra thành ngốc đó thật sự quan tâm đến người anh này, được rồi, ông đây tạm thời không tính toán với mày.

Trình Cẩn gật đầu, khẽ vỗ lên đầu cục bông nhỏ: “Em đối xử với anh trai rất tốt, em cũng rất tốt”.

Lúc này, gương mặt của em trai ngốc đã đỏ bừng: “Cảm ơn anh nhé”.

Khóe môi của Trình Cẩn khẽ cong lên.

10. Chương 10

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Sau khi đưa em trai đến bệnh viện, Trình Cảnh xin số điện thoại của cậu ấy rồi lái xe về nhà.

Cục bông nhỏ ngồi bên cạnh ghế lái, chống cằm về phía Trình Cảnh.

Không khí trong xe vô cùng yên tĩnh, những lời nói của em trai khiến Hà Nhất Phàm cảm thấy vô cùng xấu hổ, không dám đối mặt với Trình Cảnh.

Vô duyên vô cớ gọi người ta là anh rể, không những vậy, thằng ngốc kia còn nhấn tâm tiết lộ khuynh hướng tình dục kì lạ của anh nó.

Con thỏ lén lút quan sát Trình Cẩn nhưng lúc này, nó lại được chứng kiến bộ dạng vô cùng vui vẻ của gã đàn ông kia.

Đôi tai của con thỏ khẽ động đây, dĩ nhiên là nó cảm thấy vô cùng khó chịu.

Sự im lặng của cục bông nhỏ khiến Trình Cẩn cảm thấy rất kì lạ: “Đừng nhìn nữa, cậu đã nhìn đến mức thùng cả tấm đệm trên xe của tôi rồi kìa”.

“Gru... gru...” – Khóe môi của con thỏ khẽ run rẩy.

“Có chuyện gì vậy?” – Trình Cẩn nhú mày, trên xe không có ipad nên chúng ta không thể trò chuyện với nhau.

“Gru...” – Con thỏ cào mạnh lên cánh tay của Trình Cẩn một cái.

“Giận rồi à?” – Trình Cẩn hỏi.

Cục bông nhỏ xoay người, không thèm quan tâm đến Trình Cẩn.

Trình Cẩn nắm chặt bánh lái, nghiêng người ôm lấy cục bông nhỏ rồi đặt nó lên đùi.

Hành động này khiến con thỏ cảm thấy vô cùng hoảng sợ, nó giận dữ, “Gru... gru...” vài tiếng.

Nè, lái xe phải cẩn thận chứ, tôi vừa bị tai nạn giao thông đó.

Dĩ nhiên là Trình Cẩn không thể hiểu được lý do vì sao cục bông nhỏ lại tức giận, chẳng lẽ nó lo lắng về việc không thể tỉnh lại sao? Vừa nghĩ đến đây, Trình Cẩn vội vàng lên tiếng: “Ngoan nào, đừng lo lắng, cậu nhất định sẽ tỉnh lại mà, tôi sẽ giúp cậu”. Đột nhiên, Trình Cẩn nhớ đến nội dung chủ đề mà cục bông nhỏ đã post lên baidu vào tối hôm qua, chắc chắn là bộ dạng quỳ lạy Mặt Trăng của Thù Thù rất đáng yêu.

Lời nói của Trình Cẩn khiến Hà Nhất Phàm nhận ra rằng bộ dạng lúc này của cậu quả thật là rất khác người.

Con thỏ chỉ vào bánh lái: mau tập trung lái xe đi.

Trình Cẩn mỉm cười, vừa cầm bánh lái vừa nói: “Chẳng lẽ cậu cũng muốn học lái xe sao?”.

Cục bông nhỏ trợn trừng hai mắt, cảm thú, trí tưởng tượng của anh phong phú thật đó.

Âm thanh du dương cùng không khí mát mẻ bên trong chiếc xe khiến cục bông nhỏ cảm thấy vô cùng thoải mái, nó ngáp một cái, lẩn qua lẩn lại nhằm tìm ra tư thế thoải mái rồi nhanh chóng đi vào giấc ngủ.

Khóe môi của Trình Cẩn khẽ cong lên, hi vọng rằng Hà Nhất Phàm sẽ nhanh chóng tỉnh lại, bộ dạng giận dữ của cậu ấy nhất định sẽ rất đáng yêu. Bên cạnh đó, Trình Cẩn là một thương nhân, dĩ nhiên là hắn không chấp nhận việc làm ăn thua lỗ, xem ra mình phải nhanh chóng tìm cơ hội dụ dỗ Thù Thù kí tên vào bản hợp đồng kia, còn về phần lợi nhuận, sau khi cậu tỉnh lại, tôi sẽ bắt đầu tính toán.

Khi về đến biệt thự, cục bông nhỏ vẫn còn ngủ say, Trình Cẩn lo lắng rằng việc nhiệt độ đột ngột thay đổi sẽ khiến nó bị cảm cúm, hắn vừa ôm cục bông nhỏ vào lòng vừa nghĩ đến việc sẽ mua cho nó một vài bộ quần áo, Thù Thù mặc quần áo nhất định sẽ rất... à... rất gợi cảm.

Bên trong biệt thự, dĩ giúp việc vẫn còn đang dọn dẹp, Trình Cẩn chào bà một tiếng rồi vội vàng bước vào nhà bếp, đổ một ít thức ăn dành riêng cho thỏ vào trong chiếc đĩa rồi chọt chọt vào mõm của cục bông nhỏ.

Cục bông nhỏ nhú mày, lẩn qua lẩn lại nhằm tránh ngón tay đang quấy rầy giấc ngủ của nó, một lát sau, cuối cùng Trình Cẩn cũng đạt được thành công trong việc đánh thức con thỏ, cục bông nhỏ trợn mắt, “Gru... gru...” vài tiếng, cảm thú, anh không thể để yên cho tôi ngủ à?

Trình Cẩn đẩy đĩa thức ăn về phía cục bông nhỏ: “Mau ăn đi”.

Con thỏ nhìn đĩa thức ăn đang nằm trước mặt bằng một ánh mắt mang đầy vẻ kinh ngạc, một lát sau, nó lại nhìn về phía Trình Cẩn, chẳng phải lúc này tôi đã ăn rồi sao?

Trình Cẩn vuốt cằm, nhanh chóng giải thích: “Nếu cậu muốn chết vì ăn quá nhiều thịt thì tôi không có ý kiến gì đâu”.

Cục bông nhỏ cố gắng tưởng tượng những viên thức ăn dành riêng cho thỏ kia chính là gương mặt của Trình Cẩn.

Tận mắt chứng kiến bộ dạng ngoan ngoãn ăn thức ăn của cục bông nhỏ, Trình Cẩn lại chột chột vào miệng của nó vài cái: “Ăn xong thì đến phòng ngủ với tôi”. Việc kí tên cần phải được thực hiện càng sớm càng tốt.

Một lát sau, Trình Cẩn cầm một tờ giấy bước vào phòng ngủ, cục bông nhỏ không thể hiểu được lý do vì sao thằng cha kia lại vui vẻ đến mức như vậy. Đến khi Trình Cẩn ngồi xuống, con thỏ tò mò nhảy về phía trước, cố gắng đọc những dòng chữ được viết trong tờ giấy.

Trình Cẩn nhìn về phía cục bông nhỏ rồi nở một nụ cười mang đầy vẻ dịu dàng nhưng Hà Nhất Phàm lại bị nụ cười kia dọa hoảng sợ đến mức bộ lông dựng đứng cả lên.

Thằng... thằng cha này đang làm gì vậy? Con thỏ lui về phía sau vài bước, nếu trong tờ giấy đó ẩn chứa bí mật thì tôi không xem là được, tại sao anh lại mỉm cười một cách đáng sợ như vậy?

Trình Cẩn mỉm cười, đặt tờ giấy trước mặt cục bông nhỏ: “Đọc xong thì kí tên vào đây”.

11. Chương 11

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Con thỏ run rẩy nhìn số tiền ở từng khoản mục, sau đó, nó tha chiếc ipad đến rồi vội vàng đánh chữ: chuông là do anh mua, không những vậy, anh còn chọn loại đắt nhất. Tôi chưa từng ngủ trong chuông, sau này cũng sẽ không ngủ, nếu anh đã mua về thì tự mình ngủ đi.

Trình Cẩn nở một nụ cười mang đầy vẻ nham hiểm: “Nhưng cậu đã ngủ cùng với tôi... Nếu quy ra thành tiền thì cho dù có bán cậu cũng không đủ trả đâu... Nè... Cậu đừng trừng mắt nhìn tôi như vậy... Là do cậu muốn ngủ trên giường...”.

Con thỏ nhìn về phía Trình Cẩn, miệng liên tục mở ra rồi khép lại, lúc này, nếu có đủ can đảm, nó nhất định sẽ cắn thẳng cha kia một cái. Cục bông nhỏ thầm nhủ bản thân cần phải bình tĩnh, nó hít một hơi

thật sâu rồi tiếp tục đánh chữ: tiền viện phí không liên quan đến tôi, tất cả là do anh tự ý quyết định, tôi không yêu cầu được nằm phòng VIP.

Trình Cẩn vuốt ve con thỏ đang tức giận: “Nếu nằm tại phòng bệnh thông thường, cậu có chắc chắn rằng người nhà của các bệnh nhân khác sẽ không báo cáo với bảo vệ về việc tôi mang con thỏ vào trong bệnh viện không? Chúng ta cần phải “lùi một bước để tiến ba bước”, nếu cậu cứ xuất hiện trước mặt người khác như vậy thì chúng ta sẽ không có thời gian để nghiên cứu phương pháp giúp cậu tỉnh dậy”.

Hà Nhất Phàm im lặng, nhìn những con số đang nhảy múa trước mắt, trước đây, cậu vốn không có nhiều tiền, huống chi bây giờ, Hà Nhất Phàm lại bị biến thành con thỏ thì đào đâu ra tiền để trả cho gã đàn ông kia chứ.

Quan trọng nhất chính là khoản phí giữ bí mật về thân phận lớn hơn rất nhiều so với số tiền viện phí kia, khoản chi phí này khiến Hà Nhất Phàm cảm thấy hoa mắt.

Thật là vô lý.

Rõ ràng là gã đàn ông này rất giàu có nhưng tại sao anh ta lại tính toán chi li với một con thỏ như vậy? Được rồi, ông đây không có tiền.

Con thỏ đã bị dồn đến bước đường cùng, nó vội vàng đánh chữ: tôi không có tiền, chỉ có cái mạng này thôi, có giời thì anh mang tôi đi chôn đi.

Quả thật là vô cùng dũng mãnh.

Cục bông nhỏ giơ móng vuốt về phía Trình Cẩn, sau đó, nó cắn mạnh vào cánh tay của hắn một cái rồi phóng đi.

Trình Cẩn vội vàng ôm con thỏ đang định chạy trốn vào lòng, dịu dàng lên tiếng: “Ngoan nào... tôi đâu có đòi tiền của cậu... tại sao cậu lại nổi giận chứ?”.

Cục bông nhỏ liếc Trình Cẩn một cái, lúc này, ánh mắt của nó không giấu được vẻ xem thường.

“Tôi nói thật đó” – Trình Cẩn ôm chặt cục bông nhỏ.

Con thỏ nằm trong lòng Trình Cẩn, đầu quay sang nơi khác, bộ dạng vô cùng lạnh lùng.

Trình Cẩn mỉm cười, cọ cọ gương mặt vào bộ lông của cục bông nhỏ, không khí vui vẻ như thể hai “người” chưa từng bất hòa.

Con thỏ cào mạnh vào gương mặt của Trình Cẩn một cái, nè cầm thú, tôi đang tức giận đó.

Một lát sau, Trình Cẩn lấy ra một tờ giấy: “Chúng ta kí tên vào bản hợp đồng này đi”.

Những dòng chữ trên tờ giấy khiến Hà Nhất Phàm cảm thấy vô cùng hoảng sợ, hợp đồng bán thân là cái gì vậy? Ông đây không phải là nô lệ.

“Kí tên đi” – Trình Cẩn đặt hộp mực xuống bàn.

Kí tên cái con khỉ, anh thích thì tự đi mà kí, tôi không phải thằng ngu.

Khóe môi của Trình Cẩn khẽ cong lên, hắn chỉ vào dòng chữ “chỉ có cái mạng này thôi” đang nằm trên màn hình ipad: “Đây là do chính tay cậu gõ nhưng tôi không cần mạng của cậu, tôi chỉ cần cậu kí tên vào đây thôi”. Vừa nói dứt lời, Trình Cẩn lại cầm bản hợp đồng lên.

Mẹ kiếp, mà dám uy hiếp ông sao?

Nhân cơ hội Trình Cẩn không chú ý, con thỏ nhanh chóng xóa dòng chữ kia đi.

Trình Cẩn nhú mày.

Lúc này, trên gương mặt của con thỏ không giấu được vẻ đắc ý nhưng một lát sau, Trình Cẩn cầm chiếc ipad, mở một bức ảnh ra rồi đưa cho cục bông nhỏ.

Con thỏ chăm chú quan sát bức ảnh, mẹ kiếp, tại sao tên cầm thú này lại có thể chụp màn hình vậy? Nhưng dù sao thì điều đó cũng không quan trọng, quan trọng nhất là phải xóa bức ảnh này. Vừa nghĩ đến đây, cục

bông nhỏ vươn móng vuốt, định ấn vào nút xóa nhưng về mặt bình tĩnh của Trình Cẩn khiến nó vội vàng rút móng vuốt về.

Ngay lập tức, Trình Cẩn đặt chiếc điện thoại xuống trước mặt cục bông nhỏ, đây chẳng phải là bức ảnh lúc này sao? Thôi xong rồi.

“Cậu mau kí tên đi” – Trình Cẩn đẩy hộp mực đến trước mặt con thỏ.

Điều khoản cuối cùng trong bản hợp đồng khiến Hà Nhất Phàm cảm thấy vô cùng khó chịu, sau khi biến thành người, tất cả điều khoản trong hợp đồng vẫn không thay đổi là cái gì? Chẳng lẽ sau khi biến thành người thì vẫn bị sờ bụng sao? Vừa nghĩ đến đây, gương mặt của con thỏ đã đỏ bừng, không được, tôi không đồng ý.

Cục bông nhỏ cố gắng tìm lý do để từ chối kí tên vào bản hợp đồng.

Dĩ nhiên là Trình Cẩn nhận ra được sự khó chịu của cục bông nhỏ, hần nhanh chóng lên tiếng: “Thù Thù à, chúng ta vẫn không chắc chắn là liệu cậu có thể biến thành người hay không, nếu cậu không thể biến thành người thì điều khoản cuối cùng sẽ không có giá trị, đúng không?”.

Hà Nhất Phàm lưỡng lự, lời nói của Trình Cẩn khá hợp lý, xem ra việc kí vào bản hợp đồng này sẽ mang đến cho mình rất nhiều lợi ích nhưng tại sao thằng cha này lại hào phóng như vậy?

Trình Cẩn tiếp tục lên tiếng: “Lúc này, chẳng phải tôi đã nói là sẽ không lấy tiền của cậu sao? Việc kí hợp đồng vốn xuất phát từ thói quen của tôi, cậu cũng biết đó, tôi là thương nhân mà, cậu phải thông cảm cho tôi chứ”. Vì vậy, vấn đề lợi nhuận tôi sẽ dần tính toán với cậu.

Con thỏ nghiêng đầu, anh nói thật chứ?

Trình Cẩn vỗ nhẹ lên đầu của cục bông nhỏ: “Tôi nói thật đó”.

Hà Nhất Phàm lặng lẽ suy nghĩ, việc Trình Cẩn là thương nhân thì liên quan gì đến bản hợp đồng này chứ? Chẳng lẽ anh ta nghĩ rằng việc nuôi dưỡng một con thỏ tương đương với một khoản đầu tư sao? Quả thật là thú vui của mấy thằng điên không hề giống với những người bình thường.

“Cậu đã suy nghĩ xong chưa?”

Con thỏ gật đầu, chạm móng vuốt vào hộp mực rồi in lên bản hợp đồng.

Hành động này khiến Trình Cẩn cảm thấy vô cùng vui vẻ, quả thật là Thù Thù rất dễ bị lừa nhưng từ nay về sau, tôi sẽ bảo vệ cậu, cho dù cậu ngốc một chút thì cũng không thành vấn đề.

Lúc này, cục bông nhỏ vẫn không hề nhận ra rằng bản thân đã bị lừa, nó vui vẻ mở trang baidu nhưng vì móng vuốt vẫn còn dính mực nên màn hình nhanh chóng bị bẩn. Nhân lúc Trình Cẩn vẫn còn ở trong phòng sách, con thỏ đặt chiếc ipad lên ghế sofa rồi vội vàng rời khỏi hiện trường, cuộn tròn thân thể, nằm ngủ bên cạnh chiếc ghế.

Một lát sau, Trình Cẩn bước vào phòng, việc cục bông nhỏ ngủ say khiến hần cảm thấy có chút kì lạ: “Tại sao cậu không chơi trò chơi?”

Bởi vì màn hình bị bẩn, cục bông nhỏ âm thầm trả lời.

Tôi đã ngủ rồi, việc màn hình bị bẩn hoàn toàn không liên quan đến tôi.

Trình Cẩn nhìn những vết tròn tròn màu đỏ trên màn hình ipad, hần mỉm cười, nhắc bóng cục bông nhỏ, hôn lên trán của nó một cái rồi thì thầm: “Đồ ngốc”. Vừa nói dứt lời, Trình Cẩn nhàu mày, việc nhớ đến cảnh tượng cục bông nhỏ nằm trong chiếc giỏ chứa đầy hoa quả khiến hần cảm thấy không vui.

Hà Nhất Phàm bất mãn: thằng khốn, mày vừa hôn ông xong thì đã bày ra bộ dạng nhăn nhó như vậy rồi.

Trình Cẩn bế cục bông nhỏ vào nhà vệ sinh, sau khi tắm rửa, hần cẩn thận sấy khô bộ lông rồi nhắc bóng nó lên, hít lấy hít để, lúc này, Trình Cẩn gật đầu, tỏ vẻ rất hài lòng.

嘿嘿，我变成了人

游凌 / L © 原著

12. Chương 12

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Con thỏ với bộ lông rối tung cào lên mũi của Trình Cẩn một cái, sậy xong thì phải chải lông cho tôi chứ, tại sao anh lại im lặng trèo lên giường như vậy?

Trình Cẩn túm lấy cục bông nhỏ, nhét vào trong chăn: “Nếu còn làm ồn ỉ thì tối nay, tôi sẽ cho cậu ăn chay đó”.

Con thỏ nằm ngửa trên giường, tức giận thầm nhủ: động một chút là lại mang thức ăn ra uy hiếp tôi, chẳng lẽ anh nghĩ rằng phương pháp nuôi dưỡng này sẽ khiến một con thỏ cảm thấy hạnh phúc sao?

Được rồi, vì phần thịt trong bữa ăn tối, tôi nhịn.

Cục bông nhỏ vốn định chờ đến khi Trình Cẩn tỉnh dậy nhưng chiếc giường này không những êm ái mà còn rất ấm áp, một lát sau, nó mơ mơ màng màng, rơi vào trong giấc ngủ.

Đến khi một người và một thú cưng thức dậy thì đã đến giờ ăn chiều, sau khi ăn cơm, chơi đùa, Trình Cẩn ôm cục bông nhỏ vào phòng sách, cùng giải quyết công việc.

Bên trong phòng sách, con thỏ nhú mào, nhìn những dòng chữ đang hiện ra trên màn hình máy tính, chẳng lẽ việc nghiêm túc đọc bình luận trên trang baidu chính là giải quyết công việc sao? Khoan đã, đây chẳng

phải là chủ đề do chính tay tôi post lên sao? Tại sao anh có thể ngang nhiên ngồi trước mặt tôi mà đọc bình luận như vậy chứ?

Tận mắt chứng kiến cảnh tượng Trình Cẩn vuốt cằm, chăm chú nhìn vào màn hình máy tính, đột nhiên, cục bông nhỏ cảm thấy dường như có chuyện chẳng lành sắp xảy ra, nó nhẹ nhàng phóng đến bên cạnh chiếc bàn làm việc, quả thật là không thể nào đoán được suy nghĩ của những kẻ bị bệnh điên mà.

Con thỏ chán nản, lục lọi tập hồ sơ đang đặt trên bàn, nếu đã vút lung tung như vậy thì chắc chắn đây không phải là tài liệu bí mật, sau khi tìm được lý do chính đáng để thuyết phục bản thân, nó cố gắng kéo một tờ giấy đến trước mặt.

Xem nào... công ty trách nhiệm hữu hạn internet M – kế hoạch W... Công ty M này chính là công ty sản xuất trò chơi “ZXC” mà Hà Nhất Phàm vẫn thường chơi, khi nạp tiền vào tài khoản sẽ được nhận quà khuyến mãi là tài khoản VIP tại trang mạng văn học X, cứ như vậy, người dùng có thể vừa chơi trò chơi vừa đọc tiểu thuyết. Cục bông nhỏ nhìn về phía Trình Cẩn, chẳng lẽ tên cầm thú này là nhân viên của công ty M sao?

Trong lúc Hà Nhất Phàm vẫn còn đang đắm chìm trong mớ suy nghĩ của bản thân, Trình Cẩn đã lên tiếng: “Thù Thù, xem này”. Vừa nói dứt lời, hắn chỉ vào một bình luận: “Cạo sạch lông của con thỏ, sau đó tắm rửa sạch sẽ rồi cho nó ngủ dưới ánh trăng, tỉ lệ thành công sẽ rất lớn”.

Cục bông nhỏ cào mạnh lên cánh tay của Trình Cẩn một cái, độc ác cũng phải có mức độ thôi chứ, có giỏi thì anh cạo lông của tôi thử xem.

“Cậu không thích à?” – Lúc này, trong giọng nói của Trình Cẩn không giấu được vẻ nuối tiếc, bộ dạng bị cạo sạch lông của Thù Thù nhất định sẽ rất thú vị.

Cục bông nhỏ trợn trừng hai mắt, dĩ nhiên là không thích rồi, có giỏi thì anh đến đây.

“Thù Thù, có lẽ là cậu nên chấp hai chân trước thành hình chữ thập, sau đó quỳ lạy Mặt Trăng đi” – Trình Cẩn lên tiếng, dù sao thì bộ dạng bị cạo sạch lông cũng không đẹp mắt cho lắm.

Cục bông nhỏ gật đầu, xem ra đây chính là ý kiến hợp lý nhất.

Hà Nhất Phàm vừa nghĩ đến việc giết chết con thỏ, sau đó ngâm nó vào trong bình luyện yêu thì đã hoảng sợ đến mức suýt chút nữa tè ra quần, dĩ nhiên là những lời đề nghị điên rồ này sẽ không được chấp nhận.

“Đi thôi” – Trình Cẩn tắt máy tính, ôm con thỏ, bước về phía ban công.

Trình Cẩn đặt con thỏ lên chiếc bàn, sau đó, hắn ngồi xuống bên cạnh rồi dụ dằng lên tiếng: “Cậu có thể bắt đầu rồi”.

Cục bông nhỏ đẩy Trình Cẩn một cái với hàm ý: anh mau rời khỏi chỗ này đi.

Nhất định không thể để cho tên cầm thú kia nhìn thấy tư thế xấu hổ này, nếu không, hắn sẽ trêu chọc mình cho đến chết.

“Nếu chẳng may trong quá trình tu luyện xảy ra sự cố ngoài ý muốn...” – Trình Cẩn nghiêm túc.

Đôi tai của con thỏ khê động dậy, nó vội vàng rút móng vuốt về, được rồi, bổn đại gia tạm thời... tạm thời cho phép người trần mắt thịt được chiêm ngưỡng quá trình tu luyện thành tiên của một con thỏ.

Cục bông nhỏ hít một hơi thật sâu rồi quỳ xuống đất, hai chân trước tạo thành hình chữ thập, bộ dạng vô cùng thành khẩn.

Trình Cẩn vui vẻ lấy điện thoại di động ra chụp lấy chụp để, không những vậy, hắn còn quay vài đoạn video.

Sau này, khi thú cưng biến thành người thì sẽ không còn cơ hội chứng kiến bộ dạng đáng yêu này nữa, vì vậy, cần phải chụp thật nhiều hình ảnh để lưu giữ làm kỷ niệm, về phương diện này, Trình Cẩn xứng đáng nhận được vài điểm cộng.

Cục bông nhỏ nhắm mắt, “thành kính” quỳ lạy Mặt Trăng, dĩ nhiên là nó không thể nào nhận ra rằng bản thân đã vô duyên vô cớ biến thành mục tiêu để thỏa mãn thú tính của Trình Cẩn.

Trình Cẩn mỉm cười, nhìn cục bông nhỏ, ngày mai, hẳn sẽ mua cho Thù Thù một vài bộ quần áo, sau đó chụp thêm một vài bức ảnh nữa, vừa nghĩ đến đây, Trình Cẩn đã cảm thấy vô cùng thú vị.

Trình Cẩn kiên nhẫn đứng ở ban công, đến khi Thù Thù cảm thấy buồn ngủ, hẳn mới bế nó về phòng.

13. Chương 13

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Ánh nắng xuyên qua tấm rèm mỏng, chiếu vào bên trong căn phòng. Trình Cẩn nhú mồm, ngồi dậy, ngay lập tức, cục bông nhỏ đang ngủ say trên bụng của hắn rơi xuống đùi, trong lúc mơ mơ màng màng, nó lại nhìn thấy cậu em của Trình Cẩn đang đứng bật dậy, con thỏ bình tĩnh, nhảy sang một bên.

Sau khi đánh răng, rửa mặt, Trình Cẩn cầm lược, chải lông cho cục bông nhỏ ngốc nghếch đang ngồi im trên giường.

Con thỏ nhú mồm, để mặc chiếc lược di chuyển trên thân thể, tuy rằng tên cầm thú này có phần khá mạnh tay nhưng dù sao thì hôm nay, hắn cũng đã tình nguyện chải lông cho mình.

Sau khi ăn cơm, Trình Cẩn bế cục bông nhỏ đến phòng sách, tiếp tục giải quyết công việc, ngày hôm qua, do bận lo lắng cho việc tu luyện của Thù Thù nên vẫn còn rất nhiều tài liệu chưa xem.

Bên trong phòng sách, trong lúc Trình Cẩn đọc tài liệu, Thù Thù lại ngồi bên cạnh, đọc bình luận trên trang baidu, cho đến hôm nay, chủ đề mà nó post lên đã có thêm rất nhiều bình luận nhưng tất cả những lời gợi ý đều không tuân theo bất kì một cơ sở khoa học nào.

Thỉnh thoảng, trong những lúc nghỉ ngơi sau giờ làm việc vất vả, Trình Cẩn lại vui đùa với cục bông nhỏ, cứ như vậy, một người một thú cưng đã trải qua một ngày cuối tuần tràn ngập hạnh phúc.

Buổi chiều, Trình Cẩn lái xe, mang Thù Thù vào bệnh viện. Sau khi gặp gỡ bác sĩ và nhận được thông tin về việc ngày mai, Hà Nhất Phàm sẽ được chuyển đến phòng bệnh thông thường, hắn vui vẻ ôm cục bông nhỏ về nhà.

Đến khi con thỏ hoàn thành việc tu luyện, Trình Cẩn mới chọt vào mõm của nó một cái: “Ngày mai tôi phải đi làm rồi, cậu muốn ở nhà với người giúp việc hay là đến công ty với tôi?”.

Cục bông nhỏ “Gru... gru...” vài tiếng rồi cào nhẹ lên cánh tay của Trình Cẩn, dĩ nhiên là phải theo anh đến công ty rồi, vì đến công ty mới được ăn thịt.

Trình Cẩn nhú mồm, gãi nhẹ lên chiếc cằm của con thỏ: “Tôi không hiểu gì cả”.

Cục bông nhỏ nhận ra rằng bệnh viện của gã đàn ông này lại tái phát, nó cào mạnh vào cánh tay của Trình Cẩn một cái, tôi nhất định phải đi theo anh.

Trình Cẩn tiếp tục đùa giỡn: “Cậu muốn theo tôi đến công ty à? Được thôi, nhưng nếu mang cậu đến công ty thì liệu tôi có được ưu đãi gì không?”.

Con thỏ giơ móng vuốt về phía Trình Cẩn, mẹ kiếp, ngay cả hợp đồng bán thân cũng đã kí xong rồi, ưu đãi cái gì mà ưu đãi, chẳng lẽ mày thật sự muốn ăn thịt thỏ sao?

Trình Cẩn mặc kệ việc Thù Thù tức giận, hắn lấy ra một tờ giấy rồi đặt hộp mực lên bàn.

Con thỏ đọc nội dung được viết trong tờ giấy rồi nhanh chóng đóng dấu, mẹ kiếp, ngay cả hợp đồng bán thân cũng đã kí rồi, việc mát xa cho Trình Cẩn có là gì chứ?

Trình Cẩn vui vẻ hôn lên trán của cục bông nhỏ một cái.

Trước đây, sau khi Thù Thù kí tên vào bản hợp đồng bán thân, Trình Cẩn đã dùng một vài thủ đoạn để điều tra thân thế của cục bông nhỏ, kết quả cho thấy tuy rằng nó hơi ngốc một chút nhưng tính cách lại rất tốt, vì vậy, hẳn thật sự mong chờ vào cuộc sống khi cục bông nhỏ biến thành người. Sau khi đã điều tra cẩn thận, Trình Cẩn âm thầm lên kế hoạch lừa cục bông nhỏ, vì vậy, những bản hợp đồng với các điều khoản có lợi cho Trình Cẩn lần lượt ra đời, nhất định phải nhân cơ hội Thù Thù chưa biến thành người để ép buộc nó kí tên.

Ngày hôm sau, việc Trình Cẩn bế con thỏ đến công ty khiến tất cả nhân viên đều cảm thấy vô cùng hoảng sợ. Đối diện với ánh mắt mang đầy vẻ nghi ngờ của mọi người, Trình Cẩn mỉm cười, giải thích: “Thằng nhóc này cứ bám dính lấy tôi nên tôi buộc phải mang nó đến đây”.

Khóe môi của con thỏ khẽ run rẩy, anh nói cứ như thể tôi là một đứa trẻ chưa cai sữa vậy.

Khi hai người chuẩn bị bước vào thang máy, Hà Nhất Phạm lại nghe được một đoạn hội thoại khiến tam quan của cậu gần như bị hủy hoại hoàn toàn.

“Trương Hằng, chị nghĩ xem tại sao giám đốc của chúng ta lại dịu dàng đến mức nuôi dưỡng cả một con thỏ như vậy, lại còn ‘thằng nhóc này cứ bám dính lấy tôi’, vừa nghe đến đây thì trái tim em đã tan chảy cả rồi. Nếu em có thể biến thành con thỏ kia thì tốt biết mấy” – Nữ nhân viên A mắt đầy tim hồng, nhìn theo bóng dáng đang khuất dần của Trình Cẩn.

Ngay lập tức, nữ nhân viên B cũng hòa theo: “Đúng vậy, đúng vậy, giám đốc của chúng ta rất điềm đạm, cô gái nào tốt số lắm mới được gả cho anh ấy, ước gì em có thể blablabla...”.

Con thỏ bĩu môi, người đàn ông mà các cô miêu tả rõ ràng không phải là thằng khốn đang bế tôi, Trình Cẩn thật sự là một thằng cha vừa xấu tính lại vừa ỷ mạnh hiếp yếu. Mẹ kiếp, hóa ra là giám đốc à, quả thật là bệnh điên đã nặng đến mức chuyển sang giai đoạn tâm thần phân liệt rồi. Vừa nghĩ đến đây, cục bông nhỏ đã cảm thấy vô cùng chán nản nhưng khoan đã, dựa vào sự hiểu biết của nó đối với Trình Cẩn, hẳn sẽ không hào phóng đến mức để mặc nhân viên thoải mái tán gẫu trong giờ làm việc.

Dĩ nhiên Trình Cẩn không phải là một kẻ điếc, hẳn vỗ nhẹ lên đầu con thỏ: “Sẽ có người quản bọn họ”.

Quả nhiên, khi giám đốc đại nhân vừa nói dứt lời, một giọng nói khác đã vang lên: “Mấy cô... đến công ty không làm việc, lại còn đứng trước cửa phòng tán gẫu... căn cứ vào điều lệ công ty...”.

“Còn tôi...” – Trình Cẩn mỉm cười, thì thầm vào tai của cục bông nhỏ: “... chỉ cần hoàn thành xuất sắc vai diễn một giám đốc điềm đạm trong mắt bọn họ là được rồi”.

Khóe môi của con thỏ khẽ run rẩy, nó lặng lẽ gửi lời cảm thông sâu sắc đến những nhân viên đang bị lừa gạt một cách trắng trợn kia, làm việc dưới trướng một giám đốc bị bệnh điên quả thật là không hề dễ dàng.

Trình Cẩn bế con thỏ vào phòng làm việc, sau khi đặt nó lên sô pha, hẳn bắt đầu ngồi vào bàn, đọc tài liệu. Thái độ làm việc nghiêm túc của Trình Cẩn khiến cục bông nhỏ không dám làm phiền, nó nhanh chóng nhả vào phím tắt âm thanh rồi vui vẻ chơi trò chơi trên ipad.

Một giờ đồng hồ trôi qua, cuối cùng, Trình Cẩn cũng đọc xong mớ tài liệu khẩn, hẳn ngẩng đầu, nhìn về phía cục bông nhỏ, quả thật là bộ dạng “lúng ta lúng túng” của nó rất đáng yêu.

Khi Lưu Hiểu vừa bước vào văn phòng, cậu đã được chứng kiến cảnh tượng Trình Cẩn mỉm cười, chăm chú quan sát con thỏ đang nhảy qua nhảy lại trên ghế sô pha. Lưu Hiểu nhủ mày, hết nhìn con thỏ rồi lại nhìn về phía Trình Cẩn, rốt cuộc là giám đốc đang gặp phải vấn đề gì vậy? Đầu tiên, anh ta sai mình điều tra về một người tên là Hà Nhất Phạm, sau đó lại mang thú cưng đến công ty, bây giờ, trong giờ làm việc, anh ấy lại mãi mê ngắm thú cưng đến mức quên hết tất cả mọi việc xung quanh.

Tiếng gõ cửa của Lưu Hiểu đã thu hút sự chú ý của Trình Cẩn lẫn con thỏ, cục bông nhỏ vội vàng thoát khỏi trò chơi, khóa màn hình, sau đó, nó giả vờ đóng vai một con thỏ khờ khạo, ngây thơ, tiếp tục vuốt màn hình của chiếc ipad, quả thật là vô cùng thông minh.

Trình Cẩm khẽ ho một tiếng: “Có chuyện gì vậy?”.

Lưu Hiểu nhất thời nghẹn họng: “Giám đốc, chẳng phải anh vừa gọi tôi vào đây sao?”.

Tuy rằng quan hệ của Trình Cẩm và Lưu Hiểu rất tốt nhưng khi đến công ty, cả hai vẫn tuân thủ theo những nguyên tắc chung.

Trình Cẩm mặt không đổi sắc, liếc trợn lý một cái rồi bắt đầu bàn bạc công việc.

Lưu Hiểu nhếch môi, bản thân phạm phải sai lầm còn không dám thừa nhận sao?

Sau khi bàn bạc công việc, Trình Cẩm vẫy tay với hàm ý bảo Lưu Hiểu tiến đến gần rồi khẽ thì thầm vào tai của cậu vài câu. Trình Cẩm vừa nói dứt lời, Lưu Hiểu lên tiếng bằng một giọng nói mang đầy vẻ nghi ngờ: “Anh tìm thứ này để làm gì vậy?”.

Trình Cẩm nói: “Đừng hỏi nhiều, khi có cơ hội, tôi sẽ kể cho cậu nghe mọi chuyện”.

Lưu Hiểu hiểu rất rõ tính cách của Trình Cẩm, nếu hắn đã nói như vậy thì không cần phải hỏi nữa, đến thời điểm thích hợp, Trình Cẩm nhất định sẽ tâm sự với mình. Vừa nghĩ đến đây, Lưu Hiểu vội vàng chỉ vào con thỏ màu xám đang nằm trên ghế sofa: “Mới mua à? Tại sao lại chọn một con thỏ ngốc nghếch như vậy?”.

Cục bông nhỏ ngốc nghếch: “...”.

Ông đây chỉ đang giả vờ thôi, thằng ngu ạ.

Trình Cẩm mỉm cười, nhìn về phía cục bông nhỏ “khờ khạo, ngây thơ”: “Do tôi thích”.

Lưu Hiểu ngạc nhiên: “Trình Cẩm, anh có bị trúng tà không?”.

Trình Cẩm liếc trợn lý một cái rồi nhanh chóng lên tiếng: “Cậu có thể rút khỏi đây rồi”.

Lưu Hiểu vội vàng rời khỏi văn phòng, xem ra chỉ có con người tàn nhẫn giống như Trình Cẩm mới có thể thực hiện được hành động “vừa lợi dụng xong đã vứt bỏ” như vậy.

14. Chương 14

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Sau khi Lưu Hiểu rời đi, cục bông nhỏ mở ipad, tiếp tục chơi trò chơi, việc vượt qua gần một nửa level trong một lần chơi khiến nó cảm thấy vô cùng vui vẻ. Tận mắt chứng kiến cảnh tượng Thù Thù vui vẻ chơi trò chơi, Trình Cẩm yên tâm, tiếp tục vùi đầu vào mớ tài liệu đang đặt trên bàn.

Cứ như vậy, một người một thú cưng bận rộn giải quyết “công việc” cho đến tận giờ nghỉ trưa.

Lưu Hiểu lại bước vào văn phòng, nhắc nhở Trình Cẩm đã đến lúc phải dùng cơm trưa. Vì Trình Cẩm là một vị giám đốc rất “gần dân” nên hẳn thường xuyên dùng bữa trưa tại căng tin của công ty. Hành động này khiến tất cả mọi người đều nghĩ rằng giám đốc không hề kiêu ngạo, thật đáng được cộng thêm một điểm nhưng chỉ có Lưu Hiểu biết được sự thật rằng đầu bếp của căng tin chính là bếp trưởng trong một khách sạn năm sao nổi tiếng, những kẻ có tiền đều rất phóng khoáng, chỉ là bọn họ che giấu tài giỏi đến mức độ nào mà thôi.

Trình Cẩm lưỡng lự, liếc mắt về phía Thù Thù đang vui vẻ chơi đùa, việc mang cục bông nhỏ đến căng tin quả thật là một vấn đề nan giải.

Lưu Hiểu nhìn theo ánh mắt của Trình Cẩm, lúc này, do tầm nhìn bị che khuất nên cậu chỉ có thể nhìn thấy cảnh tượng con thỏ đang nhảy nhót xung quanh chiếc ipad, chẳng lẽ nó nhảy liên tục như vậy mà không hề cảm thấy mệt mỏi sao? Lưu Hiểu nhìn về phía Trình Cẩm rồi hỏi: “Tại sao anh lại nuôi dưỡng một con thỏ kì lạ như vậy? Chẳng những ngốc mà còn liên tục nhảy nhót”.

Tuy âm thanh phát ra từ chiếc ipad đã bị tắt nhưng điều này không hề ảnh hưởng đến tâm trạng vui vẻ, phần chần của cục bông nhỏ, khó khăn lắm nó mới có thể dùng móng vuốt để điều khiển nhân vật, nhất định phải trân trọng.

Trình Cẩm vội vàng tiến đến bên cạnh con thỏ rồi chọt vào mõm của nó một cái: “Thù Thù”.

Cục bông nhỏ “Gru... gru...” vài tiếng rồi đẩy ngón tay của Trình Cẩm ra: anh vui lòng đừng làm phiền trong lúc tôi đang chơi trò chơi.

Trình Cẩm nhú mồm, quả thật là thằng nhóc này rất to gan, trong phòng có người lạ cũng dám chơi trò chơi. Vừa nghĩ đến đây, Trình Cẩm liếc Lưu Hiểu một cái rồi vội vàng ấn nút, tắt trò chơi.

Cục bông nhỏ quay đầu lại, nhìn Trình Cẩm bằng ánh mắt mang đầy vẻ giận dữ: anh làm gì vậy? Tôi vừa chơi đến thời khắc quan trọng của màn đấu.

Trình Cẩm chỉ về phía Lưu Hiểu, cục bông nhỏ nhanh chóng nhận ra, nó vừa vuốt qua vuốt lại màn hình cảm ứng vừa thầm mắng bản thân là đồ ngốc.

Suýt chút nữa đã bị bại lộ rồi, ông trời ơi, tại sao tôi lại ngốc như vậy chứ?

Trình Cẩm vừa vuốt ve con thỏ đang chán nản vừa hỏi: “Chúng ta sẽ ăn cơm trưa tại căng tin hay là ăn ở đây?”.

Lưu Hiểu vội vàng trả lời: “Dĩ nhiên là ăn tại căng tin rồi, giám đốc à, hôm lại anh làm sao vậy? Tại sao cứ balabala...”.

Cục bông nhỏ liếc Lưu Hiểu một cái rồi thầm mắng: đồ ngu, sau đó, nó nhảy lên người của Trình Cẩm, chúng ta đến căng tin đi, bởi vì đến đó có thể chọn thức ăn. Còn việc bại lộ thân phận gì đó, Hà Nhất Phàm không cần phải lo lắng bởi vì đã có người thay cậu bận tâm rồi.

Trình Cẩm ôm con thỏ, cắt ngang lời nói của Lưu Hiểu: “Đi thôi”.

Khi hai con người và một con thú cưng bước vào căng tin thì đã phải chứng kiến cảnh tượng tất cả mọi ánh mắt đều đổ dồn về phía bọn họ, tuy rằng ngày thường, các nữ nhân viên vẫn lén lút quan sát Trình Cẩm nhưng hôm nay, sự xuất hiện của cục bông nhỏ khiến ánh mắt của bọn họ càng thêm phần nồng nhiệt.

Cảnh tượng giám đốc ôm con thỏ đến công ty rồi lại ôm nó đến căng tin, nhẹ nhàng chăm sóc khiến trái tim của các nhân viên nữ vỡ vụn. Quả thật là giám đốc đại nhân rất dịu dàng, ngay cả thú cưng còn được anh ấy chăm sóc cẩn thận như vậy, huống hồ chỉ, nếu giám đốc có bạn gái... Vừa nghĩ đến đây, các nhân viên nữ đã không dám tiếp tục tưởng tượng, bởi vì bọn họ lo lắng rằng sự ghen tị sẽ khiến đầu óc choáng váng, dẫn đến một vài hành động điên cuồng khiến bản thân mất mặt.

Trình Cẩn ôm con thỏ đến khu vực chọn thức ăn, nếu cục bông nhỏ muốn ăn món nào, nó sẽ cào nhẹ vào cánh tay của Trình Cẩn một cái.

Lưu Hiểu đã chọn xong món ăn, im lặng ngồi chờ ở một góc bàn. Việc là bằng hữu kiêm trợ lý nhiều năm giúp cậu hiểu rất rõ tính cách của Trình Cẩn. Lưu Hiểu nhớ đến việc mà Trình Cẩn vừa dặn dò sáng nay, xem ra cần phải nhanh chóng thực hiện.

Sau khi chọn món ăn, Trình Cẩn định đi lấy một vài chiếc chén rỗng, tuy nhiên, việc một tay cầm khay thức ăn, một tay ôm con thỏ khiến hắn không thể thực hiện được ý định này, trong lúc Trình Cẩn vẫn còn đang phân vân, một nhân viên nữ đã lên tiếng: “Giám đốc, em giúp anh bế con thỏ nhé”.

Trình Cẩn cúi đầu, nhìn cục bông nhỏ đang bám chặt vào cánh tay rồi mỉm cười: “Nó không thích bị người lạ bế”.

Trong nháy mắt, cô gái kia đã bị nụ cười của giám đốc đại nhân mê hoặc: “Vây... vậy em giúp anh bê khay thức ăn nhé”.

“Cảm ơn” – Vừa nói dứt lời, Trình Cẩn đã đưa khay thức ăn cho cô nàng kia rồi vội vàng lấy một vài chiếc chén rỗng, tìm đến chỗ của Lưu Hiểu, quả thật là không hề thương hoa tiếc ngọc.

Về phía nữ nhân viên kia, sau khi đặt khay thức ăn xuống bàn, cô mơ mơ màng màng rời đi, lúc này, cô vừa giúp giám đốc bê khay thức ăn, sau đó anh ấy còn cảm ơn cô, xem ra giám đốc đại nhân quả thật rất dịu dàng.

Lưu Hiểu vừa nhìn theo bóng dáng đang khuất dần của nữ nhân viên kia vừa nhếch môi, lặng lẽ gửi lời cảm thông sâu sắc đến với cô gái đại diện vừa bị dáng vẻ bên ngoài của Trình Cẩn lừa gạt.

Trình Cẩn lạnh lùng, liếc Lưu Hiểu một cái rồi vội vàng gấp một miếng thịt, cho vào chiếc đĩa dành riêng cho Thù Thù.

Lưu Hiểu vừa lấy được tinh thần thì đã bị cảnh tượng con thỏ gặm miếng thịt nhanh đến mức sắp tắt thở làm cho hoảng sợ: “Con thỏ do anh nuôi còn biết ăn thịt sao?”.

Trình Cẩn trả lời: “Ừ”.

Lưu Hiểu chăm chú quan sát cục bông nhỏ nhằm tìm ra điểm khác biệt giữa nó và những con thỏ khác.

Ánh mắt của Lưu Hiểu khiến Hà Nhất Phạm cảm thấy sợ hãi đến mức ngay cả thịt cũng không dám ăn.

Trình Cẩn nhíu mày, sờ đầu cục bông nhỏ nhằm trấn an, bảo nó tiếp tục ăn thịt rồi liếc Lưu Hiểu bằng một ánh mắt sắc bén: “Mau ăn cơm đi”.

“Nè, anh có cần phải phân biệt đối xử như vậy không?” – Lưu Hiểu bất mãn, vùi đầu vào bát cơm.

Trình Cẩn: “Haha...”.

Lưu Hiểu: “...”.

Cục bông nhỏ vội vàng ăn thịt, bởi vì một lát nữa, khi trở về văn phòng, nó còn phải ăn thức ăn dành cho thỏ.

Trong lúc con thỏ đang tận dụng từng giây từng phút để ăn thịt, các nhân viên nữ lại vui vẻ thảo luận về đề tài thú cưng của giám đốc.

“Con thỏ kia thật hạnh phúc vì được ở bên cạnh giám đốc, quả thật là rất tốt số mà, nếu có kiếp sau, em cũng muốn làm con thỏ của giám đốc”.

“Đừng nói vớ vẩn nữa, với nhan sắc của cô, nếu biến thành con thỏ thì giám đốc cũng sẽ không để ý đến cô đâu”.

“Lúc này, giám đốc có nói với tôi là con thỏ kia không thích bị người lạ bế” – Cô gái vừa giúp Trình Cẩn bê khay thức ăn lên tiếng.

“Thật không? Trước đây, giám đốc chưa từng mang thú cưng đến công ty, vậy mà sáng nay, anh ấy lại nói rằng con thỏ kia cứ bám dính lấy anh nên mới phải mang nó đến công ty, chắc chắn là giám đốc mới bắt

đầu nuôi dưỡng con thỏ kia, tại sao lại có con thỏ cứ thích bám chặt lấy chủ nhân như vậy chứ?” – Nữ nhân viên S chỉ cần một câu nói là đã chạm đúng vào trọng tâm của vấn đề.

Vừa nghe đến đây, cô L vội vàng lên tiếng: “Nhất định là nó đã bị mê hoặc bởi nhan sắc của giám đốc rồi”.

“Chắc chắn là như vậy, thật đáng ghét, bà đây cũng muốn làm con thỏ” – Nữ nhân viên G tán thành.

“Không chừng giám đốc của chúng ta nuôi nó để tặng cho cô nào đấy” – Đường như câu nói của nữ nhân viên O đã khiến tất cả mọi người có mặt trên bàn ăn bưng tỉnh.

“Không thể nào”.

“Cô nghĩ xem, tại sao một người đàn ông lại vô duyên vô cớ nuôi dưỡng một con thỏ chứ? Nhất định là anh ấy muốn tặng nó cho một cô gái nhằm khiến người ta cảm thấy vui vẻ” – Nữ nhân viên O tiếp tục phân tích.

“Cô nói cũng có lý” – Các cô gái nhú mày.

“Tôi nghĩ rằng vợ sắp cưới của giám đốc chuẩn bị về nước rồi” – Nữ nhân viên H nói.

“Đúng, dựa trên kinh nghiệm đọc tiểu thuyết nhiều năm của tôi, diễn biến tiếp theo của câu chuyện nhất định là như vậy” – Nữ nhân viên A hòa theo.

“Nè, mấy cô bên tổ biên tập đã nói đủ chưa? Chẳng lẽ giám đốc Trình lại giống với mấy vị giám đốc trong tiểu thuyết sao?” – Lập trình viên C, hiện đang công tác tại tổ trò chơi cắt ngang cuộc trò chuyện: “Chẳng lẽ mấy cô đọc tiểu thuyết nhiều đến mức ‘tẩu hỏa nhập ma’ rồi sao?”

“Cút ngay, con người cả ngày chỉ biết đến 0 và 1 hoàn toàn không có tư cách nói chuyện với chúng tôi” – Quả thật là các cô gái nằm trong ban biên tập rất mạnh mẽ.

Lập trình viên C: “...”.

Đường như việc nhắc đến giám đốc đã kích hoạt ngòi nổ nằm bên trong người của bọn họ rồi.

blog.sina.com.cn/keng201107

15. Chương 15

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Để thuận lợi cho việc chăm sóc cục bông nhỏ, mỗi ngày, Trình Cẩm đều mang Hà Nhất Phàm đến công ty. Tuy đã hai tháng trôi qua nhưng khi Trình Cẩm bế con thỏ vào văn phòng, đón chào bọn họ vẫn là ánh mắt không giấu được vẻ soi mói của các nhân viên nữ. Cuối cùng, sau năm lần bảy lượt thương lượng, giám đốc đại nhân cũng đồng ý với việc đặt con thỏ trên vai thay vì bế nó. Vừa nghĩ đến viễn cảnh ngồi trên vai Trình Cẩm và đón nhận ánh mắt của các nữ nhân viên kia, Hà Nhất Phàm đã khổ sở đến mức khóc không ra nước mắt.

Những ngày đầu tiên, việc mọi người liên tục bàn luận về thú cưng của giám đốc là điều rất bình thường, tuy nhiên, trải qua một tuần, đề tài này chẳng những không lắng xuống mà còn ngày càng mở rộng, cuối cùng, việc mỗi buổi sáng phải ngẩng đầu lên đón nhận ánh mắt mang đầy vẻ tò mò của mấy bà tám kia đã khiến Hà Nhất Phàm không thể nhẫn nhịn được nữa, cậu đành phải chấp nhận kí tên vào một vài bản hợp đồng với những điều khoản có lợi cho Trình Cẩm nhằm đổi lấy vị trí ngồi trên bả vai này. Trong số đó, có một hợp đồng với điều khoản là cục bông nhỏ phải mặc một chiếc áo màu đỏ tươi, tạo dáng trước gương.

Sau một khoảng thời gian đắn đo suy nghĩ, cuối cùng, Hà Nhất Phàm quyết định bất chấp tất cả, khoác chiếc áo đồ tể kia lên người, dù sao thì tôi cũng chỉ là một con thỏ thôi mà.

Sáng hôm nay, như thường lệ, giám đốc đại nhân lại mang thú cưng đến công ty, con thỏ vốn đã quen với việc đón nhận ánh mắt nồng nhiệt của các nhân viên nữ, nó vừa khê cào lên mái tóc của Trình Cẩm vừa lắng nghe cuộc trò chuyện của bọn họ. Vừa nghe đến cụm từ “bạn gái của giám đốc”, khó khăn lắm, cục bông nhỏ mới có thể giữ được bình tĩnh, nó thầm nhủ: trí tưởng tượng bay xa đến tận chân trời là một căn bệnh rất nghiêm trọng, nhất định phải điều trị đến nơi đến chốn.

Sau khi ăn cơm trưa, Trình Cẩm bế cục bông nhỏ về văn phòng nghỉ ngơi. Hắn đặt con thỏ lên bàn làm việc, mở trang web văn học X, đăng nhập rồi mở thư mục cất chứa, xem ra động tác rất thành thạo. Bây giờ, cục bông nhỏ đã chuyển từ trạng thái vô cùng kinh ngạc sang hoàn toàn bình tĩnh. Việc sống chung với Trình Cẩm giúp Hà Nhất Phàm nhận ra rằng: thằng cha này vốn không phải là “vị giám đốc trong truyền thuyết” mà chính là “một kẻ như vậy vẫn có thể trở thành giám đốc”. Giám đốc của một công ty lớn đọc tiểu thuyết là một điều rất bình thường nhưng giám đốc Trình chẳng những tranh thủ khoảng thời gian ăn trưa, nghe lén xem bộ tiểu thuyết nào đang nổi tiếng mà còn có thể mở bốn, năm bộ truyện cùng một lúc, quả thật là một vị giám đốc hoàn hảo, có một không hai.

Đạo gần đây, tam quan của Hà Nhất Phàm liên tục thay đổi, mà nguyên nhân chính lại nằm ở chỗ Trình Cẩm. Cuối cùng, cục bông nhỏ cũng nhận ra lý do vì sao trước đây, Trình Cẩm cứ một mực khẳng định rằng cậu chính là con thỏ thành tinh, mẹ kiếp, quả thật không nên vì sợ thầy mà giấu bệnh được. Câu chuyện bắt đầu từ hôm thứ năm của tuần này, trong giờ nghỉ trưa, các cô gái trong ban biên tập tiểu thuyết vừa ăn cơm vừa vui vẻ bàn luận về đề tài đang nổi tiếng hiện nay, lúc đó, bởi vì Hà Nhất Phàm đang chăm chú ăn thịt nên cũng không bận tâm lắm, cậu chỉ nghe loáng thoáng rằng tác giả kia viết văn rất tốt, tác phẩm đang đứng đầu bảng xếp hạng,... Sau khi quay về văn phòng, cục bông nhỏ vừa tiêu hóa thức ăn vừa trở mắt nhìn Trình Cẩm truy cập vào trang web văn học do công ty làm chủ, tìm đến tiểu thuyết đang đứng đầu bảng xếp hạng rồi đọc một cách vô cùng chăm chú.

Cục bông nhỏ bắt lực, ngồi im bên cạnh chiếc máy vi tính, tại sao Trình Cẩm lại có thể đọc tiểu thuyết một cách nghiêm túc tựa như đang nghiên cứu một kế hoạch quan trọng của công ty như vậy? Nhưng đây không phải trọng tâm của vấn đề, quan trọng là việc phát hiện ra rằng giám đốc đại nhân rất thuần thục trong việc đăng nhập vào trang web văn học X, sau đó tìm đến bảng xếp hạng khiến Hà Nhất Phàm cảm thấy vô cùng kinh ngạc, đây rõ ràng không phải là lần đầu tiên Trình Cẩm làm những việc này. Cục bông nhỏ ngẩng đầu, nhìn về phía Trình Cẩm, quả thật là gã giám đốc bị bệnh điên này hoàn toàn khác biệt so với những vị giám đốc thông minh, sáng suốt, biết nhìn xa trông rộng trong những quyển tiểu thuyết, lúc này, hình tượng Trình Cẩm trong lòng Hà Nhất Phàm lại được vẽ thêm một vài nét mới.

Trình Cẩm đọc rất nhanh, sau khi đọc xong, hắn vừa cầm lấy cốc nước thì đã bắt gặp ánh mắt tròn xoe của Thù Thù, Trình Cẩm nhú mày, khê vỗ lên đầu cục bông nhỏ: “Có chuyện gì vậy?”.

Cục bông nhỏ nhếch môi, nhìn về phía màn hình máy vi tính.

Trình Cẩm nghĩ rằng nhóc con này muốn đọc tiểu thuyết, hắn vui vẻ nói: “Tên tài khoản là ‘nhà có một con thỏ đáng yêu’, mật khẩu là số điện thoại di động của tôi”.

Lúc này, tuy rằng trên gương mặt của cục bông nhỏ không giấu được vẻ xem thường nhưng nó đã âm thầm nhớ rõ tên tài khoản, nếu đã có người sẵn sàng bỏ tiền ra để mua thẻ VIP thì tội tình gì mà tôi không sử dụng chứ? Trong lúc xem danh sách những bộ truyện mà Trình Cẩm từng đọc qua, Hà Nhất Phàm cảm thấy bản thân chẳng khác nào một tên nhà quê chính hiệu, mẹ kiếp, rốt cuộc thì “Phương pháp chính xác để cưa đổ thú cưng”, “Con chó cưng bỗng hóa thành một thiếu niên đẹp trai rồi, phải làm sao đây?” là cái gì vậy? Chẳng lẽ tên biến thái kia lại thích những thể loại như thế này sao? Cái gì? Tích phân tận vài trăm vạn cơ à, đây chẳng phải là những tác phẩm rất nổi tiếng sao? Tại sao thể loại này lại thu hút nhiều độc giả như vậy? Nhằm giải đáp những câu hỏi này, Hà Nhất Phàm ấn vào tên tác phẩm, sau khi đọc xong tất cả những bộ truyện được lưu lại trong lịch sử đã xem của Trình Cẩm, cậu nhận ra rằng những câu chuyện đó đều kể về việc người chết bất đắc kì tử bỗng sống lại trong hình hài của một con vật hoặc là động vật tu luyện thành người, sau đó, chủ nhân của con vật kia sẽ tình cờ phát hiện ra sự thật rồi ăn sạch bọn chúng. Tại sao nguyên nhân dẫn đến cái chết, cách thức sống lại, tình huống dẫn đến việc bị phát hiện này lại quen thuộc như vậy chứ?

Trình Cẩn cọ cọ chiếc cầm vào đầu của cục bông nhỏ: “Đang xem gì vậy?”.

Con thỏ im lặng, đẩy chiếc ipad đến trước mặt Trình Cẩn, anh tự mình xem đi.

Trình Cẩn mỉm cười: “Trong truyện này, nam chính bị xe tông, sau đó, hắn xuyên về thời cổ đại và hóa thành một con vẹt, rất giống với trường hợp của cậu nên trước đây, tôi đã nghĩ rằng cậu chính là một con thỏ thành tinh”.

Cục bông nhỏ liếc Trình Cẩn một cái, mẹ kiếp, hóa ra đây chính là nguyên nhân mà trước đây, mày cứ một mực khẳng định rằng ông chính là con thỏ thành tinh sao? Được lắm, đường đường là một giám đốc, vậy mà lại tinh tưởng vào những câu chuyện phản khoa học như vậy, quả thật là đồ ngốc. Còn nữa, giống cái gì mà giống, tiểu công nhà người ta có khả năng luyện thành tiên đơn, giúp vẹt hóa thành người, còn anh, liệu anh có luyện được tiên đơn không?

Cục bông nhỏ ngốc nghếch lạnh lùng liếc Trình Cẩn một cái, hoàn toàn không nhận ra rằng bản thân đang cố ý gây sự.

Trình Cẩn mỉm cười, dường như hắn đã đọc được những suy nghĩ của Thù Thù, Trình Cẩn chọt vào mũi của cục bông nhỏ một cái rồi nói: “Lưu Hiểu đã tìm được một đạo sĩ, tối nay, tôi mang cậu đến gặp ông ấy nhé”.

Vừa nghe đến đây, cục bông nhỏ vội vàng ngẩng đầu lên, trong phút chốc, hai đôi môi khẽ chạm vào nhau.

Trình Cẩn kinh ngạc, dường như trong khoảnh khắc môi chạm môi ấy, hắn đã nghe được một âm thanh vô cùng nhẹ nhàng, Trình Cẩn vội vàng lên tiếng: “Giọng nói lúc này là của cậu sao?”.

Cục bông nhỏ nghiêng đầu, lưỡng lự.

Đột nhiên, Trình Cẩn hôn nhẹ lên môi của con thỏ một cái rồi khẽ thì thầm: “Nói gì đi chứ”.

Hành động bất ngờ của Trình Cẩn khiến thân thể của cục bông nhỏ cứng đờ, một lát sau, nó chậm rãi lên tiếng: “Nói gì bây giờ?”.

Trình Cẩn nhíu mày: “Tôi nghe được rồi này”.

Lúc này, hai tai của Thù Thù đã đỏ bừng cả lên, nó khẽ gạt đầu rồi nhanh chóng lùi về phía sau vài bước, đầu chôn chặt vào trong hai tay.

Trình Cẩn mỉm cười, nhìn cảnh tượng Thù Thù cuộn tròn thân thể, hắn sờ vào đôi tai nhỏ đỏ bừng rồi hỏi: “Tại sao tai của cậu lại nóng như vậy?”.

Cục bông nhỏ đá vào tay của Trình Cẩn một cái rồi xoay người, chống mũi về phía hắn.

Trình Cẩn chọt vào mũi của cục bông nhỏ một cái: “Thân thể của cậu tôi đã xem qua cả rồi, cậu còn ngại ngần gì nữa chứ?”. Quả thật là đồ mặt dày, không biết xấu hổ.

Vừa nghe đến đây, cục bông nhỏ cào mạnh vào cánh tay của Trình Cẩn một cái, anh không được nhắc đến việc ấy nữa, nếu không tôi sẽ nổi giận đấy. Hôm trước, khi Trình Cẩn bế Thù Thù đến bệnh viện, hắn nói rằng Hà Nhất Phạm đã nằm trên giường bệnh rất lâu nên cần phải lau sạch thân thể, sau đó thực hiện một vài động tác mát xa nhằm để thông kinh mạch. Cục bông nhỏ nghĩ rằng lời đề nghị này rất hợp lý nên vội vàng gạt đầu. Tuy rằng thằng cha bị bệnh điên này thường xuyên trêu chọc con thỏ nhưng hắn sẽ không biến thái đến mức đùa giỡn với thân thể của một người đàn ông xa lạ. Nhưng một lát sau, Hà Nhất Phạm cảm thấy vô cùng hối hận, Trình Cẩn không những lau sạch nửa thân trên mà ngay cả nửa thân dưới cũng bị hắn lau nốt. Lúc này, con thỏ chỉ còn biết trơ mắt đứng nhìn Trình Cẩn tăng nhiệt độ của máy điều hòa lên mức cao nhất, sau đó lột sạch quần áo của Hà Nhất Phạm rồi bắt đầu mát xa. Trong suốt cuộc đời này, Hà Nhất Phạm không bao giờ muốn nhớ đến cảnh tượng xấu hổ ấy. Không những vậy, thái độ nghiêm túc của Trình Cẩn khiến cục bông nhỏ không nỡ lên tiếng, bảo hắn dừng lại.

16. Chương 16

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Buổi chiều, sau khi ăn cơm, một người một cỗ tìm đến bệnh viện, đúng lúc này, Trình Cẩn gặp lại em trai ngốc, sau khi vui vẻ trò chuyện, Trình Cẩn nhìn đồng hồ, đắn đo em trai ngốc ở lại bệnh viện chăm sóc Hà Nhất Phàm, chờ đến khi hắn giải quyết xong công việc sẽ đến đón cậu về nhà. Đạo gần đây, em trai ngốc đã khá quen thuộc với vị “anh rể” tuổi trẻ tài cao, tương lai rộng mở này, vì vậy, khi Trình Cẩn vừa nói dứt lời, nó bảo rằng bản thân có thể đón xe buýt về nhà. Trình Cẩn đắn đo em trai ngốc cẩn thận, nếu không đón được xe thì hãy gọi điện cho hắn. Em trai ngốc gật đầu, nhìn “anh rể” tương lai bế con thỏ rời khỏi bệnh viện.

Đáp ứng yêu cầu của Trình Cẩn, em trai ngốc không còn gọi hắn là anh rể mà chỉ gọi là anh, tương tự như

cách mà nó vẫn thường gọi Hà Nhất Phàm. Thật ra Trình Cẩn cảm thấy việc em trai ngốc gọi hắn là anh rể rất ổn nhưng Hà Nhất Phàm lại không đồng ý, cậu bảo rằng việc đó rất kì quái, quan trọng là nó khiến Hà Nhất Phàm cảm thấy vô cùng xấu hổ. Dưới sức ép dữ dội từ phía thú cưng, Trình Cẩn đành phải vâng lời, bảo em trai ngốc thay đổi cách xưng hô. Nhưng sau đó, đến lượt Hà Nhất Phàm cảm thấy rằng cách em trai ngốc gọi Trình Cẩn thật thân thiết, tựa như Trình Cẩn mới thật sự là anh trai ruột của nó. Chẳng lẽ thằng ngốc này cũng nghĩ như vậy sao? Cảm giác em trai ngốc bị người ta đoạt mất khiến Hà Nhất Phàm cảm thấy vô cùng khó chịu nhưng bây giờ, cậu đang là một con thỏ nên không thể đánh cho nó một trận, vì vậy, Hà Nhất Phàm đành phải ghi hận trong lòng, chờ đến khi biến thành người sẽ dần tính toán với thằng ngốc kia.

Trình Cẩn lái xe, chở cục bông nhỏ đến địa điểm đã hẹn trước, hắn vốn định mời vị đạo sĩ kia cùng ăn một bữa cơm nhưng không ngờ rằng tính cách của ông ấy rất kì lạ, ông bảo rằng Trình Cẩn không cần phải xuất hiện trong bữa ăn để tránh ảnh hưởng đến khẩu vị, hắn chỉ cần đến quán rượu ZZZY lúc tám giờ để thanh toán. Vị đạo sĩ kia vừa nói dứt lời, Trình Cẩn đã mỉm cười, đồng ý.

Với tính cách của Trình Cẩn, hắn sẽ không bao giờ chấp nhận việc bị chèn ép, nếu đối lại là người khác, Trình Cẩn đã sớm cắt ngang cuộc trò chuyện. Trong mắt mọi người, nhờ có sự giúp đỡ, hỗ trợ từ bố nên công ty của Trình Cẩn mới có thể trụ vững cho đến tận ngày hôm nay nhưng sự thật là sau khi tốt nghiệp, Trình Cẩn công khai khuynh hướng tình dục thật sự, bị đuổi khỏi nhà, sau đó, hắn, Lưu Hiểu và một vài người bạn cố gắng phấn đấu, thành lập công ty. Đến khi công ty có được chút tiếng tăm trên thị trường, các đối thủ điều tra được rằng Trình Cẩn chính là con trai của chủ tịch công ty J, dựa vào mối quan hệ này, các công ty khác không dám chèn ép Trình Cẩn, mà hắn cũng không ngốc đến mức chạy lung tung khắp nơi, thông báo rằng mình đã bị bố đuổi ra khỏi nhà.

Con thỏ ngồi bên cạnh ghế lái, nó nghiêng đầu, chăm chú quan sát vẻ mặt thất thần của Trình Cẩn. Một lát sau, việc cục bông nhỏ nhảy lên đùi khiến Trình Cẩn nhanh chóng lấy lại được tinh thần, hắn nhìn những chiếc xe xếp thành hàng đang đỗ ở phía trước rồi bẻ cục bông nhỏ lên: “Có chuyện gì vậy?”

Đôi tai đỏ bừng của con thỏ khê động dậy, nó cố gắng vươn người: “Lúc này, anh làm sao vậy?”

Trình Cẩn bật cười, hôn lên đầu của cục bông nhỏ một cái rồi nói: “Tôi đang nhớ đến một việc”.

Cục bông nhỏ nghiêng đầu, nó nhận ra rằng Trình Cẩn không hề muốn kể rõ.

Không nói thì thôi, tôi cũng không thèm nghe.

“Tại sao cậu lại im lặng như vậy?” – Trình Cẩn môi kề môi với cục bông nhỏ.

Con thỏ nghiêng đầu, né tránh đôi môi của Trình Cẩn rồi nhanh chóng nhảy đến bên cạnh ghế lái.

Trình Cẩn vừa lái xe vừa khê liếc cục bông nhỏ đang giận dữ, lúc này, khi hắn vừa định bẻ thì con thỏ đã lùi về phía cửa kính, rõ ràng là nó không muốn Trình Cẩn chạm vào người. Dù sao thì bây giờ, cả hai đang ở trên xe, trên đường lại được lắp camera nên Trình Cẩn đành phải im lặng.

Hai mươi phút sau, Trình Cẩn mới thoát khỏi khu vực đang bị kẹt xe, hắn đảo vài vòng rồi tìm đến quán rượu nhỏ mà vị đạo sĩ kia đã hẹn. Sau khi tìm được nơi đỗ xe, Trình Cẩn nhìn đồng hồ, bây giờ mới là bảy giờ bốn mươi lăm phút, còn mười lăm phút nữa mới đến giờ hẹn, hắn tháo dây an toàn, nhắc bóp cục bông nhỏ đang nằm ở sát cửa kính lên: “Rốt cuộc là có việc gì vậy? Tại sao đột nhiên, cậu lại nổi giận như thế?”.

Đôi tai của con thỏ khê động dậy, nó nhất định không chịu thừa nhận rằng bản thân đang giận dữ.

Trình Cẩn lên tiếng: “Nói gì đi chứ”.

Cục bông nhỏ thì thầm: Chẳng lẽ anh bảo tôi nói là tôi phải nói à? Tôi không nói đấy, xem anh làm gì được tôi.

Vừa nghe đến đây, Trình Cẩn bật cười, về phía cục bông nhỏ, lúc này, nó đã bị sự ngu ngốc của bản thân dọa đến mức khóc không ra nước mắt.

Dường như Trình Cẩn đã nhận ra được lý do vì sao con thỏ nổi giận, hắn khê dỗ dành: “Được rồi... Sau này, đến lúc thích hợp, tôi sẽ kể cho cậu nghe mọi chuyện”.

Cục bông nhỏ liếc Trình Cẩn một cái, lúc này, trong ánh mắt của nó không giấu được vẻ xem thường: anh không cần phải kể, tôi không muốn nghe.

Trình Cẩn cầm điện thoại, ấn nút mở đoạn ghi âm cuộc trò chuyện giữa hắn và vị đạo sĩ kia, thái độ của ông ta khiến Hà Nhất Phạm cảm thấy vô cùng tức giận, tại sao thằng cha đó lại mất lịch sự như vậy? Đồ chảnh chọe, người ta mời ông ăn cơm là rất xem trọng ông rồi, đừng nói là giám đốc Trình, ngay cả bản thân tôi cũng không chấp nhận được thái độ của ông, nếu đã muốn ăn uống một mình, vậy tại sao không tự mình trả tiền luôn đi?

Cục bông nhỏ gắt gỏng: “Không cần gấp nữa, chúng ta về nhà thôi”.

Trình Cẩn mỉm cười, hôn nhẹ lên đầu của con thỏ một cái: “Ngoan nào, đến giờ rồi, chúng ta vào bên trong thôi”. Ý định của tôi khi cho cậu nghe đoạn ghi âm này vốn không phải là để chọc cậu tức giận.

Cục bông nhỏ phóng đến bên cạnh ghế lái, Trình Cẩn vội vàng bế nó lên: “Dù sao tôi cũng đã chịu tử thân rồi, chẳng lẽ cậu nhần tâm nhìn tôi bị người ta ức hiếp mà không thu lại bất kì kết quả gì hay sao? Cậu vào bên trong, cho ông ấy nhìn qua một lần đi, có được không?”.

Con thỏ thầm nhủ: nếu ông đạo sĩ kia là kẻ lừa gạt, một lát nữa, tôi sẽ tè lên người của ông ta, khiến cho toàn thân của ông vừa ướt lại vừa hôi, xem từ nay về sau, ông còn dám lừa gạt người khác nữa không? Vừa nghĩ đến đây, cục bông nhỏ im lặng, ngoan ngoãn để Trình Cẩn bế vào trong quán rượu.

Quán rượu không lớn, bên trong có kê sáu dãy bàn dài, khi Trình Cẩn vừa bước vào, từ góc quán, một giọng nói mang đầy hơi men đã vang lên: “Đây này”.

Trình Cẩn bước đến bên cạnh chiếc bàn, cẩn thận hỏi: “Xin lỗi, ngài có phải là ngài Trương không ạ?”.

Ông già kia vội vàng lên tiếng: “Đừng nói vớ vẩn nữa, mau thanh toán tiền đi”.

Vừa nghe đến đây, cục bông nhỏ lại nổi giận: nè, đây là thái độ gì vậy? Quả thật là không thể nhẫn nhịn được mà. Trình Cẩn mỉm cười, cố gắng khống chế con thỏ đang tức giận.

Sau khi thanh toán tiền, ông già kia bước thấp bước cao, rời khỏi quán rượu, Trình Cẩn im lặng, nhanh chóng đi theo ông ta.

Đi được một lát, ông già kia rẽ vào một con hẻm nhỏ, ngọn đèn đường lúc sáng lúc tắt khiến không khí trong hẻm vô cùng ma mị, cục bông nhỏ lo lắng, cố gắng dùng hai chân trước ngăn cản bám chặt vào áo của Trình Cẩn. Đường như Trình Cẩn đã nhận ra rằng tên nhóc kia đang hoảng sợ, hắn khẽ vỗ nhẹ vào thân thể nhằm trấn an nó. Đột nhiên, ông già kia dừng lại trước một ngôi nhà nhỏ, tồi tàn, ông sờ soạng trong túi, móc ra một chiếc chìa khóa, cắm vào ổ, mở cửa rồi đi thẳng vào bên trong căn nhà.

Trình Cẩn bế cục bông nhỏ, bước vào phòng khách.

Ông già kia nhìn con thỏ rồi hỏi: “Mượn xác hoàn hồn à?”.

“Đúng vậy” – Trình Cẩn vui vẻ trả lời.

“Thân thể trước đây của nó đang ở đâu?” – Bây giờ, ông già kia đã nằm dài trên ghế sofa.

“Vẫn đang nằm ở bệnh viện” – Trình Cẩn trả lời.

“Tình hình thế nào rồi?” – Ông già kia vừa xĩa răng vừa tiếp tục hỏi.

“Đã chuyển từ phòng chăm sóc đặc biệt sang phòng bệnh thông thường”.

“À... vậy là vẫn còn cứu được... Buổi tối ngày mai, lúc tám giờ, cậu đến đón tôi tại quán rượu, sau đó, vào lúc mười hai giờ, tôi sẽ làm phép để hồn của nó trở về với thân thể thật sự” – Ông già kia phẩy tay: “Mấy người đi được rồi”.

Trình Cẩn cố gắng khống chế sự kích động, hắn gật đầu, cảm ơn ông già rồi nhanh chóng rời đi.

17. Chương 17

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Trình Cẩn vui vẻ bế cục bông nhỏ lên xe, hôn nhẹ lên đầu nó một cái: “Vây là tốt rồi”.

Dĩ nhiên là con thỏ cũng rất phấn kích, nó đáp trả lại bằng một nụ hôn lên má của Trình Cẩn.

Trình Cẩn mỉm cười, thầm nhủ: thói quen này rất tốt, từ nay về sau, cậu phải cố gắng duy trì đấy nhé, sau đó, hắn đặt con thỏ lên ghế rồi vội vàng lái xe đến bệnh viện.

Căn phòng VIP nơi Hà Nhất Phàm đang nằm điều trị, ngoài giường bệnh còn có một chiếc giường dành cho người nhà của bệnh nhân, một phòng khách nhỏ và nhà vệ sinh. Từ trước đến nay, Trình Cẩn chỉ sống một

mình nên vào những ngày cuối tuần, hấn quyết định ngủ lại tại bệnh viện để chăm sóc Hà Nhất Phàm, về phía Thù Thù, xin lỗi, gió lớn quá nên tôi không nghe được ý kiến của cậu.

Khi hai người đến bệnh viện, chiếc kim đồng hồ đã chỉ đến con số chín, Trình Cẩn đỗ xe vào bãi, sau đó, hấn đặt Thù Thù vào bên trong áo khoác rồi bước vào bệnh viện.

Lúc này, em trai ngốc đã rời đi, Trình Cẩn nghỉ ngơi một lát rồi vội vàng vào nhà vệ sinh, chuẩn bị nước ấm để lau sạch thân thể cho Hà Nhất Phàm.

Con thỏ ngồi trên giường bệnh, hít lấy hít để thân thể của Hà Nhất Phàm, rõ ràng là không hề có mùi mà, tại sao lại phải lau chứ? Phiền chết đi được. Trong lúc cục bông nhỏ vẫn còn đang tức giận, Trình Cẩn đã bưng một thau nước ấm đến.

Để đề phòng Thù Thù giở trò, Trình Cẩn cẩn thận lau sạch bốn chân rồi đặt nó sang chiếc giường đối diện.

Vì vậy, một lần nữa, cục bông nhỏ đành phải trở mắt nhìn Trình Cẩn tăng nhiệt độ của máy điều hòa lên mức cao nhất, sau đó lột sạch quần áo của Hà Nhất Phàm, cảnh tượng đang diễn ra trước mắt khiến cõi lòng của Thù Thù tan nát.

Sau khi lau sạch thân thể, mặc quần áo, đắp chăn cho Hà Nhất Phàm và giảm nhiệt độ của máy điều hòa, Trình Cẩn bắt đầu đổ dành cục bông nhỏ, cả hai cùng nhau đùa giỡn, cùng nhau chơi trò chơi trên ipad, một ngày nữa lại trôi qua.

Sáng sớm hôm sau, khi tiếng chuông báo thức vừa vang lên, Trình Cẩn đã ngồi bật dậy. Về phía cục bông nhỏ, nó vui đùa vào trong chăn, tiếp tục ngủ, bởi vì một lát nữa, nhất định sẽ có người gọi nó dậy, cuộc sống của một con thỏ được chủ nhân yêu thương hạnh phúc như vậy đó.

Sau khi đánh răng, rửa mặt, Trình Cẩn bắt đầu chải lông cho con thú cưng vẫn còn đang mê ngủ, không những vậy, hấn còn cẩn thận lau sạch đầu và miệng cho Thù Thù, phải tắm rửa sạch sẽ thì mới được hôn.

Một lát sau, y tá tiến vào phòng bệnh, đo các chỉ số và tiếp tục truyền nước biển cho Hà Nhất Phàm, trong lúc bọn họ không chú ý, Trình Cẩn vội vàng nhét con thỏ vào bên trong áo khoác.

Sau khi y tá rời đi, Trình Cẩn bế cục bông nhỏ ra ngoài, dùng bữa sáng, sau đó, hấn quay về phòng bệnh, bật laptop, bắt đầu làm việc. Cục bông nhỏ ngồi bên cạnh, vui vẻ chơi trò chơi trên ipad.

Thời gian thấm thoắt trôi qua, buổi tối, Trình Cẩn hồi hộp, bế Thù Thù đến quán rượu, đón vị đạo sĩ kia.

Hôm nay là một ngày rất may mắn nên đường phố không hề bị kẹt xe, trong chốc lát, hai người và một thú cưng đã đến bệnh viện. Mùi rượu nồng nặc tỏa ra từ người của vị đạo sĩ kia khiến tất cả mọi người cảm thấy vô cùng khó chịu, tuy nhiên, do đã quen thuộc với vẻ ngoài đạo mạo của Trình Cẩn, các y tá chỉ khe liếc hai người một cái rồi vội vàng rời đi.

Vừa bước vào phòng bệnh, ông già kia đã leo lên chiếc giường đối diện: “Một lát nữa, khi kim đồng hồ chỉ đúng mười một giờ, cậu nhớ gọi tôi dậy đấy”.

Cục bông nhỏ thăm nhủ: thôi xong rồi, Trình Cẩn nhất định sẽ rất tức giận nhưng khi ngẩng đầu lên, nó lại bất gặp gương mặt tươi cười của Trình Cẩn.

Khi Trình Cẩn ngồi xuống chiếc ghế sofa nằm bên trong phòng khách, cục bông nhỏ thì thăm: “Lúc này, anh khó chịu lắm, có đúng không?”.

Trình Cẩn nhú mày: “Dĩ nhiên là đúng rồi”.

“Vậy tại sao anh còn...” – Vừa nói đến đây, Trình Cẩn đã lên tiếng, cắt ngang câu hỏi của Thù Thù: “Còn cười được, có đúng không?”.

Cục bông nhỏ gật đầu.

Trình Cẩn cọ cọ mũi vào bộ lông của con thỏ, sau đó, hấn nói tiếp: “Bây giờ, chúng ta đang nhờ vả ông ấy nên cho dù không vui, chúng ta cũng phải nhẫn nhịn, cậu đừng quên rằng việc cậu có trở lại thành người hay không vẫn còn phụ thuộc vào ông ấy”.

Đôi tai của con thỏ khê động dậy.

Trình Cẩn hôn nhẹ lên đầu của cục bông nhỏ một cái.

Một người một thỏ vui vẻ chơi đùa, một lát sau, kim đồng hồ đã chỉ đến con số mười giờ ba mươi phút, Trình Cẩn bế con thỏ vào bên trong phòng bệnh, đánh thức vị đạo sĩ vẫn còn đang ngáy ầm ĩ trên giường.

Ông già kia ngáp một cái rồi lấy từ trong túi ra hai lá bùa và một chiếc bình nhỏ, ông mở nắp, đổ một ít nước trong bình lên hai lá bùa rồi nhìn về phía Trình Cẩn: “Mau bế con thỏ đến đây”.

Lúc này, thân thể của cục bông nhỏ đã cứng đờ, Trình Cẩn khẽ vỗ về rồi bế nó đến trước mặt ông già kia.

Ông già liếc con thỏ một cái rồi lên tiếng: “Nằm im, không được cử động”. Vừa nói dứt lời, ông đã ấn một lá bùa lên đầu con thỏ, sau đó, ông dán lá bùa còn lại lên trán của Hà Nhất Phàm.

Ông già kia nhìn đồng hồ rồi bảo Trình Cẩn đóng cửa, tắt đèn.

Một lát sau, ông lấy ra một cây nến, đốt nó lên rồi đưa cho Trình Cẩn. Dưới ánh nến mờ ảo, ông già vừa rung chuông vừa thì thầm, đọc thần chú.

Trình Cẩn lặng lẽ theo dõi toàn bộ quá trình, tuy rằng hắn cảm thấy phương pháp này rất kì lạ nhưng trong lòng Trình Cẩn vẫn ôm một tia hi vọng nhỏ nhoi, dù sao thì vị đạo sĩ này vừa nhìn thấy đã nhận ra rằng Thù Thù không phải là một con thỏ bình thường.

Một lát sau, ông già kia mệt mỏi, lên tiếng: “Được rồi, cậu đến phòng khách ngủ đi”.

Trình Cẩn lưỡng lự: “Vậy còn con thỏ của tôi thì sao?”.

Lúc này, dường như ông già kia đã bắt đầu mất kiên nhẫn: “Đêm nay, cậu cứ để cho hai đứa nó ở lại đây, tôi đảm bảo với cậu, sáng hôm sau, người đang nằm trên chiếc giường kia sẽ tỉnh lại, được rồi, cậu ra ngoài đi, tôi buồn ngủ lắm rồi”.

Trình Cẩn hết nhìn Hà Nhất Phàm rồi lại nhìn sang con thỏ, sau đó, hắn xoay người, rời khỏi căn phòng.

18. Chương 18

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Tối hôm đó, Trình Cẩm ngủ không ngon giấc, tờ mờ sáng, hắn đã thức dậy. Sau khi đánh răng, rửa mặt, Trình Cẩm nhẹ nhàng bước vào phòng. Hà Nhất Phàm vẫn nằm im trên giường bệnh, dưới chân của cậu, cục bông nhỏ đang cuộn tròn thân thể.

Trình Cẩm nhíu mày, nhìn sang vị đạo sĩ đang nằm trên chiếc giường đối diện. Lưu Hiểu bảo rằng ông ấy rất lợi hại, không những vậy, khi vừa nhìn thấy cục bông nhỏ, vị đạo sĩ kia đã nhận ra nó không phải là một con thỏ bình thường, hi vọng rằng ông ấy sẽ không khiến hắn thất vọng. Trình Cẩm gỡ lá bùa, nhẹ nhàng đặt lên trán của Hà Nhất Phàm một nụ hôn rồi xoay người, rời khỏi căn phòng.

“Tĩnh lại, mau tĩnh lại đi” – Trong lúc mơ mơ màng màng, Hà Nhất Phàm nhận ra rằng có một kẻ nào đó cứ liên tục hét vào bên tai khiến cậu không thể yên giấc. Nhưng khi Hà Nhất Phàm vừa định ấn vào hai huyệt thái dương thì lại nhận ra rằng dường như đôi tay đã không còn chút sức lực nào cả, vì vậy, cậu chỉ còn biết cố gắng khống chế sự tức giận: “Trình Cẩm chết tiệt, anh không thể để cho tôi ngủ một giấc thật ngon lành sao?”.

“Tĩnh dậy rồi thì mau trả tiền đi” – Vị đạo sĩ kia vò đầu, tức giận nói: “Không khí trong bệnh viện khiến tôi không thể nào ngủ ngon giấc”.

Hà Nhất Phàm cố gắng mở mắt, đột nhiên, cậu nhận ra rằng thị lực của bản thân đã tiến bộ đến mức có thể nhìn thấy được lông mi của chính mình. Cuối cùng cũng biến thành người rồi, tôi nhất định phải thông báo tin tức này cho Trình Cẩm.

“Đừng có cười nữa, trông cậu bây giờ chẳng khác gì một thằng đàn cả” – Ông già kia lên tiếng: “Mau trả tiền đi, tôi còn phải về nhà ngủ bù”.

Bây giờ, Hà Nhất Phàm mới nhận ra rằng: bên trong căn phòng, ngoại trừ vị đạo sĩ kia thì không còn bóng dáng của bất kì người nào khác, phát hiện này khiến Hà Nhất Phàm cảm thấy vô cùng thất vọng, cậu ngập ngừng: “Ông có biết Trình Cẩm đã đi đâu không?”.

“Có quỷ mới biết hắn đang ở đâu” – Ông già kia bất mãn: “Mới sáng tinh mơ đã biến mất rồi”.

Lúc này, gương mặt của Hà Nhất Phàm đã đỏ bừng cả lên, vừa mới tỉnh dậy, cậu đã bị người ta tìm đến tận giường đòi nợ, cuộc sống này quả thật là vô cùng khó khăn mà, đột nhiên, cánh cửa phòng khách bật mở.

Hà Nhất Phàm cảm thấy vô cùng hồi hộp, tựa như người hầu lần đầu tiên gặp gỡ ông chủ vậy.

Trình Cẩm vội vàng đặt thức ăn lên bàn rồi bước vào phòng bệnh, hắn hết nhìn Hà Nhất Phàm rồi lại nhìn sang vị đạo sĩ kia: “Ngài Trương, mời ngài dùng bữa sáng”.

Ông già kia ngáp một cái rồi bước ra phòng khách.

Trình Cẩm ngồi xuống bên cạnh chiếc giường, nhẹ nhàng vuốt ve gương mặt đỏ bừng của “cục bông lớn”: “Tĩnh dậy rồi à? Cậu có điều gì muốn tâm sự với tôi không?”.

Bây giờ, Hà Nhất Phàm chỉ muốn gỡ bàn tay đang bám dính trên mặt ra rồi nhanh chóng vùi đầu vào trong chăn.

Trình Cẩm tiếp tục vuốt ve gương mặt của Hà Nhất Phàm: “Tại sao cậu lại im lặng như vậy? Chẳng lẽ cậu đang ngượng ngùng sao?”.

“Nếu đã biết rồi thì thôi đi, tại sao anh cứ phải nói thẳng ra như vậy chứ?” – Hà Nhất Phàm tức giận, tại sao thằng cha này lại dễ tiện đến mức như vậy? Chẳng lẽ giữ chút thể diện cho tôi sẽ khiến anh chết hay sao?

Trình Cẩm bật cười, lúc này, Hà Nhất Phàm đã tức giận đến mức gương mặt đỏ bừng.

“Cười cái gì mà cười, không được cười”.

Trong lúc Hà Nhất Phàm vẫn còn chưa nói hết câu, Trình Cẩn đã đặt lên môi của cậu một nụ hôn.

Do vị đạo sĩ kia vẫn còn đang ngồi trong phòng khách nên Trình Cẩn chỉ dám hôn cục bông lớn một cái.

“Tại sao lại ngẩn người như vậy?” – Trình Cẩn nhẹ nhàng lau đi giọt nước đang đọng lại trên khóe môi của Hà Nhất Phàm.

Hà Nhất Phàm nhìn Trình Cẩn bằng một ánh mắt mang đầy vẻ ngạc nhiên: “Lâu lắm rồi tôi không có đánh răng đấy, không ngờ rằng anh lại dám hôn tôi”.

Trình Cẩn: “...”.

Đột nhiên, Trình Cẩn nhìn về phía con thỏ đang nằm ở mép giường rồi cất tiếng gọi: “Thù Thù”.

Hà Nhất Phàm nhanh chóng “Ừ” một tiếng, sau đó, hần vội vàng che miệng lại, bản thân đã không còn là một con thỏ, ừ cái gì mà ừ chứ.

Tận mắt chứng kiến vẻ mặt ngượng ngùng của Hà Nhất Phàm, Trình Cẩn cố gắng nhin cười: “Dường như nó đã trở thành một con thỏ bình thường rồi”.

Trong khi Hà Nhất Phàm vẫn còn chưa kịp lên tiếng thì cánh cửa phòng bệnh lại bật mở.

“Người đã tỉnh dậy, cơm đã ăn xong, bây giờ, chẳng phải đã đến lúc cậu nên trả tiền cho tôi rồi sao?” – Vị đạo sĩ kia tựa người vào cánh cửa, vừa xỉa răng vừa nói.

Trình Cẩn đứng dậy, rút tập chi phiếu ra, viết một vài dòng, kí tên rồi đưa cho vị đạo sĩ kia: “Ngài Trương, cảm ơn ngài đã giúp đỡ Tiểu Phàm, đây là chút thành ý của tôi”.

Vị đạo sĩ kia khẽ liếc tấm chi phiếu rồi bật cười: “Thằng nhóc này thật biết cách cư xử”.

Trình Cẩn mỉm cười: “Vài hôm nữa, tôi sẽ biếu cho ngài một vò rượu thượng hạng”.

“Được, được” – Vị đạo sĩ kia nhìn về phía Hà Nhất Phàm: “Xem như cậu có duyên với con thỏ này, hay là từ nay về sau, cậu nuôi dưỡng nó đi”.

Hà Nhất Phàm gật đầu.

Trong lúc Trình Cẩn tiễn vị đạo sĩ kia ra cửa, con thỏ đã bò đến bên cạnh Hà Nhất Phàm.

Một lát sau, Trình Cẩn quay lại phòng bệnh, vừa nhìn thấy hần, Hà Nhất Phàm đã vội vàng lên tiếng: “Trình Cẩn, anh mau bế con thỏ lên đi, từ nãy đến giờ, nó cứ cọ cọ vào thân thể của tôi, ngứa chết đi được”.

Trình Cẩn đặt con thỏ sang chiếc giường đối diện, sau đó, hần nhìn Hà Nhất Phàm rồi nở một nụ cười như không cười: “Chẳng phải đã đến lúc bàn đến chuyện giữa hai chúng ta rồi sao?”.

“Hả?” – Hà Nhất Phàm ngỡ ngàng.

“Hợp đồng bán thân của cậu đấy” – Trình Cẩn lên tiếng.

Hà Nhất Phàm thấp giọng: “Bản hợp đồng ấy là do tôi bị ép buộc phải kí”.

“Sao cơ?” – Trình Cẩn nhú mày.

“Bây giờ tôi đã trở lại thành người rồi, về phần bản hợp đồng đó, chúng ta... chúng ta hãy quên nó đi, có được không?” – Hà Nhất Phàm mơ mơ màng màng: “Còn nữa, anh làm ơn cho tôi thiếu nợ tiền viện phí, sau này, tôi sẽ cố gắng kiếm tiền, dần dần trả lại cho anh”.

Trước đây, khi vẫn còn là một con thỏ, Hà Nhất Phàm mắt nhắm mắt mở kí tên vào những bản hợp đồng do Trình Cẩn đưa ra nhằm mục đích đảm bảo nơi ở và nguồn thức ăn ổn định, bây giờ, tuy rằng cậu không có đủ tiền để trả dứt khoản nợ kia nhưng dù sao đi chăng nữa, Hà Nhất Phàm đã trở lại thành người, cậu có thể đi tìm việc làm, tuy rằng không biết đến bao giờ, Hà Nhất Phàm mới có thể trả hết nợ nhưng cậu nhất định sẽ thanh toán khoản tiền viện phí cho Trình Cẩn.

“Tôi vẫn còn nhớ rất rõ trong hợp đồng, có một điều khoản là khi cậu biến thành người, tất cả các điều khoản trong hợp đồng vẫn không thay đổi” – Trình Cẩn nhắc nhở.

“Nhưng bụng của tôi không có lông” – Gương mặt của Hà Nhất Phàm đỏ bừng: “Tôi nhất định sẽ trả lại tiền viện phí lại cho anh”.

Trình Cẩn nở một nụ cười như không cười: “Tôi mặc kệ, dù sao thì bây giờ, cậu vẫn là của tôi”.

Hà Nhất Phàm thầm mắng: cầm thú, anh là đồ bỉ ổi, khốn nạn, vô nhân đạo, mất nhân tính.

Trình Cẩn lên tiếng, lúc này, trong giọng nói của hắn không giấu được vẻ chán nản: “Thôi được rồi, cho dù chiếc bụng không có lông nhưng tại sao thân thể của cậu cũng không có thịt vậy? Xem ra cậu cần phải bồi bổ rất nhiều, được rồi, nếu số phận của cậu đã đáng thương như vậy, tôi sẽ cố gắng nuôi dưỡng cậu thêm một thời gian nữa”. Vừa nói dứt lời, Trình Cẩn khẽ sờ lên bụng của Hà Nhất Phàm.

Tuy rằng đã phần nào hiểu được tính cách của Trình Cẩn nhưng việc hắn miệng thì nói chán ghét nhưng tay lại sờ mó lung tung khiến Hà Nhất Phàm cảm thấy vô cùng hoảng sợ.

“Nếu anh không thích tôi, tôi sẽ không làm phiền anh nữa. Dù sao thì anh cũng là ân nhân cứu mạng của tôi, tôi sẽ không lấy oán trả ơn đâu” – Hà Nhất Phàm vừa nói vừa cố gắng đẩy cánh tay của Trình Cẩn ra.

“Nếu cậu đã nghĩ như vậy, tôi cảm thấy rất vui” – Trình Cẩn mỉm cười: “Tuy nhiên, lúc này, tôi nói thật đó”.

“Tại sao anh cứ luôn bắt nạt tôi như vậy chứ?” – Hà Nhất Phàm tức giận, trơ mắt nhìn Trình Cẩn vuốt ve chiếc bụng của mình.

Đột nhiên, Trình Cẩn bóp một cái thật mạnh vào cậu em đang đứng bật dậy của Hà Nhất Phàm. Trước khi Hà Nhất Phàm kịp nổi giận, Trình Cẩn đã vội vàng lên tiếng: “Tiểu Phàm à, cậu vừa mới tỉnh dậy, đừng suy nghĩ nhiều nữa”. Vừa nói dứt lời, Trình Cẩn đã ấn vào chiếc nút báo động nằm ở đầu giường.

Quả thật là một kẻ đê tiện, lúc này, Hà Nhất Phàm đã tức giận đến mức sắp phát điên nhưng cậu chỉ có thể âm thầm giơ ngón tay giữa về phía Trình Cẩn. Quân tử báo thù mười năm chưa muộn, cầm thú, mày chờ đấy cho ông.

Một lát sau, bác sĩ và y tá vội vàng tiến vào phòng bệnh, việc Hà Nhất Phàm tỉnh lại khiến bác sĩ cảm thấy vô cùng vui vẻ. Sau khi kiểm tra tổng quát, bác sĩ bảo rằng cậu phải nằm lại, theo dõi tại bệnh viện trong vòng một tuần, sau đó có thể xuất viện, về nhà nghỉ ngơi, tuy nhiên, Hà Nhất Phàm vẫn phải thường xuyên đến bệnh viện tái khám cho đến khi hoàn toàn bình phục. Về phía Trình Cẩn, lúc này, hắn đang cố gắng ghi chép lại những lời dặn dò của bác sĩ.

Thái độ chăm chú của Trình Cẩn khiến bác sĩ rất hài lòng, trước khi rời đi, bác sĩ liếc con thỏ đang nằm trên chiếc giường đối diện một cái rồi nhủ mày: “Cậu đừng để cho con thỏ này chạy lung tung, nếu các bác sĩ khác nhìn thấy thì không hay đâu”.

Trình Cẩn gật đầu, sau đó, hắn bước ra tận cửa, tiễn bác sĩ.

Hà Nhất Phàm trầm ngâm, cậu đã nhận ra hàm ý ẩn trong từng câu nói của Trình Cẩn, tuy rằng tên cầm thú này có rất nhiều tật xấu nhưng hắn lại đối xử với Hà Nhất Phàm rất tốt. Hà Nhất Phàm nhìn người đàn ông đang bước về phía phòng bệnh, xem ra đây là một đối tượng không tồi.

“Tại sao cậu lại chăm chú nhìn tôi như vậy?” – Trình Cẩn đặt thức ăn lên bàn nhỏ nằm bên cạnh chiếc giường, sau đó, hắn nâng giường lên rồi bước vào nhà vệ sinh, lấy một cái khăn ướt, lau mặt cho Hà Nhất Phàm.

Sau khi quyết định, Hà Nhất Phàm rất bình tĩnh, dù sao thì trước đây, khi vẫn còn là một con thỏ, Trình Cẩn thường xuyên lau sạch thân thể cho cậu, bây giờ, hắn chỉ lau mặt nên Hà Nhất Phàm cũng không hề cảm thấy xấu hổ.

“Chẳng lẽ cổ của cậu căng cứng như vậy mà cậu không hề cảm thấy khó chịu sao? Mau thả lỏng đi” – Trình Cẩn vỗ nhẹ vào chiếc cổ của Hà Nhất Phàm.

“Tôi căng thẳng khi nào chứ? Từ nãy đến giờ, tôi vẫn đang thả lỏng mà” – Hà Nhất Phàm nhất quyết không chịu thừa nhận.

Trình Cẩn không muốn cãi nhau với cục bông lớn, hần nhanh chóng thỏa hiệp: “Được được được, cậu không căng thẳng”.

“Vốn dĩ là tôi không hề căng thẳng”.

“Đúng vậy, Thù Thù nhà chúng ta không hề căng thẳng, do tôi nhìn lầm thôi mà” – Sau khi lau mặt, Trình Cẩn bước vào nhà vệ sinh, lấy bàn chải đánh răng, một cái thau nhỏ và một ly nước ấm mang đến tận giường: “Cậu mau đánh răng đi”.

Hành động của Trình Cẩn khiến Hà Nhất Phàm cảm thấy vô cùng ngạc nhiên, chẳng lẽ tên cầm thú này bị trúng gió rồi sao? Tại sao đột nhiên, hần lại dịu dàng như vậy?

“Đồ ngốc, mau đánh răng đi” – Trình Cẩn nhéo một cái vào gò má của Hà Nhất Phàm.

Hà Nhất Phàm vừa đánh răng vừa thầm nhủ: thôi xong, tôi đã biến thành một kẻ máu M mất rồi.

Theo lời dặn dò của bác sĩ, sau khi Hà Nhất Phàm ăn nửa bát cơm, Trình Cẩn vội vàng dọn dẹp.

Tận mắt chứng kiến cảnh tượng Trình Cẩn chạy tới chạy lui chăm sóc cho mình, Hà Nhất Phàm hít một hơi thật sâu rồi lên tiếng: “Trình Cẩn, anh... anh có thích tôi không?”.

Trình Cẩn xoay người lại: “Cậu nghĩ như thế nào?”.

“Tôi không biết” – Dù khoảng thời gian hai người sống chung không quá dài nhưng đến giờ phút này, Hà Nhất Phàm phải thừa nhận rằng bản thân rất thích hưởng thụ sự yêu thương, săn sóc của Trình Cẩn.

“Không biết à?” – Trình Cẩn cúi người, hôn lên đôi môi của Hà Nhất Phàm một cái.

“Bây giờ thì cậu đã biết chưa?”.

Lúc này, gương mặt của Hà Nhất Phàm đã đỏ bừng, cậu lưỡng lự: “Nhưng... nhưng anh có thật lòng yêu tôi không? Ý của tôi là... là... từ nay về sau, anh chỉ yêu một mình tôi thôi, không được tìm người khác”.

Thế giới này rất phức tạp, khó khăn lắm mới có thể tìm được một người chấp nhận ở bên cạnh mình cả đời, tuy rằng tính cách của Hà Nhất Phàm khá yếu đuối nhưng trong chuyện tình cảm, chẳng phải bản thân cũng nên chủ động một chút sao? Huống hồ chi, cậu thật sự muốn xây dựng mối quan hệ nghiêm túc với người đàn ông kia.

Trình Cẩn bất mãn: “Chẳng lẽ trông tôi giống với một kẻ thích ‘bắt cá hai tay’ lắm sao?”.

Hà Nhất Phàm thấp giọng: “Cũng không hẳn”. Tuy rằng trả lời như vậy nhưng trong lòng Hà Nhất Phàm lại thầm nhủ: từ trước đến nay, chẳng phải anh rất thích đùa giỡn với người khác sao? Cuối cùng, Hà Nhất Phàm quyết định đem những suy nghĩ ấy chôn chặt vào sâu trong tận đáy lòng, bởi vì cậu không hề muốn rằng vừa mới tỉnh dậy đã bị người ta đánh cho một trận.

Trình Cẩn thở dài, tên ngốc này, tại sao lại luôn tạo điều kiện cho người khác bắt nạt như vậy chứ? Hần giả vờ tức giận: “Chẳng lẽ cho đến tận bây giờ, cậu vẫn không hiểu rõ tính cách của tôi sao? Chẳng lẽ cậu nghĩ rằng tôi vốn là một tên sở Khanh à?”.

Hà Nhất Phàm vội vàng lắc đầu: “Không... không phải... nhưng mà...”.

“Nhưng mà cái gì?” – Trình Cẩn nở một nụ cười như không cười.

Hà Nhất Phàm vốn là một nam tử hán đại trượng phu, co được thì giãn được: “Không có gì... Tôi chỉ muốn nói là tôi tin tưởng anh”.

“Được rồi” – Trình Cẩn vuốt ve mái tóc của Hà Nhất Phàm: “Trong tình cảm, không phải cứ đồng ý là sẽ ở bên cạnh nhau cả đời, nhưng nếu cậu chấp nhận, từ nay về sau, mỗi buổi sáng thức dậy, người đầu tiên mà cậu nhìn thấy sẽ là tôi”.

Câu nói này khiến Hà Nhất Phàm cảm thấy vô cùng vui vẻ, không ngờ rằng tên cầm thú lại có thể nói ra được những lời tình cảm đến mức như vậy, tôi phải ghi nhận lại.

“Đồ ngốc” – Trình Cẩn nhìn Hà Nhất Phàm bằng ánh mắt mang đầy vẻ chán nản nhưng lúc này, đôi tai của hần lại đỏ bừng cả lên.

“Trình Cẩn”.

“Hả?”.

“Tôi cũng yêu anh”.

“Ừ...” – Trình Cẩn nghiêng đầu, nhìn người đang nằm trên giường bệnh kia.

“Trình Cẩn”.

“Hả?”.

“Anh đang xấu hổ, có đúng không?”.

“Đừng nói lung tung nữa, mau nghỉ ngơi đi”.

“Hai tai của anh đã đỏ bừng cả lên rồi kìa” – Hà Nhất Phàm vui vẻ tựa như vừa tìm ra được một châu lục mới.

“Không được cười”.

“Được rồi, tôi không cười nữa” – Ai kia đã cười nhiều đến mức nước mắt cũng chảy ra rồi.

“Cậu nằm im đi, chẳng lẽ cậu cười nhiều như vậy mà không hề lo lắng rằng chiếc cổ sẽ bị vẹo sao?”.

“Bây giờ, tôi đã là người yêu của anh rồi, từ nay về sau, anh có thể nói chuyện khách sáo một chút không?”
– Hà Nhất Phàm bất mãn.

“Haha...”.

Hà Nhất Phàm: “...”. Tại sao diễn biến câu chuyện lại không hề giống với tình tiết của những bộ phim tình cảm vẫn thường được phát trên ti vi vậy?

Trình Cẩn bật cười, bắt lấy ngón tay trở đang dựng đứng lên của Hà Nhất Phàm, nhét vào trong chăn, sau đó, hần tiến đến bên cạnh chiếc bàn nhỏ, bắt đầu làm việc.

Hà Nhất Phàm nhìn gương mặt chăm chú đọc tài liệu của Trình Cẩn. Đột nhiên, cậu mỉm cười, nhớ đến cảnh tượng lần đầu tiên khi hai người gặp gỡ. Câu chuyện tình yêu của bọn họ không hề sôi nổi, cũng không có những khoảnh khắc khắc cốt ghi tâm mà đơn giản chỉ là quá trình hai người gặp gỡ, tìm hiểu, dần nảy sinh tình cảm rồi học cách yêu thương nhau...

“Cậu đừng nhìn tôi một cách chăm chú như vậy nữa, có được không?” – Cho đến tận bây giờ, Trình Cẩn vẫn không thể thích ứng được với việc bị cục bông lớn theo dõi công khai.

“Anh đã là người đàn ông của tôi rồi, tôi muốn nhìn như thế nào thì mặc kệ tôi” – Khó khăn lắm, Hà Nhất Phàm mới tìm được cơ hội để trêu chọc Trình Cẩn, nhất định phải cố gắng nắm bắt.

Trình Cẩn vui vẻ: “Ngoan nào, bây giờ, thân thể của cậu vẫn còn yếu lắm, đợi đến khi cậu hoàn toàn khỏe mạnh, chúng ta sẽ cùng nhau giải quyết việc đó, có được không?”.

Lời nói này khiến Hà Nhất Phàm chỉ còn biết ngẹn ngào, quay mặt sang nơi khác.

Cầm thú, tôi không hề nghĩ đến việc ấy... Nhưng tôi cũng rất mong chờ khoảnh khắc bản thân hoàn toàn bình phục.

Trình Cẩn tiếp tục vùi đầu vào mớ tài liệu.

Ánh sáng nhẹ nhàng chiếu vào bên trong phòng bệnh, thời gian không bao giờ dừng lại, năm tháng lặng lẽ trôi đi.

Hoàn

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/chung-ta-khac-loai-thi-lam-sao-yeu-nhau>